

CASATORIA SI FAMILIA CRESTINA

Famiiliile Noastre: De La Mediocritate La Excelenta

Relatia Familiala Din Perspectiva Biblica

Mandatul Biblic Al Parintilor Crestini

Cum Sa Cresti Un Copil Moral

(Cresterea Copiilor) Formarea Unei Conceptii Biblice

Elemente Ale Disciplinei Copilului

Elemente Ale Disciplinei Copilului II

Asteptarile Irealiste Fata De Partenerul Tau

Probleme De Disciplina

Scopul Lui Dumnezeu In Casatorie

Pregatire pre-maritala

Raspunderi financiar-materiale ale familie

FAMILIILE NOASTRE: DE LA MEDIOCRITATE LA EXCELENTA

Dr. Parker, the famous minister, was speaking to a church in Chicago. After a few nights of services in which the Lord had been blessing through the study of the Word, there was a sharing time. People were asked to tell of the blessings they were receiving through Dr. Parker's ministry and the Word of God. One lady stood up and said, "I'm so thankful for these lessons and what they've done for me! I'm so thankful that God loves me! I'm so thankful for this relationship that I have with God in Jesus Christ!"

She started to sit down and Dr. Parker said, "Just a moment. Tell me, with this new relationship in Jesus Christ, how does that affect you in the home? Does this make you a better mother? Does it make you a better housewife? Are you sweeter to your husband because of your relationship with Christ? Has this really made

you a better wife and housekeeper?...

He felt a tug on his coat and the minister behind him said, "Press those points, brother! That's my wife!"

Motivul pentru care ne intalnim la aceasta partasie a celor casatoriti este pentru a discuta despre cateva aspecte care ar trebui sa ne preocupe in familiile noastre.

"Daca tatal si mama ta, sora si fratele tau, daca nici chiar pisica si cainele de pe langa casa, nu sunt mai fericiți pentru ca tu esti un creștin acum, trebuie sa se

puna intrebarea daca esti intr-adevar unul." James Hudson Taylor (1832-1905)

1Tim.5:8 Daca nu poarta cineva grija de ai lui, si mai ales de cei din casa lui, s'a lepadat de credinta, si este mai rau decat un necredincios.

* Decizia de a sluji partenerilor nostri.

ATACUL ASUPRA FAMILIEI

Sa realizam ca institutia familiei este atacata in zilele noastre (intr-adevar alaturi de altele - biserica, autoritatea statala, etc.).

- ispite, tentatii
- lumescul
- ambitiile de bunastare, etc.

Sociologul si istoricul Carle Zimmerman a evidentiat in cartea sa aparuta in 1947 "Familia si Civilizatia", urmatoarele observatii rezultate in urma compararii dezintegrarii (disparitiei) diverselor culturi (civilizatii) cu declinul familiei din respectivele culturi. S-au gasit opt ratiuni pentru care acele civilizatii s-au destramat.

Toate acestea privesc modele comportamentale domestice care reflectau spirala descendenta a fiecarei culturi studiate de Zimmerman.

- Casnicia si-a pierdut sacralitatea; Familiile erau frecvent destramate prin divort.
- Semnificatia traditionala a ceremoniei nuntii s-a pierdut.
- Miscarile feministe s-au inmultit.
- Un sporit dispret public aratat parintilor si oricarei autoritati.
- Inmultirea delicventei juvenile, a promiscuitatii si a rebeliunii adolescentilor.
- Refuzul familiilor traditionale de a-si asuma responsabilitatile ce le reveneau.
- O tendinta crescanda de acceptare a adulterului: Tolerarea fenomenului. Infidelitatea.
- Interesul crescand fata de perversiunile sexuale si de crimele cu substrat sexual. Raspandirea si popularizarea acestora.

Familia - o bucatica de rai - raiul pe pamant - doar pentru noi?

Suntem expusi pericolului de a vedea familia ca fiind un scop in sine, in loc de a fi un mijloc in atingerea aceluia scop. Eu vad familia ca fiind un instrument divin, randuit de Dumnezeu pentru a avea un impact asupra celor saraci si infometati din societatea noastra cu realitatea lui Isus Hristos prezenta in experienta umana. In familie se gaseste cea mai mare intimitate, cel mai mare potential de implinire si satisfactie. Hristos doreste sa faca familia un model a ceea ce El poate sa faca in viata omului. De aceea, familia este responsabila pentru evanghelizarea societatii in care se gaseste, trebuind sa se autodepaseasca in a-l oferi pe Hristos si altora.

Auzim frecvent de programele crestine menite sa-i scoata pe copii, tineri, adulti de sub influenta lumii necrestine. Nu vreau sa spun ca aceste proiecte nu sunt bune, dar este foarte greu sa se faca ceva daca nu noi nu suntem ne aflam in locul unde sarea sareaza si unde lumina lumineaza." Dr. Howard Hendricks

Sa recunoastem : familiile noastre pot, fie sa-i atraga pe altii la Dumnezeu, fie sa-i respinga.

Nu uitati ca si Dumnezeu va priveste ca pe unul! "Cei doi se vor face unul (un singur trup)". De aceea, ceea ce face unul il reprezinta si pe celalalt. Eficienta caminelor noastre in inaintarea Evangheliei nu se face fara participarea comuna a ambilor parteneri.
"Cercul familiei este conductorul suprem al Crestinismului" Henry Drummond

Nu vreau sa ne pierdem timpul doar discutand, ci cautand sa ne imbunatim relatiile dintre parteneri. Situatia fericita de care beneficiem toti cei stransi aici (ambii parteneri fiind crestini), sa nu o abuzam, sa o neglijam sau sa o luam de la sine (ca ni se cuvine, sau altceva)! Ea trebuie intretinuta si dezvoltata.

"Casa (familia) este un edificiu care se construiește pana la destramarea ei prin moarte. Ea este singura constructie care se incheie cu demolarea!"

"Optiunea voastra: altarul familiei, sau Satana va va "altera" familia!"

"Chiar daca mariajele sunt facute in ceruri, omul trebuie sa raspunda de intretinerea lor."

Intretinere si imbunatatire: ...

Rutina doar a unei relatii fizice poate dauna. De fapt, prin aceasta este neglijat celalalt partener. Sunt neglijate nevoile lui morale si emotionale.

"A te casatori este usor. A ramane casatorit este ceva mai dificil. Dar a fi fericit in casnicie toata viata, se numara printre cele mai rafinate arte." Roberta Flack

* Sa ne incurajam unii pe altii, in ciuda defectelor pe care acum le cunoastem atat de bine!

FAMILIA - POTENTIALUL UNEI TREZIRI

Daca familiile o duc bine si Biserica o duce bine! De fapt, o trezire spirituala care sa schimbe biserica noastra poate incepe cu punerea la punct a familiei tale, a familiilor noastre. Noi, cei casatoriti avem potentialul unui reviriment spiritual in biserica noastra prin uniunile deja realizate de Dumnezeu intre doi crestini! De aceea, daca acestia doi (sotul si sotia) se leaga sa promoveze o relatie familiala sanatoasa, spirituala (biblic), devotata Domnului si Mantuitorului Hristos si inaintarii Imparatiei Sale, atunci ne putem astepta la o adevarata trezire care sa strabata biserica noastra.

"Astazi avem biserici slabe fiindca avem familii slabe. Avem familii slabe fiindca avem soti si tati slabi. Avem soti si tati slabi fiindca acestia nu au fost invatati principiile biblice fundamentale ale familiei si ale cresterii copiilor." Bill Gothard

"Cu cativa ani in urma revista "Viata si credinta crestina" prezenta niste descoperiri neobisnuite ce priveau doua familii diferite. In 1677 un barbat imoral s-a casatorit cu o femeie usoara. 1.900 de descendenti s-au nascut din copii acestui cuplu. Dintre acestia 771 au fost infractori, 250 fusesera arestati pentru diferite alte infractiuni (nelegiuiri), 60 dintre acestia au fost hoti iar 39 au fost condamnati pentru crima (omucidere). 40 dintre femeile descinse din acel cuplu se stia ca au boli

venerice. Acest grup de urmasi ai nefericitului mariaj a totalizat 1.300 de ani petrecuti in spatele gratiilor si au costat statul New York aproape 3 milioane de dolari.

De partea cealalta iata ce s-a descoperit cu privire la familia Edwards. A treia generatie l-a inclus pe Jonathan Edwards, predicatorul ce a adus trezirea in Noua Anglie si cel ce a devenit ulterior presedintele Universitatii Princeton. Dintre cei 1.344 de urmasi ai acestei familii, multi dintre ei au fost presedinti de colegiu (13) si profesori (65). 186 au devenit predicatori ai Evangheliei, iar multi altii erau activi in bisericile lor. 86 au devenit senatori ai statului, 3 kongresmeni, 30 judecatori, iar unul a ajuns vicepresedintele Statelor Unite. Nu se stie ca vreun urmas al acestei familii sa fi fost la inchisoare, sau azil. In timp ce urmasii primei familii au costat enorm societatea, urmasii celei de-a doua au contribuit la progresul si dezvoltarea ei, fara sa-i ia un banut.

Nu toti copiii unor parinti buni devin cetateni utili societatii si nici toti urmasii unor oameni rai, ajung rau. Dar totusi posibilitatea ca un copil sa intre cu dreptul in viata este mai mare daca el provine dintr-un camin unde domneste dragostea, unde Biblia este invatata si respectata si unde se fac rugaciuni. Atunci cand tata si mama traiesc pentru Domnul, ei ofera un stimulent puternic copiilor de a alege o viata crestina. Exemplul parintesc este extrem de puternic. El influenteaza fie in bine, fie in rau."

Prov.22:6 "Invata pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze, si cand va imbatrani, nu se va abate de la ea"

* Asumarea rolului de lideri spirituali in caminele noastre

In primul rand sa realizam responsabilitatea pe care fiecare, in parte, o avem. Pentru ca familia este o uniune a doi crestini, responsabilitatea revine ambilor parteneri. Apoi, pentru ca barbatul a fost randuit sa fie conducatorul acestei unitati, lui ii revine o responsabilitate suplimentara, aceea de a-si conduce spiritual sotia lui si copiii, daca este cazul. El este omul care da tonul spiritualitatii din casa; un fel de dirijor care in functie de cum isi "dirijeaza" familia, asa o are!

"Este nevoie de doi pentru a face o casnicie sa fie un succes, si doar de unul pentru a o transforma intr-un esec." Herbert Samuel

"O casnicie reusita consta intotdeauna dintr-un triunghi: barbatul, femeia si Dumnezeu." Cecil Myers

"Reusita in casnicie inseamna mai mult decat a gasi omul potrivit. Inseamna a fi omul potrivit." Robert Browning (1812-1889)

Aceasta sa fie ziua in care decidem sa ne schimbam familiile noastre - sa nu le lasam in paragina spirituala - daca vrem ca acestea sa reziste si sa supravietuiasca!

Sa decidem sa tratam cu seriozitate spiritualitatea din casa si mai ales sa ne intemeiem relatiile si convietuirea familiala pe principiile biblice ale familiei.

"Cu orice pret casatoreste-te. Daca iti gasesti o sotie buna vei deveni foarte fericit. Dar daca iti vei gasi una rea, atunci vei deveni un filozof." Socrates (470-399 B.C.)

"In societatea noastra "fericirea" este un produs de casa!"

"Medicamentele si sfaturile sunt doua lucruri mai placute de oferit decat de primit."

"Cainilor le vine usor sa-si arate afectiunea. Ei nu se imbufneaza si nu stau suparati. Nu fug niciodata de acasa cand sunt tratati nedrept. Nu se plang niciodata de mancarea ce li se da. Nu se plang de cum arata casa. Sunt cavaleri si curajosi. Gata sa-si protejeze stapanu cu pretul vietii lor. Le plac copiii, indiferent de cat de galagiosi si suparatori ei sunt. Cainilor pur si simplu le place sa fie in compania lor. De fapt, caini fac concurenta sotilor (barbatilor) si daca acestia ar copia mai mult din virtutile lor, viata in familiile noastre ar fi mult mai placuta." Billy Graham

"Crestinul se presupune sa-si iubeasca aproapele, iar devreme ce nevasta lui ii este cel mai "aproape", ea ar trebui sa insemne dragostea lui cea mai profunda."
Martin Luther (1483-1546)

"Barbatul care critica permanent alegerile sotiei sale, nu pare sa-i puna niciodata la indoiala alegerea lui ca sot al acesteia."

"Casnicia este arta convietuirii compatibile a doi oameni incompatibili."

"Casnicia este un permanent test al caracterului."

"Casnicia nu ne face nici mai buni, nici mai rai, ci doar intensifica (evidentiaza) la bine si la rau ceea ce deja se gaseste in noi." Sydney J. Harris (1917-1986)

Viitorul bisericii cat si viitorul umanitatii depind in mare masura de parinti si de viata de familie pe care acestia o intemeieaza in caminele lor. Familia este oglinda maretiei unei natiuni, la fel cum demnitatea indivizilor reprezinta adevarata oglinda a civilizatiei ei." Pope John Paul II (1920-)

Va amintiti de accentul pus de comunisti pe familie? "Familia, celula de baza a societatii"? De ce i-au acordat atentie? Pentru ca stiau ca este partea ei vitala.
Daca aceasta nu o duce bine, nici o politica, nici o economie nu va avea succes.

"Familia este cea mai elementara forma de organizare. Fiind prima comunitate de care se ataseaza un individ cat si prima autoritate sub care acesta invata sa traiasca, familia este cea care stabileste valorile cele mai fundamentale ale unei societati" Charles Colson

"Randuita de Dumnezeu ca fiind cea mai elementara forma de organizare omeneasca, familia este ...prima scoala a instruirii umane. In aceasta parintii primesc niste monstrii micuti, plini de egoism, care-si petrec majoritatea timpului lor strigand cu sfidare si aruncand cu mancare in jur, pe care-i invata sa se exprime, sa imparta ce-i al lor cu altii, sa-si astepte randul, sa respecte proprietatea altuia. Aceste lectii oferite la aceasta scoala se traduc mai tarziu in respect fata de altii, in autocontrol, in ascultarea lor de lege, pe scurt in formarea virtutilor de caracter necesare supravietuirii societatii (umane)." Charles Colson

"Nici o alta structura nu poate inlocui familia. Fara ea, copiii nostri sunt lipsiti de orice temelie morala. Fara ea, ei devin niste analfabeti morali a caror unica lege este eu-l." Charles Colson

"Cele mai mari privilegii pe care Dumnezeu le-a conferit vietii omenesti, calitatea de tata, mama si copil, pot de fapt deveni cele mai mari blesteme daca Isus Hristos

nu este capul acelei institutii unde noi suntem recunoscuti ca atare. (adica, in familie)" Oswald Chambers

We must strengthen our commitment to model strong families ourselves, to live by godly priorities in a culture where self so often supersedes commitment to others. And as we not only model but assertively reach out to help others, we must realize that even huge societal problems are solved one person at a time.

Charles Colson (1931-)

Earl Palmer in his book *The Enormous Exception* wrote the following about the Golden Gate Bridge in San Francisco, which is built directly upon the fault zone of the San Andreas fault:

It is built to sway some twenty feet at the center of its one-mile suspension span. The secret to its durability is its flexibility that enables this sway, but that is not all. By design, every part of the bridge -- its concrete roadway, its steel railings, its cross beams -- is inevitably related from one welded joint to the other up through the vast cable system to two great towers and two great land anchor piers. The towers bear most of the weight, and they are deeply imbedded into the rock foundation beneath the sea. In other words, the bridge is totally preoccupied with its foundation. This is its secret! Flexibility and foundation.

That's like a family: A mom and dad, twin towers of strength providing the family with a great foundation, bending at times to keep family members together.

See: Psa 128:1-6

OBIECTIVE - nu prea multe, dar marete!

Sa invatam cum sa :

- aplicam principiile biblice in relatia dintre cei doi parteneri.
- ne ocupam de conflictele maritale si cum sa le rezolvam in mod biblic.
- traim in familie intr-o maniera placuta Domnului; conform standardului Sau de sfintenie.
- ne crestem copiii in Domnul; sa-i invatam sa fie credinciosi.

Poate ceea ce incepem noi astazi, aici, ar trebui preluat si continuat de fiecare in propriile familii. Noi nu putem sa va introducem cu forta intr-un "cantonament" biblic. Ori aplicati aceste lucruri si familiile voastre vor prospera si o vor duce bine, ori le vom chinui si in mod natural se vor distruge.

Marturisesc ca am inghitit in sec cand mi s-a propus sa fac acest studiu. Nu ca nu eram pregatit pentru el, ci pentru ca stiam ca dupa el nu va mai fi loc de mediocritate! (In familie cu jumatate de inima si cu toata inima in biserica? Poate? Nu stiu inca. Nu cred ca este asa, dar cu siguranta trebuie sa acord mai mare atentie familiei mele!)

Stacheta este inalta. Idealul este maret. Dar, pentru Dumnezeu, familiile noastre trebuie sa se imbunatateasca!!

"CAZNICIE" SAU CASNICIE? CE VREM?

Fiecare la randul lui a simtit "greul" casniciei si a infruntat intr-o situatie sau alta imperfectiunea partenerului sau. Insa acest lucru nu este motiv de renuntare in a mai lucra cu celalalt, sau de a comunica, si in schimb de a te rezuma in resemnare - "asta e" sau, "asta e", "cu el m-am maritat si n-am ce face"!?

Tentatia este de a incerca sa-l schimbi tu pe celalalt, dar este gresit sa incerci asa ceva.

Orice intrebari sunt binevenite.

Daca cineva are nevoie de discretie...

RELATIA FAMILIALA DIN PERSPECTIVA BIBLICA

Chiar daca poate fi putin umilitor pentru noi, as dori totusi sa ne reamintim ceea ce Dumnezeu spune despre casnicie si cum este ea privita in Cuvantul Sau (care sunt lucrurile elementare, de baza, ale familiei, principiile ce trebuiesc recapitulate).

Relatia familiala, dintre sotul barbat si sotia lui, femeie (precizari necesare in aceste zile!), trebuie sa fie randuita conform Scripturii. In primul si-n primul rand, familia nu este o inventie omeneasca, la fel cum nu este nici relatia sexuala si de aceea adevarurile revelate ale Cuvantului lui Dumnezeu sunt cele ce trebuie sa stea la baza casniciei. Biblia este "manualul Inventatorului" acestei relatii si atunci cand ea nu merge, trebuie sa apeland la acesta. Dar sa nu asteptam sa apara problemele pentru a recunoaste ca avem nevoie de acest manual despre casnicie/familie. Pentru ca viata din ea sa fie placuta lui Dumnezeu, utila scopului Sau pe Pamant, si aducatoare de adevarata fericire pentru noi (o degustare a raiului!), noi trebuie sa descoperim care este planul lui Dumnezeu pentru familiile noastre.

CINE ESTE AUTORITATEA IN DOMENIU?

Istoria Bisericii demonstreaza acceptarea neconditionata a Bibliei ca fiind revelatia lui Dumnezeu. Cu exceptia unor diviziuni eretice desprinse din ea, in general in biserica s-a recunoscut ca Scriptura este absolut (complet) autoritara si demna de incredere in toate afirmatiile ei. Luther a spus odata ca, "atunci cand Biblia vorbeste, Dumnezeu vorbeste". De aceea, si noi acceptam Biblia ca fiind autoritara din punct de vedere moral si suficienta in chestiuni de credinta si practica. Este autoritara pentru ca solicita un raspuns din partea noastra la pretentiile (declaratiile) ei. Este suficienta prin aceea ca omul poate beneficia de tot harul lui Dumnezeu, atunci cand principiile lui Dumnezeu se transpun in practica sa.

Materialul ce urmeaza din acest punct este preluat si adaptat dupa Garry si Anne Marie Ezzo, din cartea "Growing Kids God's Way"

"Cand exista armonie in relatia dintre sot si sotie, se infuzeaza stabilitate in familie."

1. Ce vrea sa se spuna prin afirmatia biblica ca, "nu este bine ca omul sa fie singur" (Gen.2:18) si la ce se refera?

2. Rezumati urmatoarele idei:

a) De ce a creat Dumnezeu femeia?

b) De ce a randuit Dumnezeu casatoria?

3. Sunt copii necesari pentru a aduce completare familiei? Explica raspunsul tau.

4. Completati cu cuvintele cheie urmatoarele patru principii enuntate mai jos.

a) Principiul nr.1 : Conform planului lui Dumnezeu relatia sot-sotie este prima relatie _____ randuita in Scriptura.

(Raspuns: Dupa Cuvantul lui Dumnezeu, relatia sot-sotie este prima relatie sociala randuita de Dumnezeu.)

Dumnezeu l-a facut pe om in stare sa interactioneze cu alte fiinte umane. Principiile interactiunii sociale au fost orchestrate in mod divin prin Legea Sa.

Dar in intelegerea Sa, Dumnezeu a facut ca toate relatiile umane sa inceapa cu un sot si sotie. Alte relatii, tata-fiu, mama-fiica, frate si sora, au intervenit mai tarziu.

b) Principiul nr.2 : Conform planului lui Dumnezeu relatia sot-sotie este prima _____ relatie dintr-un sistem de relatii.

(Raspuns: Conform planului lui Dumnezeu relatia sot-sotie este relatia principala din reseaua de relatii dependente.)

Ideea de dependenta este prezenta in toata creatia. Ceea ce Dumnezeu a creat in a doua zi depinde de ce-a creat in prima. La fel, ceea ce a creat in a

treia zi depindea de ce-a creat in primele doua zile. Aceeasi idee este vitala in planul lui Dumnezeu pentru relatiile umane, indeosebi pentru cele ce se

gasesc in familie. Calitatea relatiei parinte-copil depinde de calitatea relatiei sot-sotie. Acest adevar nu se va schimba niciodata. Siguranta copilului

depinde de ceea ce el observa petrecandu-se intre tatal sau si mama sa. Cand ii vede pe acestia ca-si arata reciproc dragoste si afectiune, el se simte cel mai in siguranta.

c) Principiul nr.3 : Relatia dintre sot si sotie trebuie privita ca fiind _____ intr-o familie.

(Raspuns: Relatia dintre sot si sotie este relatia prioritara a unei familii.)

Prioritatea in relatia familiala a relatiei sot-sotie priveste reusita in cresterea copiilor. Daca va iubiti copiii trebuie sa faceti ca aceasta relatie sot-sotie sa

fie prioritara. Copiii nu sunt o supapa pentru presiunea din camin si nici o carja pentru sustinerea lui. Nu-i putem folosi pentru intarirea caminelor noastre.

Ei trebuie sa vina pe lume in camine deja intarite.

Mai mult decat orice le puteti oferi pe lume, copiii au nevoie sa stie ca tata o iubeste pe mama si ca mama il iubeste pe tata. Impreuna voi sunteti capul si inima familiei.

d) Principiul nr.4 : Devreme ce aceasta este relatia prioritara, toate celelalte relatii se presupun sa-i fie _____ .

(Raspuns: Din moment ce relatia sot-sotie este prin casatorie relatia prioritara, toate celelalte relatii trebuie sa-i fie subordonate acesteia.)

Acest principiu vorbește despre structura de autoritate existentă în familie. Relația părinte-copil este subordonată relației sot-sotie. Cea din urmă a fost prima în ordine. Ordinea și autoritatea sunt importante în dezvoltarea copiilor. Părinții "democratici" sau "liberali", care abdică de la autoritatea dată lor de Dumnezeu plasând copiii la același nivel cu ei, răsfoiește acest principiu. Dacă se dorește ca să existe armonie și dragoste în familie, părinții trebuie să-și asume rolurile lor divine de a conduce familia. Dacă se înalță autoritatea părintească, haosul va interveni nu doar în familie, ci va afecta și societatea din jur, după bine vedem întâmplându-se astăzi.

SUNT COPIII CENTRUL FAMILIEI VOASTRE SAU SUNT MEMBRII AȘTEPTAȚI ȘI BINEVENIȚI AI EI?

Adeseori părinții își parasesc dragostea lor dinții și se concentrează doar asupra copiilor veniți în viața lor. Deși acest lucru se poate face din intenții bune (pentru a fi buni părinți), el duce totuși la destrămarea relației prioritare a familiei - cea de, sot și sotie. Dacă aceasta suferă atunci creșterea copilului va fi schilodită mai târziu.

O a doua consecință care subminează autoritatea părintească în reușita creșterii copiilor este plasarea copiilor în centrul vieții de familie - conceptul care spune că copiii sunt centrul universului familiei, în loc de a fi membrii așteptați și bineveniți ai ei.

Părinții care-și concentrează întreaga lor energie doar asupra creșterii copilului drept prioritate copilul. Aceștia aduc lumea la picioarele lui, în loc de a-l scoate pe copilul lor în lume și de a-l învăța să interacționeze cu ea.

Părinții care fac acest lucru încălcă prioritatea relației sot-sotie, așa cum este instituită în Scriptură. Când această relație devine subordonată relației părinte-copil, planul lui Dumnezeu pentru o căsătorie stabilă, puternică și armonioasă, este zadarnic.

CE ESTE FAMILIA?

O familie este alcătuită din "ciorchini" sociale principale (primare) și secundare.

Ciorchini sociale principale și secundare: Primul "ciorchine" familial principal constă din trei relații:

- sot - sotie
- părinte - copil
- copii - copii (frați surori)

Cel de-al doilea "ciorchine" familial îi conține pe bunici și nepoți, unchi și matusi, verisori și nepoți. Biblia nu recunoaște ca și familie conviețuirea a doi sau mai mulți oameni fără legături de rudenie.

Temeliile biblice ale familiei sunt descrise în primele capitole ale Bibliei.

De ce a creat-o Dumnezeu pe femeie și care a fost intenția Lui în rânduirea căsătoriei (acestei relații sot-sotie)?

Gen.2:18 "Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el."

Nu este bine ca omul sa fie singur. Din ce punct de vedere? Il avea pe Dumnezeu cel mai aproape! Omul era singur si Dumnezeu nu a considerat acesta lucru ca fiind bun. Orice altceva din creatia Lui de pana acum a fost, dar nu si acest aspect al ei.

El era inconjurat de o creatie neatinsa de pacat, binecuvantat de o relatie perfecta cu Dumnezeu si totusi Dumnezeu spune ca nu este bine ca omul sa fie singur!!

(NU, nu este un indemn la casatorie!) In mod evident ca "singuratatea" de care a vorbit El nu privea relatia pe verticala cu Creatorul Sau si nici relatia lui cu creatia.

Explicatia sta in felul in care evrei priveau omul nedivizat ca o singura fiinta unitara, trup si suflet, nu separata ca grecii, omul este doar trup, ori doar suflet. De aceea,

NU era bine ca omul sa fie singur, din punct de vedere spiritual.

NU era bine ca omul sa fie singur, din punct de vedere social.

NU era bine ca omul sa fie singur, din punct de vedere emotional.

NU era bine ca omul sa fie singur, din punct de vedere fizic.

In acest fel, era considerat tot omul! Toate aceste dimensiuni umane sunt acoperite in declaratia lui Dumnezeu - "Nu este bine ca omul sa fie singur" - care se refera la absenta unei alte fiinte ca si el, dar complet diferite de el pentru ca astfel sa-l completeze.

Dumnezeu pare sa vorbeasca aici despre absenta intimitatii omului. Nu cu El Insusi - slava Domnului, o avea din belsug pe atunci, ci cu un altul ca si el.

Intimitatea priveste partea cea mai particulara si personala a caracterului unui om, aspectul launtric al fiintei sale. Intimitatea este atunci, apropierea emotionala dintre doi oameni ce sunt constienti de nevoia celuilalt.

Intimitatea reprezinta fuzionarea a doua persoane intr-una singura, prin asemanare si unitate. In sensul cel mai real se poate spune ca in viata lui Adam Dumnezeu a vazut acest gol/vid de intimitate. El era singur, lipsindu-i o relatie intima cu unul de felul lui.

1 Cor.6:16-17 "Nu stiti ca cine se lipeste de o curva, este un singur trup cu ea? Caci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup``. Dar cine se lipeste de Domnul, este un singur duh cu El."

Dumnezeu l-a facut pe om sa fie o creatura/faptura sociala, atat in contextul mai larg al comunitatii unde-si traieste viata publica, cat si in contextul mult mai ingust al intimitatii sale unde-si traieste viata privata/particulara. Dumnezeu l-a creat pe om cu capacitatea de a intretine o relatie, nu doar cu El Insusi, ci si cu cineva cu care-si poate trai viata in mod intim.

DEDUCTIILE care se pot face din acest moment sunt multiple si variate. Daca Dumnezeu a plasat un astfel de potential in partenerii nostri de casnicie atunci

mult mai multe laturi ale ei pot fi imbunatatite si dezvoltate. Nici una dintre dimensiunile acestei relatii luate in parte si izolate nu pot aduce implinirea totala

dintre un sot si sotie. Daca este doar fizica, nu vor fi fericiti si nu pot spune ca au intimitate. Daca este doar emotionala si nu este si fizica, si spirituala, din nou

relatia lor nu va fi satisfacatoare. Daca este doar spirituala, nu este satisfacatoare. Doar atunci cand toate aspectele singuratatii vizate de Dumnezeu sunt

acoperite intr-o relatie sot-sotie se poate trai o relatie familiala biblica.

UN AJUTOR POTRIVIT

Gen.2:18 ni-l arata pe Dumnezeu anuntandu-si "insatisfactia" (nemulțumirea) datorata conditiei de singuratate a omului si intervine cu o solutie potrivita Lui : "am sa-i fac un ajutor potrivit pentru el".

Expresia "un ajutor potrivit" trebuie din nou privita dintr-o perspectiva evreiasca. Ea inseamna mai mult decat un ajutor fizic, cum ar fi cel necesar la ingrijirea gradinii. ("femeia - tovaras de munca si viata"?!). Expresia "ajutor potrivit" ne sugereaza ca Dumnezeu stia ca nevoile lui Adam erau mai deosebite si erau mai specifice decat a tot ceea ce El a creat pana in acest punct. Acest adevar este evident in contextul versetelor 19-20.

"Un ajutor potrivit" nu ne sugereaza ca Adam avea nevoie de un trup fizic cald pentru a procrea intreaga umanitate, ci mai degraba descrie persoana asemanatoare lui care sa-l completeze si sa-l suplineasca sub orice aspect si cu care sa poata sa se afle in intimitate. Astfel, Eva ii era potrivita lui Adam, insa diferita de el. Cei doi luati impreuna reprezinta plinatatea caracterului lui Dumnezeu.

Povestea continua cu ilustratia sugestiva a singuratatii sale pe care i-a oferit-o Dumnezeu aducand toate animalele create la el si cerandu-i sa le numeasca. Trecandu-i prin fata tot ceea ce a creat, Dumnezeu a vrut sa-l faca constient pe Adam de profunda lui nevoie de a avea pe cineva asemenea lui, totusi diferit de el. Din tot ce-a vazut nu a putut alege nimic care sa-i inlature starea de singuratate si neimplinire.

VENIREA MIRESEI! CE ESTE CASATORIA?

Gen.2:21-24 "Atunci Domnul Dumnezeu a trimes un somn adanc peste om, si omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui si a inchis carnea

la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a facut o femeie si a adus-o la om. Si omul a zis: „Iata in sfarsit aceea care este os din

oasele mele si carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, pentruca a fost luata din om.`` De aceea va lasa omul pe tatal sau si pe mama sa, si se va lipi de nevasta sa, si se vor face un singur trup"

John Broger

Dumnezeu intentioneaza si asteapta ca mariajul sa fie un angajament de o viata luat intre un barbat si o femeie, ce se bazeaza pe principiul dragostei divine. Relatia dintre Isus Hristos si Biserica Sa este exemplul suprem al dragostei devotate pe care trebuie sa o aibe sotul si sotia in relatia lor.

Casatoria nu este o conventie sociala, sau o intelegere de a trai impreuna. Ea este instituita de catre Dumnezeu sa fie un legamant de parteneriat si de completare reciproca si este menita sa va pastreze pusi deoparte (sfinti) in relatia voastra fizica (1Cor.7:2-5).

Relatia din casatorie a fost randuita sa fie una de unitate si de contopire intr-un singur trup, care reflecta relatia de dragoste dintre Hristos si Biserica Lui.

Dumnezeu a instituit casatoria:

A. Cand te casatoresti te angajezi printr-un legamant luat inaintea lui Dumnezeu sa oferi o viata in companie, partenerului tau de casnicie.

Maleahi 2:14 (ATENTIE LA CONTEXT!) "...Pentru ca Domnul a fost martor intre tine si nevasta din tinereata ta, careia acum nu-i esti credincios, macar ca este tovarasa si nevasta cu care ai incheiat legamant! Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viata si ne-a pastrat-o? Si ce cere acel Unul singur?"

Samanta dumnezeiasca! Luati seama dar in mintea voastra, si nici unul sa nu fie necredincios nevastei din tinereata lui! Caci Eu urasc despartirea in casatorie, -zice Domnul, Dumnezeul lui Israel, -si pe cel ce isi acopere haina cu salnicie, -zice Domnul ostirilor. - De aceea, luati seama in mintea voastra, si nu fiti necredinciosi!"

1) Angajamentul tau de companie neintrerupta este destinat sa ofere ajutorul si completarea potrivita partenerului de casnicie (Gen.2:18). Acesta realizeaza contopirea cu partenerul tau sub orice aspect al vietii (Gen.2:24; Marcu 10:8; Efes.5:31).

2) Angajamentul tau in casnicie este randuita suveran de Dumnezeu si nu ar trebui sa fie niciodata incalcat (Gen.2:18, 23-24; Prov.18:22; Marcu 10:9).

Doar pacatosenia si impietirea inimii unui partener al casniciei poate duce la desfacerea relatiei convenite prin casatorie (Mat.19:8-9; Marcu 10:2-11).

B. Relatia din casnicie cu partenerul tau se presupune sa fie modelata dupa relatia Domnului Isus Hristos - Efes.5:21-33

INCUNUNAREA CREATIEI a constituit-o unirea sfanta a barbatului cu femeia. Aceasta a fost mai mult decat crearea cuiva dupa "felul/soiul" omului; a fost alaturarea celor doi. Biblia ne spune ca Dumnezeu a adus-o pe femeie la barbat. El nu a lasat-o sa rataceasca in gradina, printre animale, pana ce cei doi s-ar fi gasit singuri, ci El Insusi i-a unit.

Adam a raspuns prompt la aceasta numind noul sau tovaras, femeie. Ce fel de relatie era aceasta? Vers.24 ne spune: "de aceea va lasa omul pe tatal sau si pe mama sa, si se va lipi de nevasta sa, si se vor face un singur trup". Expresia "de aceea", indica raspunsul la intrebarea anterioara "DE CE A CREAT-O

DUMNEZEU PE FEMEIE SI CARE A FOST INTENTIA LUI IN RANDUIREA CASATORIEI".

Femeia nu a fost creata in primul rand pentru propagarea speciei (umane), cum ne este sugerat de filozofia greaca (de catre unele culte neoprotestante, in zilele noastre!), sau de catre sustinatorii legilor naturale, ci pentru ca nu a fost bine ca omul sa fie singur. Astfel, Dumnezeu

i-a oferit acestuia partenerul potrivit sa-i implineasca cele mai intime nevoi ale sale ca om - i-a dat persoana cu care sa-si poata impartasi toata paleta vietii sale pamantesti.

Din aceasta pricina, nu doar ca a fost creata femeia, dar a fost oranduita si institutia casatoriei. Casatoria este actul prin care cei doi devin unul - se fac una. Ea a fost instituita in primul si-n primul rand din nevoia parteneriatului si este descrisa de la un capat la celalalt al Scripturii ca fiind unirea celor doi intr-un singur trup. Copiii sunt cel mai bine educati si stapaniti pornindu-se de la puterea acestei unirii.

DE CE A FOST CREATA FEMEIA?

Deoarece omul era singur si avea nevoie de cineva care sa-l poata completa, de cineva caruia el sa nu i se inchine ca lui Dumnezeu si nici asupra cui sa domine asemenea animalelor.

DE CE A RANDUIT DUMNEZEU CASATORIA?

Pentru ca prin uniunea realizata prin intermediul ei, cei doi parteneri sa-si poata sluji unul altuia, si alaturi, prin vietile lor sa slujeasca altora. Astfel, realizarea ce a incunecat creatia a fost aceasta uniune sfanta a omului cu femeia. Odata ce a fost creata femeia, Dumnezeu a putut sa declare ca "toate au fost foarte bune" (Gen.1:31) si in a saptea zi s-a odihnit din lucrarea Lui.

CONCLUZIE

Daca doriti ca familiile voastre sa faca saltul de la mediocritate la excelenta, aceste principii biblice trebuie reafirmate si traite in permanenta in unanimitate de catre ambii parteneri.

O casnicie puternica si biblica reprezinta cel mai stabilizator factor in viata personala a fiecarui partener in fata socurilor vietii. De asemenea, ea ofera mediul in care copiii veniti pe lume unui cuplu sa aibe parte de exemplul de viata crestina care sa-i indemne la varsta responsabilitatii sa adopte la randul lor acelasi stil de viata. Ce si-ar dori mai mult niste parinti crestini!!

Nimic nu poate exprima mai (apasat) serios cat de necesara este existenta unei sanatoase relatii sot-sotie pentru bunastarea emotionala a copiilor nostri.

Casnicia puternica, intemeiata biblic, ofera copilului sentimentul de siguranta care sa-l lanseze cu curaj in viata. Sa-i produca dezvoltarea personalitatii si a caracterului. Cand exista armonie in relatia sot-sotie, se infuzeaza stabilitate in familie. Casnicia puternica este limanul de siguranta necesar copiilor in timpul procesului lor de crestere si educare. Lumea lor nu va fi o lume a conflictelor, a dezamagirilor, a durerii neexprimate provocate de slabiciunea parintilor, ci aceea a increderii, a sigurantei, a stabilitatii si a dragostei aratate de catre acestia.

MANDATUL BIBLIC AL PARINTILOR CRESTINI

Acest material va poate fi folositor doar daca in primul rand, deschideti Biblia la pasajele indicate, primiti invatatura lor si apoi decideti imediat sa treceti la aplicarea neabatuta a acestor principii, singurele ce pot asigura viitorul copiilor vostri. Am dorit sa va punem in fata chemarea inalta pe care Dumnezeu o da parintilor pentru a intelege responsabilitatea enorma ce se afla pe umerii vostri. Fie ca Dumnezeu sa va dea vointa si puterea de a va angaja in aceasta munca de educare si formare spirituala a copiilor! Va asiguram ca satisfactia si fericirea pricinuita de copiii vostri nu va intarzia sa apara! Este promisa de Dumnezeu.

1) PARINTII AR TREBUI SA-SI PRIMEASCA COPIII CA VENIND DE LA DOMNUL: Gen.33:5; 1Sam.1:27; Ps.127:3

2) DATORIA LOR FATA DE EI ESTE ...

2a) De a-i iubi: Tit 2:4

2b) De a-i creste in Domnul : Matei 19:13,14; Deut.31:12,13

2c) De a-i pregati pentru a-l urma pe Dumnezeu : Prov.22:6; Efes.6:4

2d) De a-i invata Cuvantul lui Dumnezeu : Deut.4:9; 11:19; Isa.38:19

2e) De a le spune despre judecatile lui Dumnezeu : Ioel 1:3

2f) De a le spune despre lucrarile minunate ale lui Dumnezeu : Ex.10:2; Ps.78:4

2g) De a le porunci sa-l asculte pe Domnul : Deut.32:46; 1Cron.28:9

2h) De a-i binecuvanta : Gen.48:15; Evrei 11:20

2i) De a le arata mila : Ps.103:13

2j) De a le purta de grija : Iov 42:15; 2Cor.12:14; 1Tim.5:8

2k) De a-i stapani, conduce : 1Tim.3:4,12

2l) De a-i mostra : Prov.13:24; 19:18; 23:13; 29:17; Evrei 12:7

2m) De a nu-i intarata la manie : Efes.6:4; Col.3:21

2n) De a nu le face relatii/prietenii necuvenite : Gen.24:1-4; 28:1,2

2p) De a-i aduce devreme la casa lui Dumnezeu : 1Sam.1:24; Luca 2:27

3) COPIII RAI, O INTRISTARE PENTRU PARINTII LOR

Prov.10:1; 17:25; Prov.19:13,26, Ex.21:15

4) PARINTII AR TREBUI SA SE ROAGE PENTRU COPIII LOR

4a) Pentru binele lor spiritual : Gen.17:18; 1Cron. 29:19

4b) Cand sunt ispititi : Iov 1:5

4c) Cand sunt bolnavi : 2Sam.12:16; Marc. 5:23; Ioan 4:46,49

5) CAND PARINTII SUNT CREDINCIOSI

5a) Sunt binecuvantati de copiii lor: Prov.31:28

5b) Lasa o binecuvantare copiilor lor: Ps.112:2; Prov.11:21; Isa.65:23

6) COPIII SUNT JUDECATI PENTRU PACATELE PARINTILOR

Exod.20:5; Isa. 14:21; Plangerile 5:7

7) NEGLIJENTA PARINTILOR PEDEPSITA CU SEVERITATE

1Sam. 3:13

8) CAND PARINTII SUNT RAI

8a) Isi invata copiii la rau: Ier.9:14; 1Pet.1:18

8b) Sunt un exemplu prost pentru copiii lor: Ezech.20:18; Amos 2:4

9) PARINTI BUNI - EXEMPLE

9a) Avraam: Gen.18:19

9b) Iacov: Gen. 44:20,30

9c) Iosif: Gen. 48:13-20

9d) Mama lui Moise: Exod. 2:2,3

9e) Manoah: Judec.13:8

9f) Ana: 1Sam.1:28

9g) David: 2Sam.18:5,33

9h) Sunamita: 2Imp.4:19,20

9i) Iov: Iov 1:5

9j) Mama lui Lemuel: Prov.31:1

9k) Slujbasul imparatesc: Ioan 4:49

9l) Lois si Eunice: 2Tim.1:5

10) PARINTI RAI - EXEMPLE

10a) Mama lui Mica: Judec.17:3

10b) Eli: 1Sam.3:13

10c) Saul: 1Sam. 20:33

10d) Atalia: 2Cron.22:3

10e) Manase: 2Cron.33:6

10f) Irodiada: Marc.6:24

Referinte biblice: “Studiul cresterii copiilor dupa voia lui Dumnezeu”, din Capela Crestina Petrosani, 3 Octombrie 1998. Teodor Macavei.

CUM SA CRESTI UN COPIL MORAL

Ca si crestini noi suntem chemati sa ne crestem copiii dupa voia lui Dumnezeu? Care este aceasta si unde, in Biblie, ne este descrisa?

Vorbeste Biblia despre cresterea copiilor? Este un subiect important? Vom putea sa aflam doar privind la frecventa cu care vorbeste asupra subiectului.

Principalele pasaje biblice ce vorbesc despre cresterea copiilor :

Prov.29:17 "Pedepseste-ti fiul, si el iti va da odihna, si iti va aduce desfatara sufletului"

Prov.29:15 "Nuiava si certarea dau intelepciunea, dar copilul lasat de capul lui face rusine mamei sale"

Prov.10:1 "Pildele lui Solomon. Un fiu intelept este bucuria tatalui, dar un fiu nebun este mahnirea mamei sale"

Prov.13:24 "Cine cruta nuiava, uraste pe fiul sau, dar cine-l iubeste, il pedepseste indata"

Prov.19:18 "Pedepseste-ti fiul, caci tot mai este nadejde, dar nu dori sa-l omori"

Prov.23:13 "Nu cruta copilul de mustrare, caci daca-l vei lovi cu nuiava, nu va muri"

Prov.23:14 "Lovindu-l cu nuiava, ii scoti sufletul din locuinta mortilor"

Prov.22:6 "Invata pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, si cand va imbatrani, nu se va abate de la ea"
"Ca sa-l inveti pe un copil calea pe care trebuie sa o urmeze, trebuie sa o strabati si tu din cand in cand" (eu as spune, tu insuti trebuie sa o gasesti si sa te afli pornit pe ea!) Josh Billings

Efes.6:4 "Si voi, parintilor, nu intarati la manie pe copiii vostri, ci cresteti-i, in mustrea si invatatura Domnului"

Col.3:21 "Parintilor, nu intarati pe copiii vostri, ca sa nu-si piarda nadejdea"

Biblia vorbeste in mod direct copiilor:

Prov.6:20-22 "Fiule, pazeste sfaturile tatalui tau, si nu lepada invatatura mamei tale: leaga-le necurmat la inima, atarna-le de gat. Ele te vor insoti in mersul tau, te vor pazi in pat, si iti vor vorbi la deşteptare!"

De asemenea, in Biblie se gasesc exemple de parinti educatori crestini ce au adus onoare lui Dumnezeu pentru felul in care si-au crescut copiii, iar Biblia le pastreaza exemplul:

Avraam:

Gen.18:19 Caci Eu il cunosc si stiu ca are sa porunceasca fiilor lui si casei lui dupa el sa tina Calea Domnului, facand ce este drept si bine, pentru ca astfel Domnul sa implineasca fata de Avraam ce i-a fagaduit

David:

1 Cronici 28:9 Si tu, fiule (...)Solomoane (inlocuisti cu numele copiilor vostri!), cunoaste pe Dumnezeuul tatalui tau, si slujeste-I cu toata inima si cu un suflet binevoitor; caci Domnul cerceteaza toate inimile si patrunde toate inchipuirile si toate gandurile. Daca-L vei cauta, Se va lasa gasit de tine; dar daca-L vei parasi, te va lepada si El pe vecie.

Iov:

Iov 1:5 Si, dupa ce treceau zilele de ospat, Iov chema si sfintea pe fiii sai: se scula disdedimineata si aducea pentru fiecare din ei cate o ardere de tot. Caci zicea

Iov: „Poate ca fiii mei au pacatuit si au separat pe Dumnezeu in inima lor.” Asa avea Iov obicei sa faca.

Ana, mama lui Samuel:

1Sam.1:28 De aceea vreau sa-l dau Domnului: toata viata lui sa fie dat Domnului. Si s-au inchinat acolo inaintea Domnului.

1Sam.2:26 Tanarul Samuel crestea mereu, si era placut Domnului si oamenilor.

Poporul evreu:

Deut.6:7 Sa le intiparesti in mintea copiilor tai, si sa vorbești de ele cand vei fi acasa, cand vei pleca in calatorie, cand te vei culca si cand te vei scula.

Deut.11:19 Sa invatati pe copiii vostri in ele, si sa le vorbești despre ele cand vei fi acasa, cand vei merge in calatorie, cand te vei culca si cand te vei scula.

In permanenta vedem repetata porunca de a le vesti copiilor (urmasilor) atat faptele Domnului cat si judecatile Sale, atat din trecut cat si din generatia noastra:

Deut.4:9 Numai, ia seama asupra ta, si vegheaza cu luare aminte asupra sufletului tau, in toate zilele vietii tale, ca nu cumva sa uiti lucrurile pe cari ti le-au vazut ochii, si sa-ti iasa din inima; fa-le cunoscut copiilor tai si copiilor tai.

Ca porunca directa din partea lui Dumnezeu:

Ex.10:2 "...si ca sa istorisesti fiului tau si fiului tau cum M-am purtat cu Egiptenii, si ce semne am facut in mijlocul lor. Si veti cunoaste ca Eu sunt Domnul"

Psalmul 78 - UN FEL DE "CREZ" AL PARINTILOR CRESTINI!

2 Imi deschid gura si vorbesc in pilde, vestesc intelepciunea vremurilor stravechi.

3 Ce am auzit, ce stim, ce ne-au povestit parintii nostri,

4 nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui, si minunile pe cari le-a facut.

5 El a pus o marturie in Iacov, a dat o lege in Israel, si a poruncit parintilor nostri sa-si invete in ea copiii, 6 ca sa fie cunoscuta de cei ce vor veni dupa ei, de copiii cari se vor naste, si cari, cand se vor face mari, sa vorbeasca despre ea copiilor lor;

7 pentru ca acestia sa-si puna increderea in Dumnezeu, sa nu uite lucrarile lui Dumnezeu, si sa pazeasca poruncile Lui.

8 Sa nu fie, ca parintii lor, un neam neascultator si razvratit, un neam, care n-avea o inima tare, si al carui duh nu era credincios lui Dumnezeu!

9 Fiii lui Efraim, inarmati si tragand cu arcul, au dat dosul in ziua luptei,
10 pentru ca n-au tinut legamantul lui Dumnezeu, si n-au voit sa umble intocmai dupa Legea Lui.
11 Au dat uitarii lucrarile Lui, minunile Lui, pe cari li le aratase.

30 Dar n-apucasera sa-si astampere bine pofta, mancarea le era inca in gura,
31 cand s-a starnit mania lui Dumnezeu impotriva lor, a lovit de moarte pe cei mai tari din ei, si a doborat pe tinerii lui Israel.
32 Cu toate acestea, ei n-au incetat sa pacatuiasca, si n-au crezut in minunile Lui.
33 De aceea, El le-a curmat zilele ca o suflare, le-a curmat anii printr-un sfarsit napraznic.
34 Cand ii lovea de moarte, ei Il cautau, se intorceau si se indreptau spre Dumnezeu;
35 isi aduceau aminte ca Dumnezeu este Stanca lor, si ca Dumnezeul Atotputernic este Izbavitorul lor.
36 Dar Il inselau cu gura, si-L minteau cu limba.
37 Inima nu le era tare fata de El, si nu erau credinciosi legamantului Sau.

Cand parintii nu-si indeplinesc aceasta insarcinare, nu de putine ori generatiile ce-i urmeaza sunt pedepsite, asa cum vedem mai sus.

Isa.38:19 Ci cel viu, da, cel viu Te lauda, ca mine astazi. Tatal face cunoscut copiilor sai credinciosia Ta.

Judecatile Sale:

Ioel 1:3 Povestiti copiilor vostri despre lucrul acesta, si copiii vostri sa povesteasca la copiii lor, iar copiii lor sa povesteasca neamului de oameni care va urma!

DOUA EXEMPLE DE COPII CRESCUTI DUPA VOIA LUI DUMNEZEU:

Marturia profetului Samuel a felului cum s-a purtat inaintea lor era buna:

1 Sam.12:1

"Samuel a zis intregului Israel: „Iata ca v-am ascultat glasul in tot ce mi-ati zis, si am pus un imparat peste voi. De acum, iata imparatul care va merge inaintea voastra. Cat despre mine, eu sunt batran, am albit, asa ca fiii mei sunt cu voi; am umblat inaintea voastra, din tinerețe pana in ziua de azi. Iata-ma!
Marturisiti impotriva mea, in fata Domnului si in fata unsului Lui: Cui i-am luat boul, sau cui i-am luat magarul? Pe cine am apasat, si pe cine am napastuit? De la cine am luat mita ca sa inchid ochii... asupra lui? Marturisiti, si va voi da inapoi.`` Ei au raspuns: „Nu ne-ai apasat, nu ne-ai napastuit, si nici n-ai primit nimic din mana nimanui!"

NU ESTE FRUMOS CE AU MARTURISIT ACESTIA DESPRE SAMUEL? DE CE? A FOST CRESCUT PE PLACUL LUI DUMNEZEU DE ANA.

Pe Timotei l-au invatat inca din cea mai frageda copilarie Sfintele Scripturi:

2Tim.3:15 din pruncie cunosti Sfintele Scripturi, cari pot sa-ti dea intelepciunea care duce la mantuire, prin credinta in Hristos Isus.

DECI, TIMOTEI A CUNOScut SCRIPTURILE NU DIN COPIARIE, NICI DIN ADOLESCENTA, CI DIN PRUNCIE! CINE L-A INVATAT ATAT DE DEVREME?

Cine?

2Tim.1:5 Imi aduc aminte de credinta ta neprefacuta, care s-a salasluit intai in bunica ta Lois si in mama ta Eunice, si sunt incredintat ca si in tine.

CRESTEREA UNUI COPIL MORAL

Materialul ce urmeaza este atat o preluare prin traducere cat si adaptare dupa "Growing Kids God's Way" de Gary si Anne Marie Ezzo.

EDUCAREA MINTII SAU A INIMII COPILULUI? CARE ESTE PERSPECTIVA BIBLICA?

Consacrarea unor termeni : formarea morala timpurie a copilului.

Majoritatea teoreticienilor moderni sustin ca ratiunea umana este baza moralitatii (copilului) si astfel se concentreaza asupra stimulării intelectuale a copilului in loc de a se concentra asupra formării lui morale.

Formarea morala a copilului nu doar ca ar trebui sa constituie o prioritate a educatiei timpurii, ci este necesara si pentru dezvoltarea lui intelectuala optima. De ce este necesara "formarea morala timpurie" a copilului? Pentru ca auto-controlul sau (stapanirea lui de sine) nu este o deprindere intelectuala, ci una morala. A sta intr-un loc, a asculta, a se concentra, a manca la masa, a-si astepta randul sa vorbeasca, etc., sunt deprinderi morale care in cele din urma sunt adoptate si de intelect si-i vor fi de folos in pregatirea lui profesionala.

Noi l-am invatat pe Gabriel sa puna mana lui pe mana noastra inainte de a se baga in vorba. Sa comunice mai dinainte de a-si da drumul la gura (!) dorinta lui de a se exprima. Acum . laudabil este efortul lui de comunica ordonat si conform regulii pe care am impus-o. Nu reuseste intotdeauna sa o respecte, insa la nivelul vointei lui uneori reuseste sa se supuna. Aceasta este performanta ce trebuie urmarita. Nu faptul ca s-a abtinut sa mai intrerupa, ci autocontrolul demonstrat in dorinta de a comunica corect.

Formarea morala a autocontrolului copilului nu se face din intamplare, si nici nu se obtine pe cale naturala. Autocontrolul necesar pentru a sta intr-un loc, a tacea, a gandi, de a alege o cale mai buna de a comunica, are la baza acelasi principiu moral al stapanirii de sine care-l va proteja pe copil in viata ca adult. Acest autocontrol este rezultatul unei formari morale si nu a unei metode educationale de felul celor intalnite la gradinitile moderne - a jocurilor educationale, etc. (fara sa dispretuim aceste metode).

Copilul are o ratiune morala, pentru care sa arate autocontrol, fara ca sa o cunoasca sau sa o stie imediat.

A astepta pana la varsta de cinci ani este prea tarziu (cand se spune de catre antropologi ca se formeaza personalitatea copilului), pentru a-i forma deprinderea de a sta intr-un loc, de a sta linistit la masa, de a asculta, de a se concentra, etc. Acestea sunt deprinderi morale de dezvoltare nu activitati formate in etapele cresterii. De asemenea, ele reprezinta deprinderi ce depind de educatia foarte timpurie primita. Pot insa parinti schimba coeficientul de inteligenta al copilului? Evident ca nu. Pot

sa-l sporeasca, sau sa-l saraceasca? Da. Noi sustinem aceasta opinie pentru ca am observat adesea ca parintii ce nu s-au angajat in formarea morala timpurie a copiilor lor, si nu au facut nimica pentru a-i corecta in primii ani (ai copilariei), de fapt au incetinit si in multe cazuri chiar au impiedicat procesul formarii lor morale si intelectuale.

CONCLUZIE: De aceea, etica (morală) biblica si tovarasa ei, disciplina biblica sunt cele ce lucreaza asupra inimii copilului. Parintii ce se (apleaca) concentreaza asupra inimii copiilor lor, reusesc in cele din urma sa educe copilul. Aceia care se concentreaza doar asupra intelectului lor, vor reusi, in cel mai bun caz sa creasca un copil istet, insa slab din punct de vedere moral.

Nu acesta este insa scopul nostru ca si parinti crestini.

Razbunarea (rafuiala) leaganului!

Cunoasteti expresia romaneasca "a starpi raul din fasa"? Eu cred ca ea are legatura cu cresterea copiilor.

Rugaciunea lui Thomas Fuller

"Iar pentru acei parinti care nu vor sa foloseasca nuia pentru copii lor, ma rog Doamne ca acestia sa nu devina o nuia pentru ei!" Ce intristare i-a fost Esau pentru Isaac! Ce flagel i-au fost Absalom si Amnon, lui David!

"Ingaduiti ca copiii sa creasca fara educatie timpurie...din leagan... iar cand vor creste, vor prefera sa fie mai degraba nimiciti, decat schimbati, mai degraba zdrobiti, decat indoiti."

Richard Greenham

Inima copilul este un pamant ce nu poate fi lasat necultivat!

"Daca tu neglijezi invatarea lor pe calea sfinteniei, crezi ca si diavolul o va face pe calea lui a rautatii? Nu. Daca tu nu-i inveti sa se roage, el ii va invata sa injure.

Daca tu nu-i vei invata sa spuna adevarul, el ii va invata sa minta, iar daca nu-i inveti sa multumeasca, el ii va invata sa fure. (si asa mai departe) Daca pamantul nu este lucrat (cultivat), vor creste buruieni."

John Flavel

"Biroul serifului dintr-un oras din Texas a distribuit la un moment dat o lista de reguli intitulata, "Cum sa cresti in familia ta un delicvent juvenil"(!?)

- Incepe din fasa sa-i dai tot ce vrea: aceasta ii va forma impresia ca lumea ii datoreaza totul.

- Culege dupa el, tot ceea ce lasa imprastiat in urma lui: asta il va invata ca responsabilitatea se poate pasa, intotdeauna, altora.

- Ia-i apararea inaintea vecinilor, profesorilor, politistilor: asta il va invata ca el este un "spirit liber/independent".

- In cele din urma, pregatiti-va pentru o viata de tristete. Veti avea parte de ea, negresit.

James S. Hewett, Illustrations Unlimited (Wheaton: Tyndale House Publishers, Inc, 1988) p. 194.

Cap.1 - "Cum sa crestem un copil moral"

In mod natural parintii sunt preocupati de bunastarea copiilor lor. Ei hranesc cu grija, ii odihnesc cat trebuie, si insista ca acestia sa-si ingrijeasca dintii. Totusi cei mai multi parinti neglijeaza partea cea mai importanta din viata unui copil. Si anume, formarea lui morala. Manualul "Growing Kids God's Way" doreste sa-i ajute pe parinti sa-i creasca pe copii in invatatura si mustrarea Domnului (Efes.6:4). Adica, de a creste copii care sa aibe capacitatea morala de a deosebi binele de rau, si ale caror inimi sa fie stapanite de principiile biblice.

Multi copii, dar indeosebi cei ce provin din familii crestine, poseda o intelegere elementara a binelui si a raului. Din nefericire, nu la fel de multi poseda si autocontrolul (stapanirea de sine) necesar pentru a lua deciziile corecte. Noi credem ca acesta este unul din motivele pentru care multi din tineri nostri par morali pe dinafara dar nu sunt si pe dinauntru. Acestia cunosc multe din "ce-i voie" si ce "nu-i voie" (sa nu furi, sa nu minti, fi bun, fi respectuos, etc.), dar nu sunt in stare sa se abtina de la a fura, a minti, a fi nerespectuosi!

Studiind timp de mai multi ani metodele de educatie ale multor parinti crestini, am observat ca multi parinti tineri sunt mai preocupati de suprimarea raului din copii lor decat de invatarea lor a binelui. Desigur, corectarea comportamentului deviant al unui copil este importanta, dar cand lucrul acesta se face in absenta invatarii lor a binelui, se va sfarsi prin a se deforma ce este intr-adevar binele. Multi parinti isi indreapta toata energia spre limitarea comportamentului neadecvat si educa prin indreptarea (corectarea) raului (a ceea ce este negativ). Insa a face aceasta nu este suficient. Limitarea rautatii trebuie sa fie asociata cu instruirea in neprihanire si prin incurajarea unei vietii virtuozitate (Prov.8:33; Mica 6:8). Amandoua aspectele sunt necesare la formarea copilului moral.

De exemplu, a-l invata pe copil sa fie atent la cum se simt (sau, la ce simt) oamenii in unele situatii mai speciale, este un mai mare act de evlavie decat doar de a-l face sa-si controleze actiunile sale ostile. Restrangerea raului trebuie sa fie echilibrata de o atentie acordata deopotriva si binelui. Constrangerea morala si afirmarea morala reprezinta fatetele aceleiasi monede si ambele sunt necesare in educarea copilului.

A-ti lua in serios rolul de parinte inseamna a lua in permanenta decizii morale (explica) si a oferi calauzire morala. Pentru a lua aceste decizii si a putea sa ofere calauzire, parintii trebuie intai sa accepte faptul ca exista legi morale aplicabile tuturor. Insa, pentru unii a deosebi ce este bine de ce este rau depinde de ce este convenabil pe moment. Altii pe de alta parte isi bazeaza moralitatea pe convingeri culturale si pe valorile promovate in mass-media. Crestinii, de partea cealalta, isi iau valorile din Biblie si din disciplina numita etica.

Pentru crestini un stil de viata etic nu reprezinta o chestiune de preferinta, ci de ascultare.

Intr-adevar parintii trebuie sa recunoasca unicitatea fiecarui copil, dar sa inteleaga ca aceasta nu schimba standardul necesar formarii lui etice. Temperamentul si

personalitatea nu pot fi folosite ca si scuze pentru pacat sau pentru un comportament imoral. "Asa este el", sau "asa sunt baietii", sunt doar niste scuze. Virtutile si valorile sunt aceleasi pentru toti si se aplica tuturor, la toate varstele si indiferent de sex. Datoria parintilor este de a-i raporta in permanenta pe copiii lor la standardul lui Dumnezeu si nu de a cobori standardul de dragul lor.

DE UNDE INCEPE FORMAREA/EDUCAREA MORALA

Formarea/educarea morala incepe de la parinti. In Deut.6:4-6 se spune: "Asculta, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Sa iubesti pe Domnul, Dumnezeul tau, cu toata inima ta, cu tot sufletul tau si cu toata puterea ta. Si poruncile acestea, pe cari ti le dau astazi, sa le ai in inima ta".

Parintii nu pot sa-si duca copiii mai departe de cat ei au ajuns. Daca principiile purtarii morale nu se gasesc rezidente in inimile parintilor, acestea nu pot fi transmise copiilor lor.

Formarea morala a copilului se face treptat. Este progresiva. Adica, toate virtutile puse in inima unui copil se dezvoltă de la generalitate la amanunt. Virtutile morale se dezvoltă ca si trecerea lui de la infantilitate la maturitate, adica treptat, odata cu fiecare etapa a cresterii lui fizice. Ceea ce conteaza este ca el sa aibe sadita in el cat mai de timpuriu fiecare virtute.

De pilda, cand un copil de 3 ani va invata despre onestitate (cinste), el va invata intai, "nu fura". Insa la varsta de 5 ani perceptia lui a acestei virtutii se va largi. Atunci, "a nu fura" va cuprinde si "a nu te folosi de o situatie pentru a obtine un avantaj asupra jucariei altui copil". La varsta de 7 ani, ii vor fi adaugate o serie de alte amanunte, cum ar fi, "sa nu profiti de altii", "sa nu scoti cu forta ceva". La 12 ani sensul respectivei virtutii va fi si mai largit procesul acesta continuand pana ce copilul ajunge la maturizarea acesteia. Primind calauzirea parinteasca cuvenita fiecarei etape, copilul se va maturiza moral iar sensul fiecarei virtutii impartasite se va desavarsi (aprofunda).

MOTIVELE SI METODELE CRESTERII MORALE

Este binecunoscut faptul ca parintii le spun copiilor ce sa faca, dar nu le spun si de ce (TREBUIE) sa faca acel lucru. A stii cum sa faci binele si de ce sa-l faci sunt doua aspecte foarte diferite. Primul reprezinta o actiune; cel de-al doilea reprezinta un principiu.

Noul Testament demonstreaza cu prisosinta acest concept. Observati de cate ori autorii lui cheama la actiune si dupa aceea ofera motivul pentru care trebuie intreprinsa o astfel de actiune.

De exemplu, Filipeni 2:14 spune: "Faceti toate lucrurile fara cartiri si fara sovaie". Iar dupa aceea urmeaza motivul pentru care sa ne purtam astfel: "ca sa fiti fara prihana si curati, copii ai lui Dumnezeu, fara vina, in mijlocul unui neam ticalos si stricat, in care straluciti ca niste lumini in lume" (vers.15).

Multi copii stiu cum sa aplice legea morala, dar nu toti stiu si motivul de ce. Copiii sunt invatati ce NU trebuie (NU se cuvine) sa faca (de exemplu, sa nu fure, etc.)

si ce AR trebui sa faca (de exemplu, sa imparta jucariile cu ceilalti copii). Cu toate acestea parintii, de regula, nu-i invata motivul moral sau practic al comportamentului. Rezultatul vor fi copii ce sunt morali pe dinafara, dar nu si pe dinauntru. Acesti stiu cum sa raspunda (sa reactioneze) in diferite situatii, insa doar fiindca au fost educati (invatati) in respectivele situatii, si nu fiindca inteleg principiul moral al actiunii/purtarii lor.

De exemplu, Sandy o tachineaza frecvent pe sora ei mai tanara Cheryl cu multe cuvinte urate. Astfel, prietenele ascultau secretele lui Sandy dar pe Cheryl o excludeau public de la a participa la intalnirile lor. Cand mergeau impreuna cu bicicletele, Sandy o facea pe Cheryl sa cada si sa se raneasca. Astfel de multe ori, Sandy manipula situatiile pentru a iesi in evidenta, insa in detrimentul sentimentelor lui Cheryl. Doamna Brown a corectat fiecare intamplare de acest fel pedepsind-o pe Sandy, insa nu putea sa inteleaga de ce acest conflict intre cele doua surori nu era era stopat.

De ce? Pentru ca doamna Brown nu cunostea principiul enuntat in paragrafele de mai sus. Intr-adevar ea a suprimat raul corectand-o pe Sandy de fiecare data cand il facea, insa acesta era de fapt motivul pentru care problema se perpetua. O lipsea de invatarea principiului moral al bunatatii si respectului aratat sorei ei.

[educatia reactiva]

Ea se concentra atat de mult asupra purtarii nepotrivite (a fetei) incat nu s-a preocupat deloc sa o invete in mod regulat cum sa fie buna. D-na Brown a fost foarte prompta (reactiva) la rau dar nu si prevazatoare in ce priveste virtutea. Bunatatea fata de frati si surori trebuia invatata in contextul relatiilor respective oferind motivatia morala pentru comportamentul cerut, atat in situatiile de conflict cat si in lipsa lor. (Atat in vreme de pace cat si in vreme de razboi!)

Inseamna aceasta ca parintele este obligat sa ofere o explicatie a motivului la cerere? Sau, la fiecare interventie a sa? Desigur ca nu. Vor fi momente cand explicatia va fi foarte simpla: [fiindca spune mama]. Lucrul acesta este indeosebi valabil in primii ani ai copilariei. De la varsta de 3 ani in sus, instruirea parinteasca ar trebui sa fie caracterizata prin includerea motivelor morale pentru comportamentul legiferat (cerut, impus, asteptat) de catre parinti. Fara acestea, copilul va fi limitat in motivatia lui intrinseca (launtrica, interioara) pentru care se comporta asa.

NOTA: (ganditi-va ce ipocrit poate fi! Si ca el poate sa nu se mai poarte cum trebuie in orice moment si cand vrea!!)

APLICATIE:

RATIUNILE/EXPLICATIILE

Oferind motivele morale si practice ale purtarii copilului, este de datoria fiecarui parinte. Cu toate acestea copiii initiaza propriile lor investigatii. Singuri determina sa puna intrebarile. Aceste intrebari pot fi clasificate in 3 categorii generale:

1) Intrebarile din curiozitate (nevinovate) (amorale): "de ce isi fac pasarile cuib in copaci?" sau, "de ce lucreaza oamenii la drum?", "de ce este iarba verde?"

2) Intrebarile din neintelegere (morale) : "de ce l-ai ajutat pe omul in scaunul cu rotile?" "de ce trebuie sa spunem intotdeauna adevarul?" "de ce nu putem sa calcam pe iarba, in parc?"

3) Intrebarile sfidatoare/contestatare (morale) : "de ce trebuie sa fac asa?" "de ce nu pot, nu am voie sa...?" "de ce nu am voie afara?"

Din cele trei categorii, a doua ar trebui sa primeasca raspunsul d-voastra pozitiv (deci, explicatia cuvenita si asteptata), intrebarile din aceasta categorie fiind puse din neintelegere. Corectarea si disciplina trebuie acordata celor din a treia categorie: intrebarilor sfidatoare/contestatare, sau tagaduitoare. La primele, (intrebarile din prima categorie) sper ca fiecare parinte sa gaseasca placere sa raspunda.

"Autocritica de parinte"!?

La primul fel: eu tind sa fiu lenes.

La cel de-al doilea: sarac in explicatii.

La cel de-al treilea: sa replic dur.

INVATAREA MOTIVATIEI (EXPLICATIEI/RATIUNII) MORALE

Anne Marie si cu mine suntem implicati intr-un experiment educational in care se masoara relatia dintre desavarsirea (calitatea) morala si realizarea academica. Noi sprijinim cu pasiune ideea ca formarea morala avanseaza realizarea academica. Atunci cand copiii sunt intervievati in vederea acceptarii lor la acest experiment educational, intai sunt trecuti printr-o evaluare a pregatirii lor morale. Li se pun mai multe intrebari pentru a se determina care este nivelul acestei pregatiri morale a lor.

O serie tipica de intrebari ce ii este pusa unui copil in varsta de 4 ani, incepe cu aceasta intrebare: "Ce faci daca iti este servit desertul, iar ceilalti musafiri si gazda nu s-au asezat inca?" Multi copii ofera raspunsul corect: "Astept ca si gazda sa se aseze". Acel raspuns priveste insa doar actiunea morala si comportamentul cuvenit. Atunci noi intrebam: "De ce astepti?" La aceasta doar copiii ce au fost invatati principiul moral pot sa raspunda. "Asa arat respect celei ce a pregatit si ne-a servit desertul". Acestia sunt copiii aflati in procesul devenirii lor morale bune. Acesti copii sunt cei ce stiu atat ce sa faca, cat si de ce trebuie sa faca asa. Cum sa se poarte cat si de ce sa se poarte asa. Ei isi guverneaza vietile dupa principii.

Nu este indeajuns sa-ti inveti copii sa se comporte moral, ei mai trebuie sa invete si sa gandeasca moral. Cunoscand motivatia virtuoaasa a comportamentului va preveni purtarea mecanica, robotizata. Copiii care fac tot ce trebuie, dar nu stiu de ce este bine sa faca asa nu sunt decat niste roboti morali. Acestia raspund situatiilor si imprejurarilor, de cele mai multe ori, bine, dar nu motivati de vreun principiu calauzitor al inimii lor. Aceasta este purtarea reflexiva, nu constienta, sau constiincioasa! In contrast, copiii ce-si guverneaza purtarea conform principiului moral sunt liberi. Ei sunt cei intr-adevar morali, pentru ca isi guverneaza comportamentul potrivit cu motivatia interioara si nu dupa circumstantele externe.

OFERIREA MOTIVATIEI (EXPLICATIEI) PRACTICE

Cand parintii indruma cu privire la ceva fara sa ofere explicatia/motivatia, ei sunt imediat intampinati cu intrebari de felul "Dar, de ce mama?". Noi credem ca multe din aceste intrebari legitime (dar care, din pacate, pot fi interpretate ca apartinand categoriei celor sfidatoare!) ar fi eliminate daca explicatia ar fi inclusa in indrumare.

Nu fiecare explicatie oferita de un parinte este neaparat asociata formarii morale a copilului sau. Unele explicatii servesc doar unui scop practic. Ca si regula generala, explicatia (deci, motivatia) morala se spune ca este oferita atunci cand situatia ii priveste pe oameni. Deci, cand este vorba de oameni. Priveste relatia copilului cu oamenii. Explicatiile practice sunt oferite in situatiile privitoare la lucruri. In cazul raportarii copilului la obiecte.

De exemplu, tatal lui Natan curata de buruieni in jurul copacului fructifer. Ceea ce el facea a starnit curiozitatea lui Natan. In loc ca tatal sau sa porunceasca, "Natan, departeaza-te de copac!", el, mai degraba alege sa declare: "Natan, pleaca de langa copac, deoarece tata tocmai a pus otrava pe trunchiul lui. Este periculos." In aceasta situatie constrangerea purtarii (sau a libertatii de miscare a copilului) este dictata de considerente practice, nu morale. Pentru sanatatea si protectia lui. Devreme ce Natan a fost "informat" cu privire la ce facea tatal lui in jurul pomului, curiozitatea lui nu a mai trebuit sa fie satisfacuta. Tensiunea dintre necesitatea ascultarii aratate de Natan si curiozitatea lui a fost redusa. Nevoia lui copilareasca de a stii ce se petrece a fost legitim satisfacuta pe moment.

(CRESTEREA COPIILOR)

FORMAREA UNEI CONCEPTII BIBLICE

Cei mai multi dintre filozofii de astazi, atat crestini cat si necrestini tind sa impartaseasca aceeasi idee: omul din societatea occidentala traieste acum o era post-crestina. Ce se sugereaza prin aceasta afirmatie? Cu siguranta nu inseamna ca Crestinismul este mort. Acest lucru nu poate sa se intample. Isus a spus ca El isi va zidi Biserica si ca portile Locuintei mortilor nu o vor birui (Matei 16:18).

Ceea ce de fapt se sugereaza, este ca influenta pe care Biblia a avut-o odata asupra comportamentului social al natiunii noastre s-a diminuat astazi pana la punctul in care abia se mai recunoaste. Acest lucru se aplica nu doar la moralitate, ci in toate domeniile vietii. Educatia, sexualitatea, politica, legea, jurisdictia, familia si cel mai important aspect, cresterea copiilor, sunt acum sub influenta opiniilor falimentare ale egocentrismului.

Fiecare are o opinie despre viata. De obicei, necrestinii isi formeaza opinia in ignoranta fata de cea a Scripturii. Cand inlaturi Biblia, de fapt il indepartezi pe

Dumnezeu din gandirea omului. Logica umana este atunci lasata sa stabileasca ea parametrii de dezvoltare si formare a unui copil. Astfel se ofera ocazia speculatiilor intelectuale cu privire la ceea ce unii spera ca un copil sa fie, in loc de ceea ce de fapt este.

In contrast, crestinii vad indatorirea cresterii copilului incadrata in parametrii Bibliei. Absolutele notiuni inspirate ale Scripturii nu numai ca modeleaza crezurile noastre si practicile, dar le si legitimeaza. Aceste crezuri sunt legitim crestine doar atunci cand sunt cu adevarat biblice.

Acest fapt ridica o problema semnificativa. Nu ar trebui sa ne surprinda ca necrestinii sustin o conceptie asupra cresterii copilului care isi are originea si scopul in umanism si egocentrism. Insa ceea ce este cu adevarat alarmant este numarul de crestini ce sustin idei similare lor. In gandirea lor, ei sunt crestini pana la un punct. Cu toate ca ei recunosc suficienta lui Dumnezeu si a Bibliei, ei nu vad nevoia de a-si supune propriile pareri, rationamente, si emotii calauzirii Scripturii, in toate aspectele vietii.

Acestea dau nastere la un fals dualism, notiunea ca exista un aspect sacru si unul secular (lumesc) in cresterea copilului. Dualismul accepta crezul in suficienta Cuvantului lui Dumnezeu pentru taramul religiei, dar o neaga pentru celelalte domenii ale vietii. Dar pentru un crestin, totul este sacru, nimic nu este secular. Educatie, finante, legi, guvern, loc de munca, sexualitate, casatorie, si bineinteles cresterea copilului; toate sunt supuse legilor superioare ale lui Dumnezeu.

Atunci cand se refera la cresterea copilului, dualismul creeaza doua ferestre prin care sa privim indatoririle noastre. Aceste ferestre reprezinta doua abordari radical diferite ale educatiei copilului. Prin fereastra seculara asistam la o parada continua in care trec prin fata noastra ganduri schimbatoare, teorii si opinii. Prin fereastra biblica vedem Cuvantul neschimbator al lui Dumnezeu.

In gandirea seculara, adevarul este redus la nivelul de opinie. Actionand conform unei conceptii biblice, opinia are de-a face foarte putin cu adevarul. Crestinii trebuie sa invete sa distinga intre cele doua daca doresc sa-si creasca copilul lor eficient si fara frica.

Cum se face aceasta? Cu siguranta nu prin a sustine punctele de vedere oferite de platforma gandirii egocentriste (deci, cea care il are pe om in centru). In locul ei, noi trebuie sa profitam de adevarul formulat deja in Scriptura. Daca vom face acest lucru, vom cultiva (si ne vom forma) o viziune biblica. Doar a avea o asemenea viziune ne va oferi cadrul necesar pentru a fi parinte. Atunci noi vom putea sa gandim corect si sa raspundem in consecinta. Fara adevarul Scripturii, practicile cresterii copilului vor fi reduse la metoda la nimereala. In cele din urma cele mai bune eforturi ale tale vor fi superficiale si de scurta durata.

O conceptie biblica a cresterii copilului afirma:

1. Originea glorioasa a omului
2. Natura omului
3. Planul lui Dumnezeu pentru familie
4. Cerintele lui Dumnezeu pentru parinti

Luarea in considerare a acestor patru factori, constituie punctul de plecare pentru investigatia noastra a comportamentului unui copil mic si a cresterii copilului.

ORIGINEA GLORIOASA A OMULUI

Cunoasterea noastra cu privire a lui Dumnezeu si a omului trebuie sa provina din revelatia Scripturii. Cand Biblia spune ca omul a fost facut dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu (Geneza 1:26) nu inseamna ca omul a devenit ca Dumnezeu. Dumnezeu este Dumnezeu; omul este om. Mai degraba, se refera la acele aspecte ale caracterului si fiintei lui Dumnezeu cu care El l-a investit pe om. Dumnezeu este dragoste; de aceea omul poate sa iubeasca (1 Ioan 4:7, 19). Dumnezeu este adevar; de aceea omul poate cunoaste adevarul (Ioan 17:17). Dumnezeu este autorul ordinii si nu al haosului si confuziei; de aceea omul poate cunoaste ordinea (1 Corinteni 14:33). Dumnezeu este logic si rational; de aceea omul poate cunoaste logic si poate gandi (Ecleziastul 7:25, Isaia 1:18).

Calitatea omului de purtator al imaginii lui Dumnezeu este tema centrala a identitatii lui. Aceasta il deosebeste de animale la fel de mult cum il deosebeste de plante.

Omul nu a fost creat cum a fost creat animalul si nu este ca si animalul. Animalele au fost create prin Cuvantul lui Dumnezeu. Omul in schimb, a primit viata prin suflarea lui Dumnezeu. Este trist sa ne gandim la parintii tineri carora li se spune in mod repetat ca, bebelusii lor au multe in comun cu puii animalelor salbatice.

Aceasta este o conceptie injositoare a omului. Nevoile unui copil sunt mult mai complexe si mai multiple decat cele ale unui pui de leu.

Instinctul impotriva ratiunii

Comportamentul animal este ordonat de un set de instincte innascute. Faptul ca au instincte inseamna ca comportamentul lor nu poate fi guvernat de ratiune. In timp ce animalele nu au abilitatea sa treaca peste schimbarile hormonale care le conduc catre anumite actiuni, omul are aceasta capacitate. Cand o femela dintr-o anumita specie animala este in calduri, ea se imperecheaza. Ratiunea nu participa in decizia ei. Omul difera de animale prin faptul ca s-a nascut cu tendinte, impulsuri si reflexe, dar nu instincte. Lui i-a fost data puterea de a rationa si capacitatea de a trece de la o logica simpla la ganduri (si idei) complexe. Omul nu are ca stramos vreo alta forma de viata inferioara. Acest lucru limiteaza valoarea biologiei (studiului animalelor), in utilizarea ei ca si inlocuitor pentru studiul psihologiei umane.

Ce putem imprumuta din laboratoare? Noi putem sa acceptam rezultatele lor numai atunci cand tin de aspectele materiale ale vietii, cum ar fi structura scheletului a sistemului muscular sau a sistemului nervos. Nu putem fi insa indreptatiti sa facem acelasi lucru cand avem de-a face cu realitati imateriale ale vietii, ca inima, sufletul, vointa si mintea omului. Un sobolan este lipsit de personalitate; pe cand omul are personalitate.

Reducand omul la un primat simplu, totusi inteligent, se neaga faptul ca el a fost creat dupa chipul lui Dumnezeu si ii rapeste demnitatea. Atunci cand demnitatea omului este smulsa, pierdem sensul adevaratei antropologii, studierea omului fiind reduca la un fel de zoologie. Atunci omul in culmea sa devine primul dintre perechile biologice.

Faptul ca omul a fost creat dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu, joaca un rol insemnat pentru formularea principiilor noastre privitoare la cresterea copilului.

Fara aceste baze, adevarata natura a copilului nu poate fi inteleasa, si nici nu se poate dobandi o conceptie biblica.

NATURA OMULUI

Conceptia biblica afirma ca omul este mai mult decat o fiinta biologica; el este de asemenea si o fiinta spirituala. Care este natura spiritului uman? Aspectul imaterial al umanitatii noastre este cel mai clar reflectat in separarea noastra de Dumnezeu. La un moment dat natura umana nu era pangarita de pacat; acum este patata de pacat. Separarea de Dumnezeu a intervenit in momentul in care Adam si Eva, parintii nostri fizici si spirituali, au ales sa se supuna eu-lui lor, si nu lui Dumnezeu. In Adam era reprezentata intreaga umanitate. Romani 5:12 ne spune ca, "...dupa cum printr-un singur om a intrat pacatul in lume, si prin pacat a intrat moartea, si astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricina ca toti au pacatuit..."

Inainte de pacatul original, Adam si Eva traiau intr-o stare de inocenta si perfectiune morala. In momentul separarii lor de Dumnezeu, starea lor s-a schimbat in una de depravare (rautate, pacatosenie; n.tr.) innascuta. Teologic, aceasta natura este numita natura pacatoasa, care este transmisa sufletului unui bebelus in momentul conceperii sale.

Din punct de vedere practic, noi dorim sa definim cu grija acest lucru. Cand spunem ca un copil se naste cu o natura pacatoasa, nu ne referim la capacitatea copilului de a lua hotarari bune sau rele din punct de vedere moral. Noii nascuti nu iau astfel de decizii constient, dar totusi ei sunt supusi elementelor de baza ale pacatoseniei omului. Aceasta afecteaza omenirea atat din punct de vedere biologic cat si spiritual.

Biologic, trupul este afectat atat la nastere cat si de-a lungul vietii. La nastere, toti bebelusii sunt inclinati sa se miste intr-un haos metabolic. Toate functiile interne cum ar fi digestia, absorbtia si ciclul somn-treaz pot foarte repede sa alunece spre o stare de confuzie metabolica. Treaba parintilor este de a preveni ca acest lucru sa se intample. In timpul vietii bolile ne ataca si ne distrug trupurile. Recuperarea oricat de puternica ar fi este totusi temporara. In final moartea insasi este rezultatul final al depravarii.

Spiritul omului de asemenea, cade sub stapanirea decadentei. Omul este in sine egoist, nu ca si sentiment ci egoist ca si tel. Deseori suntem motivati sa ne urmarim propriile interese chiar si in detrimentul altora. Multumirea de sine si neprihanirea de sine sunt primele componente ale naturii pacatoase. Prima acapareaza pentru a satisface iar a doua este expansionista pentru a controla.

Mulumirea de sine. ("self-gratification": satisfacerea dorintelor eu-lui)

Fiecare persoana se naste cu o pornire spre multumirea de sine. Aceasta pornire este aceea parte a naturii noastre, care cauta placerea. In sine nu este ceva gresit in a cauta anumite placeri. Eu savurez placerea care vine din munca in gradina mea. Anne Marie gaseste placere in a face din casa noastra un camin. Impreuna

gasim placere in multe lucruri pe care copiii nostri le fac sau le spun. Dar placerea poate sa devina un viciu. Satisfactia de sine devine o problema in cresterea copilului, atunci cand acesta in procesul de dezvoltare, devine dependent de sau conditionat de a primi satisfacere imediata.

Acest aspect al naturii umane ne poate determina sa cautam placere chiar si atunci cand nu este spre binele nostru sau nu este pe placul lui Dumnezeu. Ne dorim ceva anume atat de puternic incat suntem gata sa ne asumam riscurile care decurg dintr-un asemenea act.

Pentru binele nostru, stapanirea de sine este necesara pentru a tine sub control pornirea spre propriile placeri. Poate sa para tentant sa stai jos si sa mananci o budinca mare de ciocolata, dar nu ar fi un lucru prea sanatos. Deoarece dorinta pentru satisfactia imediata si continua incepe la nastere, nevoia de a cultiva stapanirea de sine in copilul dumneavoastra incepe de asemenea atunci. Doar parintii naivi nu recunosc importanta de a incepe aceasta lucrare de timpuriu.

Autoconducerea

Aceasta este (reprezinta) dorinta pentru autonomie, exercitarea vointei eului si atunci cand este posibil conducerea altora. Primele etape ale autonomiei sunt de obicei observate la copii in jurul varstei de 6 luni. Primul "Nu!" al copilului dumneavoastra este rezultatul acestui impuls. Cand copilul alege sa fuga de dumneavoastra sau sa atinga ceea ce stie ca nu are voie sa atinga, el exerseaza de fapt autonomia ilegala, nelegitima. Formulata din perspectiva copilului, aceasta se vede cam asa: "Eu vreau, ce vreau, cand vreau!" Toate actiunile autoconducerii sunt motivate de scopul placerii sau al puterii. Fara un cadru biblic de referinta si o viata disciplinata, urmarirea placerii si a puterii este in cele din urma distrugatoare.

De la minte la trup, de la duh la fire, de la nastere la moarte, nici un domeniu al vietii nu scapa de influenta decadentei.

PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU UNITATEA FAMILIEI

Familia este cea mai mica structura sociala intemeiata in Scriptura, si totusi ea este cea mai importanta. Ceea ce se intampla in familie afecteaza nu numai vietile individuale, ci si Biserica si societatea deopotriva. Este dorinta Domnului ca viata ta de familie sa fie umpluta cu bucurie, abundand in amintiri placute, si nealterata de regrete. Aceasta nu este o declaratie de idealism ci una de indrumare si incurajare.

Tinerii parinti trebuie sa invete devreme ca toti factorii de succes sunt pre-programati in planul divin al lui Dumnezeu. Ca in toate subiectele discutate de Scriptura, daca incalci principiile pierzi binecuvantarile. Cand accepti poruncile Lui, vei avea parte de binecuvantari de bucurie si implinire.

Ce este o familie?

O familie este alcatuita atat din grupuri sociale primare cat si secundare. Grupul familial primar consta din trei relatii: sot-sotie, parinte-copil, frate-sora sau sora-frate. Grupul familial secundar consta din bunici si nepoti, matuse si unchi, nepoate si nepoti, si verisori

Cu cat mai mare este terenul comun al tuturor acestor relatii, cu atat mai mare este unitatea, dragostea, stabilitatea, si bucuria pentru fiecare membru al familiei.

Terenul comun poate fi asigurat numai cand fiecare generatie adopta temeliile biblice privitoare la familie, si le transmite mai departe la cei care urmeaza.

Temeliile biblice ale familiei

Cea mai generala influenta pe care o vei avea asupra copiilor tai nu va veni din rolul tau ca si tatic sau mamica ci din cel de sot sau sotie. Acest adevar biblic fundamental a fost uitat si chiar respins de catre societatea noastra - rezultatul fiind o societate preocupata de concentrarea asupra copiilor, concentrarea asupra eului, si implinirea de sine.

De multe ori mamele si tatii scapa din vedere faptul ca atunci cand copiii lor intra in familie, ei intra intr-o structura sociala deja formata. Ei actioneaza ca si cum unirea prin casatorie a fost numai o relatie preliminara construirii cuibului, in loc de a o intelege ca pe o relatie prioritara, neintrerupta prin anii de crestere a copilului. Acesta este un inceput periculos in menirea de a fi parinte deoarece incalca planurile sociale divine din structura familiei.

Geneza 1 si 2 descriu imprejurarile creatiei. De multe ori de-a lungul procesului creatiei, Dumnezeu a declarat ca actele individuale ale creatiei erau bune (Geneza 1:4, 10, 12, 18, 21, 25). Dar in Geneza 2:18, El a facut prima declaratie negativa despre creatie: "nu este bine ca omul sa fie singur."

Aceasta nu este o acuzatie adusa relatiei pe care o avea Adam cu Dumnezeu. Nici nu implica faptul ca Adam avea nevoie de ajutor fizic pentru a intretine si a pazi Gradina Edenului. Fraza este o declaratie a faptului ca Dumnezeu a creat omul sa fie un partener. Absenta cuiva care sa-i semene a produs o stare de nedesavarsire. Domnul a declarat ca are sa remedieze acea situatie: "Am sa-i fac un ajutor potrivit pentru el" (versetul 18). Aceasta vrea sa zica ca: "Ii voi face un partener (tovaras) - unul care il va desavarsi in toate privintele."

Consemnarea continua prin versetele 19 - 20, unde Dumnezeu foloseste numirea tuturor animalelor ca si un procedeu de invatare cu ajutorul ilustratiilor, prin care sa trezeasca in Adam o intelegere mai profunda a nevoii de a avea pe cineva care sa-i semene. Pe masura ce Adam dadea nume tuturor animalelor, realiza ca nimic din ceea ce fusese creat nu putea sa implineasca conditia pe care Dumnezeu a numit-o singur.

Geneza 2:21-22 spune, "Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adanc peste om, si omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui si a inchis carnea la locul ei, Din coasta pe care a luat-o din om, Domnul Dumnezeu a facut o femeie si a adus-o la om."

Ar trebui subliniat faptul ca Dumnezeu nu a creat, nici nu a recreat o a doua fiinta . Mai degraba, El a luat din om o parte din fiinta lui si a facut o femeie. Era mai mult decat doar crearea unei alte specii de om, era in acelasi timp infiintarea unei relatii sociale numita casatorie. Aceasta a fost afirmata de Dumnezeu atunci cand a adus femeia la om (Geneza 2:22), a fost de asemenea declarata de Moise (Geneza 2:24) si a fost confirmata de Domnul Isus Hristos (Marcu 10:7-8). Eva a fost sotia lui Adam, una careia Adam nu i se inchina ca si lui Dumnezeu, nici nu o stapanea ca si pe animale.

Astfel desavarsirea care incununa creatia era sfanta unire a barbatului si a femeii. Odata ce femeia a fost facuta sa-l desavarseasca (implineasca) pe om, Dumnezeu a declarat ca "erau foarte bune" (Geneza 1:27-31) iar apoi S-a odihnit de lucrarea Lui.

Observam o foarte importanta excludere: copiii nu erau prezenti cu Adam si Eva atunci cand Dumnezeu s-a odihnit de lucrarea creatiei Lui. Dupa ce a facut femeia, Dumnezeu a declarat cu autoritate ca creatia Lui era foarte buna. Daca copiii erau necesari pentru a-l desavarsii pe barbat sau pe femeie, Dumnezeu i-ar fi creat inainte de a face o astfel de declaratie.

Prin urmare, relatia casatoriei nu duce lipsa de nimic. Numai femeia il desavarseste pe barbat si numai barbatul o desavarseste pe femeie. Astfel sotul si sotia formeaza nucleul unitatii familiei. Copiii nu desavarsesc (implinesc) familia; ei numai o largesc, o extind.

Intelegand principiile

Din versetele de mai sus putem sa extragem patru principii care ar trebui sa guverneze toate relatiile familiale:

Primul principiu

Conform planului lui Dumnezeu, relatia sot-sotie este prima relatie sociala infiintata in Scriptura.

Dumnezeu l-a facut pe om sa actioneze, reactioneze si interactioneze cu alte fiinte umane. Principiile interactiunii sociale sunt orchestrate in mod divin. Dumnezeu in intelepciunea Lui a inceput toate relatiile umane cu un sot si o sotie. Alte relatii, cum ar fi tata si fiu, mama si fiica, si frate si sora au aparut mai tarziu.

Al doilea principiu

Dupa planul lui Dumnezeu, relatia sot-sotie este prima intr-un sistem de relatii dependente.

Conceptul de dependenta, a fost esential in toata creatia. Ceea ce Dumnezeu a creat in cea de-a doua zi a depins de ceea ce El a creat in prima zi. Ceea ce El a creat in cea de-a treia zi a depins de ceea ce a creat in cea de-a doua zi. Aceeasi idee este vitala pentru planul lui Dumnezeu fata de relatiile umane, in mod special acele relatii care se gasesc in familie.

Mai mult decat atat, calitatea relatiei parinte-copil este dependenta de calitatea relatiei dintre sot si sotie. Acest adevar nu se va schimba niciodata. Mare parte din siguranta fundamentala a copilului depinde de ceea ce el observa intre mama sa si tatal lui. Cand ii vede manifestand dragoste si afectiune unul fata de celalalt, el se simte mult mai in siguranta.

Cat este de uimitor sa realizam ca copii de doi si trei ani manifesta o nevoie matura de a sti ca relatia lui Mami si a lui Tati este solida. Daca acea nevoie este pusa la indoiala, ei vor incepe sa exprime un comportament care ii cheama pe parinti sa reactioneze, si care are scopul sa-i ajute pe ei sa masoare (aprecieze) angajamentul lui Mami si a lui Tati unul fata de celalalt.

Principiul al treilea

Relatia sot-sotie trebuie vazuta ca fiind relatia prioritara in familie.

Prioritatea se refera la o atitudine predominanta ce trebuie sa fie prezenta pentru a-ti indeplini menirea de parinte cu succes. Daca iti iubesti copiii, atunci tu trebuie sa faci din relatia sot-sotie o prioritate. Mult mai important decat orice ai putea cumpara sau face pentru ei, copiii tai au nevoie sa stie ca Tati o iubeste pe Mami si ca Mami il iubeste pe Tati. O mama poate sa petreaca douazeci si patru de ore pe zi iubindu-si si ingrijindu-si bebelusul, insa acest lucru o va face sa fie o mama buna doar in masura in care este si o sotie buna. Un tata poate sa cumpere copiilor lui tot felul de jucarii si sa-i scoata in oras pentru diverse ocazii speciale, caci acest lucru il va face un tata bun doar in masura in care este si un sot bun.

Principiul al patrulea

Din moment ce relatia sot-sotie este prioritara, toate celelalte relatii ii sunt subordonate.

Acest principiu se refera la structura de autoritate din interiorul familiei. Autoritatea este data de Dumnezeu iar structura este un element important in dezvoltarea unui copil. A fi un parinte democratic, a avea ideea ca parintii ar trebui sa fie coborati la un statut egal cu cel al copiilor lor, nu a fost niciodata intentia lui Dumnezeu. Daca este sa fie armonie si dragoste in familie, parintii trebuie sa-si asume rolul lor dat de Dumnezeu, acela da a conduce familia. Daca elimini autoritatea parinteasca, haosul se va napastui nu numai asupra familiei, ci si asupra intregii societati deopotriva.

Nici o alta optiune

Relatiile prioritare nu sunt arbitrare. Ele nu sunt dictate de circumstante sau capricii sociale. Relatiile din familie functioneaza cel mai bine atunci cand o fac conform planului, scopului si insemnatii principiilor guvernatoare ale lui Dumnezeu. Daca vrei sa dobandesti perfectiune in a fi parinte, trebuie sa recunosti in credinta planul si intentia lui Dumnezeu. Chiar de la inceput, copiii trebuie sa fie membrii bineveniti ai familiei, dar nu centrul ei. Prin a-ti consolida (intarii) casatoria, iti vei consolida familia. Cand exista armonie in relatia sot-sotie se inspira stabilitate familiei. O casatorie puternica va aduce de asemenea un adapost de siguranta (protectie) pentru copiii tai in timp ce vor creste in invatatura si musturarea Domnului.

ASTEPTARILE LUI DUMNEZEU DE LA PARINTI

Un alt aspect decisiv in formarea unei perspective biblice implica responsabilitatea parinteasca. Ce asteapta Dumnezeu de la parinti? Pentru ce sunt eu responsabil? Astazi parintii se feresc de astfel de intrebari temandu-se de responsabilitatea pe care acestea le implica. Efeseni 6:4 ii invata pe parinti sa-si creasca copiii in invatatura si musturarea Domnului. Inseamna cu adevarat acel verset, ceea ce spune?

Parintii sunt responsabili!

Viata este plina de alegeri (optiuni). Uneori le facem pe cele corecte iar uneori nu. Indiferent daca sunt corecte sau gresite, noi trebuie sa ne asumam

responsabilitatea in alegerile noastre. Poti alege sa nu urmezi principiile expuse in aceste pagini, dar trebuie sa accepti responsabilitatea pentru ceea ce va rezulta.

Tinerii parinti au nevoie (trebuie) sa aiba o ureche care discerne. Nu trebuie sa intri in paternitate (in menirea de a fi parinte) cu atitudinea ca nu esti responsabil de calitatea sau cantitatea educatiei. Sa nu crezi ca, cumva, nu esti responsabil de deciziile gresite pe care le faci cand esti parinte. Cand vei sta inaintea lui Dumnezeu pentru a da socoteala de viata ta, El nu te va judeca ca si cum ai fost lipsit de copii.

Parintii au fost pusi de Dumnezeu intr-o pozitie de supraveghetori asupra copiilor lor si sunt responsabili de felul cum administreaza posesiunile pretioase ale Domnului. Isus nu ne-a dat nici macar o data o pilda care sa implice un supraveghetor (angajat) care sa nu fi fost in totalitate responsabil Stapanului pentru ceea ce avea de realizat. O atitudine iresponsabila a fost tratata ca si pacat.

Cartea Proverbelor vorbeste clar de faptul ca parintii vor creste fie un fiu intelept fie un nebun. In Scriptura, acest lucru nu este lasat la voia intamplarii sau probabilitatii. Parintii sunt responsabili de educatia lor (Proverbe 22:6), iar copiii invatati (instruiti) in mod corect vor fi eliberati de concentrarea asupra eului care este naturala felului lor (Proverbe 22:15). Copiii corectati in dragoste devin intelepti spiritual, in timp ce acelora carora li se da o libertate fara restrictii vor aduce rusine parintilor lor (Proverbe 29:15).

Bunicii de asemenea sunt cinstiti cand copiii sunt crescuti in mod corect (Proverbe 17:6). Eli si-a onorat fii mai mult decat pe Dumnezeu su a fost tinut responsabil pentru binecuvantarile luate de la toate generatiile care urmau dupa fii sai (1 Samuel 2:27-36).

De la lucratori se asteapta sa-si aibe copiii sub control daca vor sa fie activi in lucrare. Fiecare "sa-si chiverniseasca bine casa, si sa-si tina copii in supunere cu toata cuviinta" (1 Timotei 3:4). Ar face Duhul Sfant o astfel de cerinta daca ea n-ai putea fi atinsa sau ar fi fost o problema de noroc? NU! Aceste versete ne amintesc ca Dumnezeu ia rolul nostru ca si parinti in mod serios. Cat de serios il iei tu?

Pentru ce sunt responsabil?

Aceasta este o intrebare foarte importanta. Adesea in discutiile despre responsabilitatea parinteasca, instruirea morala a unui copil si mantuirea sunt in mod inseparabil legate impreuna. Ar trebui ele sa fie? Lumea este plina cu oameni cinstiti moral care nu-L cunosc pe Mantuitorul dar care isi atribuie principiile evlavioase ale vietii. A spune ca un copil trebuie sa fie mantuit pentru a atinge un standard minim acceptabil de moralitate este incorect.

Parintii nu sunt responsabili pentru mantuirea copiilor lor; Dumnezeu este! Cu siguranta ca noi jucam un rol vital in a le pregati inimile pentru a primi lucrurile Domnului, dar in final El cheama pe cei ai Lui la El. Nu parintii sunt responsabili de a corupe natura copilului lor - copii se nasc in felul acesta. Datoria parintilor este de a tine in frau coruptia naturala prin a strecura (a intipari) in copil disciplina de sine a vietii.

Parintii sunt responsabili de a-si instrui copii in a sti sa se bucure si sa multumeasca pentru lucrurile vietii. Aceasta este realizata prin dezvoltarea constiintei morale a

copilului (invatarea caracterului Crestin). Fiecare decizie morala pe care o facem este bazata pe o cunostinta, experienta si emotii corespunzatoare precedente asociata cu ceea ce este corect sau gresit, bun sau rau. La nastere, constiinta unui copil este o pagina noua (curata) pe care parintii sunt responsabili sa scrie codul moral (pentru) de viata - un cod care va ajuta sa tina in frau acea coruptie naturala.

Daca un parinte este delincvent in aceasta sarcina, aceasta nu anuleaza responsabilitatea lui sau a ei de a scrie standardul corect pe constiinta copilului. Pentru Crestini, standardul a ceea ce este corect sau gresit, bun sau rau este dat in Scriptura.

Problema vointei

Vointa libera a unui copil este de obicei scuza data de a justifica iresponsabilitatea parinteasca. Adesea este declarat: "Un copil alege singur sa pacatuiasca."

Bineinteles ca un copil face asemenea alegeri, dar exercitiul vointei nu are loc intr-un vid (gol). Vointa definita in mod simplu este capacitatea si puterea de a alege - dar constiinta este izvorul alegerii - bazinul (rezervorul) moral din care vointa interactioneaza (este in interactiune).

Responsabilitatea parinteasca si vointa unui copil nu sunt in mod reciproc superioare (unice). Felul cum parintii instruiesc inima unui copil in anii timpurii va forma (concretiza) alegerile pe care copilul le va face mai tarziu in viata. Parintii nu ar trebuie sa fie impovarati cu teama ca sunt responsabili de fiecare si de toate faptele individuale a comportamentului copilului lor. Dar ei sunt responsabili de caracterizarea comportamentului. De ce fel de mod de comportament este caracterizat copilul tau?

Ca si parinti noi suntem responsabili sa ne invatam copii sa se bucure si sa multumeasca pentru lucrurile vietii. Noi suntem responsabili sa-i ajutam sa capete respect pentru noi ca pazitorii lor desemnati de Dumnezeu. Noi suntem responsabili sa-i invatam sa aibe o apreciere pentru proprietatea personala (intima) si pentru natura. Fiind credinciosi in aceste domenii va avea drept rezultat cresterea unor adulti responsabili.

Una dintre cele mai mari amenintari pentru orice familie crestina este ideea subtila ca parintii nu sunt responsabili pentru caracterul copiilor lor. Bineinteles ca suntem responsabili! Nimic mai putin nu face o viziune biblica. Suntem rapizi in a accepta responsabilitatea pentru un comportament corect, expus de copiii nostri. Haideti ca de asemenea sa fim rapizi in a accepta responsabilitatea pentru greselile pe care le facem cu ei deopotriva.

REZUMAT GENERAL

Parintii care lucreaza dintr-o perspectiva biblica sunt de departe mai bine echipati sa-si calauzeasca (conduca) copiii la maturitate decat aceia care nu lucreaza dintr-o perspectiva biblica. O perspectiva (viziune) biblica iti ingaduie sa gandesti corect - nu asa cum gandeste omul, ci asa cum gandeste Dumnezeu. Te imputerniceste sa discerzi adevarul de eroare, realitatea de opinie, si iti da cadrul de referinta necesar sa faci acele decizii de zi cu zi in a fi parinte.

O afirmatie biblica despre originea si natura omului este o adevarata cata de nivel din care poti masura rationamentul secular. Intelegand planul lui Dumnezeu pentru

trairea familiala prospera, responsabila te inzestreaza cu directie si scopuri in viitor. Desi mult mai important pentru acum, o perspectiva (viziune) biblica te pregateste pentru ceea ce urmeaza: Misticile Seculare.

INTREBARI DE RECAPITULARE

1. Omul occidental traieste acum intr-o perioada de timp etichetata ca era post-crestina. Intr-o propozitie sau doua, explici ce inseamna aceasta.
2. Care sunt cele trei lucruri ce se intampla ca rezultat al indepartarii Scripturii din gandirea noastra?
3. Numeste patru elemente (aspecte) care formeaza o perspectiva biblica in menirea de a fi parinte.
4. Universul material a fost adus la viata prin _____ lui Dumnezeu iar omul prin _____ lui Dumnezeu.
5. Care este natura pacatului?
6. Care este diferenta intre multumirea de sine si legislatia eului?
7. Care sunt cele patru principii care guverneaza relatiile familiare?
8. Deoarece se afla in legatura cu constiinta, explica diferenta dintre standardul si intelesul a ceea ce este corect si gresit.
9. Defineste vointa.
10. Parintii nu sunt responsabili pentru faptele _____ de comportament, dar sunt responsabili de _____ comportamentului.

ELEMENTE ALE DISCIPLINEI COPILULUI

Disciplina este un proces de pregatire si invatare care va rezulta in formarea morala a copilului. Cuvantul este derivat din acelasi cuvant care inseamna "discipol", adica cel ce invata. Nici un copil nu este daruit de la nastere cu stapanire de sine (autocontrol) si nici nu are o suficienta experienta de viata incat sa stie cum sa se disciplineze singur (Prov.29:15b). Parintii sunt cei ce indeplinesc acel rol de invatatori in timp ce copiii sunt discipolii (ucenicii) care deprind de la ei un fel de viata (Prov.1:8-9).

Metodele de disciplinare sunt foarte schimbatoare in zilele noastre. In ultimii ani a avut loc o destindere generala a metodelor trecandu-se la metodele permisive si democratice populare in vremea rebeliunii tineretului din anii '70. Parte a acestei schimbari se datoreaza acceptarii de catre teoreticienii seculari a ideii ca purtarea rebela nu este rezultatul unei educatii parentesti deficiente ci ea rezulta din ceva mult mai elementar, si anume din natura copilului. Cu certitudine ca o educatie

parinteasca deficienta incurajeaza inclinatia copilului spre o autonomie rebela, dar nu o si creeaza (Prov.22:15a).

Din moment ce rostul principal al disciplinei este de a insufla un comportament responsabil din punct de vedere moral, o buna crestere sau corectitudine, disciplina (educatia parinteasca) biblica va atinge acel scop cu un mult mai mare succes decat stilurile educationale permissive (deci, tolerante) si autoritare. Aspectele pozitive ale disciplinei biblice sunt sinonime cu educatia si indrumarea prin aceea ca ea accentueaza dezvoltarea interioara (launtrica, sufleteasca), responsabilitatea personala si autocontrolul. Toate aceste calitati conduc la un comportament a carui motivatie vine din inima copilului (Prov.2:1-9; 4:23).

Multi parinti considera disciplina ca fiind un mijloc de control al actiunilor de moment ale copilului. Lucrul acesta este adevarat, dar numai partial. Obiectivul principal al disciplinei priveste viitorul si este de durata. Orice actiuni expediente care sunt luate pentru moment trebuie sa se armonizeze cu obiectivul ei principal. Scopul lui Dumnezeu in aplicarea disciplinei este precis. Si anume de a aduce roada datatoare de pace a neprihanirii. Evrei 12:11 afirma clar acest fapt: "Este adevarat ca orice pedeapsa, deocamdata pare o pricina de intristare, si nu de bucurie; dar mai pe urma aduce celor ce au trecut prin scoala ei, roada datatoare de pace a neprihanirii".

Disciplina biblica consta dintr-un numar de principii esentiale si de fapte (actiuni), unele incurajatoare iar altele corective. Partea de incurajare include: afirmare, premii (sau, stimulente), laude si rasplati. Partea corectiva consta din: reprosul verbal, consecintele naturale, izolarea, restrictiile, pierderea privilegiilor si pedeapsa. Fiecare actiune are un scop, un sens si ocupa un loc legitim in procesul general al disciplinei.

UN REZUMAT AL ACTIUNILOR CE TREBUIESC INTREPRINSE

Biblia ofera principii suficiente pentru cresterea copiilor, dar asa cum am mai afirmat anterior nu ofera si un model detailat al fiecarei actiuni ce trebuie intreprinsa.

Biblia vorbeste foarte clar cu privire la telul evlavios al educatiei parentesti biblice (1 Petru 1:15-16; Iacov 3:13, Mica 6:8), dar nu tot atat de clar privitor la metoda de pregatire si atingere a lui.

Pentru a mentine armonia biblica in procesul de pregatire (educatie), urmatoarele principii sunt fundamentale conceptiilor noastre: toate activitatile de disciplinare, atat cele negative cat si cele pozitive, trebuie sa fie compatibile cu teologia biblica. Nici una dintre aceste activitati nu pot fi antagonice (potrivnice) revelatiei biblice generale. Principiile de indrumare nu pot fi decat derivate din declaratiile exprese (directe) ale Bibliei sau din exemplele biblice. Din aceste presupuneri este inspirata schita 12-1.

Schita 12-1 descrie un numar de concepte disciplinare care sunt compatibile cu modelul biblic de crestere a copiilor. Procesul incepe cu indrumarea parinteasca, care este intarit printr-o combinatie de activitati pozitive si negative. In acest capitol, vor rezuma scopul fiecarei actiuni (sau, activitati) si relatia ei cu strategia generala a disciplinei biblice. In capitolele urmatoare, vom detalia cateva dintre aceste concepte si vom discuta despre alte elemente asociate ei. Schitele 12-2 si

12-3 se concentreaza asupra detaliilor principale si legatura pe care acestea o au cu incurajarea si corectarea comportamentului.

INVATAREA (INDRUMAREA sau, INSTRUIREA)

Invatatura/indrumarea este punctul de plecare al educatiei (cresterii) copilului. A invata un copil sa traiasca cu intelepciune se face atat verbal cat si prin exemplu (Filip.4:9). Daca nu va invatati copiii cum vor stii vreodata ce li se cere? Daca tu nu traiesti virtutea pe care o sustii, cat de mult poate ea sa insemne intr-adevar?

Nu toate actiunile sunt morale in natura lor. Unele sunt neutre din punct de vedere moral, si privesc deprinderile de baza si dezvoltarea talentelor. A invata sa inoate, sa-si lege sireturile, sa mearga cu bicicleta, a lovi mingea, a se catara pe franghie, sa cante la pian, sau a invata pe de rost tabla inmultirii, toate reprezinta niste activitati ne-morale. Acestea sunt deprinderi asociate darurilor naturale, talentelor si capacitatilor intelectuale. A recunoaste diferenta dintre comportamentul moral si cel neutru din punct de vedere moral este un important prim pas in educatia copilului. Incurajarea si procesul de corectare in vederea dezvoltarii unei deprinderi sau a unui talent difera de cel al modificarii/schimbarii compartamentului. Cel de pe urma isi gaseste radacinile nu in capacitatile naturale ale copilului, ci in inima lui.

S-1 Deprinderile, talentele si daruirea (inzestrarea) copilului.

Deprinderile, talentele si darurile se pot defini dupa cum urmeaza. Deprinderile sunt de baza la toate fiintele umane. A merge cu o bicicleta, a invata sa inoate, a arunca mingea. Talentele naturale sunt daruri date de Dumnezeu. Ele se deosebesc de deprinderi prin aceea ca nu sunt date in mod universal, tuturora. Toata lumea are talente, dar nu neaparat aceleasi talente. Inzestrarea reprezinta un dar pronuntat. Exista multi muzicieni talentati natural, insa Mozart putem spune ca a fost inzestrat.

Una dintre cele mai importante si rapide domenii de crestere din timpul anilor fragezi ai vietii copilului o reprezinta dezvoltarea capacitatilor motrice. Din neajutorata stare de infantilitate (nou-nascut), deprinderile mobile ale copilului se dezvoltă in permanenta. Multe deprinderi se formeaza in etape progresive. Atunci cand un copil arunca o mingea, el o face cu tot corpul lui. Pe masura ce-si va dezvolta coordonarea (actiunile mobile) va ajunge sa arunce mingea doar cu mana.

Deprinderile naturale ale copilului, talentele si darurile sale au adesea nevoie de formare. A invata sa mearga cu bicicleta este o deprindere, dar a merge cu ea in asa fel incat sa nu loveasca pe nimeni insemna buna purtare. A invata sa inoate este o deprindere, dar a-i speria in apa pe alti copii reprezinta un comportament gresit. Folosim aceste contraste pentru ca este important sa intelegem diferenta dintre cele doua comportamente. Este gresit sa consideram o actiune morala ca fiind o deprindere, si este la fel de gresit sa consideram deficientele in deprinderi ca insemnand slabiciuni morale.

Exista trei elemente esentiale necesare in dezvoltarea deprinderilor: rabdarea, indrumarea (sau, calauzirea) si motivarea. Pentru ca un copil sa fie dispus sa investeasca timp si efort in practica esentiala dezvoltarii unei deprinderi, trebuie sa existe o anume forma de satisfactie care sa-l motiveze. Acea motivare apare din

lauda venita din partea parintelui sau a stimulentele stabilite de acesta pentru formarea deprinderilor necesare copilului.

S-2 Lauda verbala

O sursa cunoscuta de motivare a copilului in vederea formarii la acesta a deprinderilor este satisfactia personala obtinuta din lauda verbala primita de la parinte (Prov.15:23b; 25:11). De exemplu, "Ai prins foarte bine mingea, Ryan! Pot sa vad cat de mult te-au ajutat exercitiile ce le-ai facut". Sau, "Jennifer, te ascult cum canti la pian. Pot sa-mi dau seama cat de mult ai progresat in ultima saptamana in care ai adaugat doar cinci minute la lectiile tale!".

Leaga cuvintele tale de incurajare de cauza si efectul eforturilor copilului tau. In ambele ilustratii de mai sus, lauda oferita a avut legatura cu castigurile sau progresele obtinute ca si rezultat al exercitiului (sau, invatarii, practicii - n.tr.). A lega incurajarea ta de o anume actiune sau activitate il va ajuta pe copil sa aprecieze valoarea exercitiului (practicii, efortului) sau si-l va incuraja sa-si continue efortul.

Adeseori copiii vor impartasi parintilor micile lor succese cu scopul de a fi laudati. O asemenea confirmare ii va incuraja, intr-adevar insufletindu-i. De exemplu, cand Becky a venit sa-i arate mamei desenul pe care ea l-a colorat, ea a fost complimentata/felicitata pentru gest: "Ce bine ai reusit sa nu treci de linii, Becky". Cu toate acestea noi am descoperit ca cea mai eficienta motivare a unei deprinderi apare atunci cand copilul nu o asteapta. Spre exemplu, daca mama lui Becky ar fi observat pe neasteptate cat de bine s-a incadrat fetita in desen si ar fi laudat-o, ar fi insemnat si mai mult pentru ea (Prov.27:2 "Sa te laude altul, nu gura ta, un strain, nu buzele tale"). Fiindca lauda a fost neasteptata, ea va fi amintita de fiecare data cand este repetata. Lauda neasteptata a copilului devine stimulentele tacut al performantelor.

S-3 Premiile (sau, stimulentele)

O a doua modalitate de a-i incuraja pe copii este folosind premiile. In limba engleza "goal incentives", are sensul de stimulente care ii sunt date in vederea atingerii unui tel, fie in deprinderea unui obicei bun sau renuntarea la unul rau - n.tr. Premiile sunt niste recompense exterioare palpabile folosite pentru motivarea copilului sa se straduiasca intr-un anume domeniu al dezvoltarii sale. Premiile sunt folosite pentru motivarea actiunilor asociate deprinderilor, talentelor si calitatilor fizice innascute (naturale), dar nu pentru schimbarea comportamentului.

Premiile pot fi folosite pentru a-l ajuta pe copil sa invete sa mearga cu bicicleta, sa coloreze un desen, sa obtina o nota buna sau sa invete sa scrie la masina de scris.

Toate aceste activitati neutre din punct de vedere moral sunt vrednice de premii. Merita premiate. Insa nu toate activitatile neutre moral sunt legate si de deprinderi.

Spre exemplu, mancaturul semintelor in fotoliu este o activitate neutra moral, dar nu are nici o legatura cu formarea/dezvoltarea unei deprinderi.

Locuind langa un lac noi am dorit ca, copiilor nostri sa nu le fie frica de apa si sa se simta in siguranta in apa, invatand sa inoate. Pentru a o ajuta pe Amy sa invete, a fost oferit urmatorul stimulente/premiu: "Amy, daca inveti vara asta sa inoti de la docul bunicului la geamandura galbena, iti vom cumpara setul galben de scafandru

pe care l-ai vazut in magazin". In acea vara Amy a facut din a invata cum sa inoate o prioritate a ei. Motivatia ei a fost sporita de premiu, de stimulenta promis. Ea a muncit cu sarguinta, a invatat sa inoate pana la geamandura, si in cele din urma a primit stridentul ei costum galben. Daca nu ar fi atins telul stabilit ar fi fost oricum laudata pentru ca a incercat, dar nu ar fi primit si premiul.

Fiti totusi atenti sa nu folositi exagerat premiile sau sa le folositi spre descurajarea copilului. Lucrul acesta se intampla atunci cand se asteapta mai mult de la copil decat poate si este rezonabil pentru varsta lui/ei. La varsta de 4 ani, Amy a invatat sa inoate pe o distanta potrivita, dar nu era pregatita sa traverseze lacul inot. O asemenea pretentie ar fi zadarnicit telul stabilit si ar fi inlaturat beneficiul premiului.

B-1 Comportamentul

Dupa cum am afirmat mai inainte, actiunile (faptele) unui copil sunt fie morale, fie neutre din punct de vedere moral. Comportamentul este asociat indatoririlor inimii. Motivarea inimii este savarsita prin incurajare si corectie (indreptare). Ambele masuri sunt importante si nici una nu este cu adevarat eficienta fara cealalta.

B-2 Incurajarea

Atunci cand incurajarea este oferita in contextul potrivit al unei relatii biblice, aceasta poate fi o minunata stimulare a unui comportament cumsecade (corect). In afara unui astfel de context, cuvintele incurajatoare pot naste ipocrizie. Comentariile unui tata care nu-si face timp pentru a stabili o "relatie de gradul trei" (ce este asta? Aflati citind si restul cartii! Dar se poate deduce ca este vorba de o adevarata apropiere parinte - copil!), cu fiul sau cu fiica lui, devin vorbe in vant. Un cuvint incurajator nu este totuna cu un parinte incurajator. Fiecaruia dintre noi ii place sa fie batut pe spate si sa auda "foarte bine facut" din partea cuiva cu influenta. Gasim placere in a auzi cum le-au placut actiunile (faptele) noastre unora, sau cum le-au fost de ajutor altora. Nici copiii nostri nu sunt mai diferiti la acest capitol. Sunt incurajati atunci cand le este adresata o lauda justificata. Din nefericire acesta este un domeniu in care multi parinti dau gres, mai ales in primii ani ai copilului. In acea perioada parintii sunt atat de preocupati sa puna stapanire pe situatie incat isi corecteaza copiii incontinuu uitand sa-i mai si incurajeze. Si bineinteles, cu totii stim din experienta personala ca absentia incurajarii este descurajatoare.

E-1 Pre-activitatea

Incurajarea din pre-activitate vine verbal inainte ca un anumit comportament sa fie asteptat. Cele doua modalitati prin care un parinte poate incuraja mai dinainte un anumit comportament, se face folosind amintirile verbale si intrebarile de dialog.

E-2 Amintirea verbala

Parintii ar trebui sa incurajeze comportamentul corect prin aduceri aminte verbale. "Ryan, doamna Brown ia astazi masa cu noi. Cauta sa o saluti cand intra in casa. Asa ii vei arata respect". Sau, "Stevie, aminteste-ti ca nu se alearga in biserica. Acolo ne inchinam lui Dumnezeu". In amandoua exemplele copilului ii este amintit verbal ce se asteapta de la el si motivul pentru care se asteapta acele lucruri.

E-3 Intrebari de dialog

Incurajarea din pre-activitate se mai face si prin intrebarile de dialog. Prin aducerile aminte verbale ii spui copilului ce se cere de la el, iar prin metoda dialogului, copilul iti spune ce se asteapta de el. Aceasta metoda este folosita cu precadere dar nu exclusiv pentru copiii sub cinci ani. Mergand la piata mama poate intreba:

"Cine imi poate spune care sunt regulile la piata, sau magazin. Unul din copii poate raspunde, "Nu se alearga, nu se ating vitrinele, si trebuie sa stam langa tine".

Mama poate raspunde cu cuvinte de lauda pentru raspunsurile corecte.

Copiii mai fragezi sunt mult mai inclinati sa-si asume responsabilitatea comportamentului lor atunci cand verbalizeaza singuri (dau glas la) regulile de comportare si primesc lauda cuvenita pentru raspunsurile lor bune.

E-4 Post-activitatea

Incurajarea din post-activitate (deci, dupa savarsirea actiunii) consolideaza comportamentul dupa actiune. Ea se face prin folosirea potrivita a rasplatilor (recompenselor) si a laudei verbale.

E-5 Recompensele si lauda

Recompensele (rasplatile) sunt fie materiale (deci, palpabile) - un pachet de guma, de exemplu, fie impalpabile - o plimbare prin parc. Ele sunt oferite pentru a consolida comportamentul, nu pentru a-l stimula. Lauda verbala si incurajarea vor stimula comportamentul, insa scopul unei recompense este de a confirma si de a consolida respectivul comportament. "Ryan, fiindca ai fost atat de cuminte astazi la magazin (sau, piata!), mama vrea sa-ti cumpere ceva bun". Acesta este un exemplu de rasplatire a copilului. El atrage atentia asupra bunei lui purtari de la magazin si de asemenea aprecierea mamei fata de aceasta.

Oferindu-le copiilor vostri ceva in schimbul unei purtari bune inainte de a ajunge la magazin, sau la piata inseamna mituirea lor si nu recompensarea lor.

Recompensa va avea o atractie manipulativa pentru firea copilului si poftele ei (1 Ioan 2:16a). Copiii ar trebui rasplatiti pentru ascultarea lor, si nu sa fie facuti ascultatori pentru rasplata.

Cand se abuzeaza cu recompensele, copilul devine conditionat, chiar dependent de primirea lor. Cand le primeste copilul s-ar putea sa parcurga toate etapele exterioare ale bunei purtari, insa doar demonstrand o conformitate exterioara si nu interioara. Ca si o foca dresata, copilul a invatat sa-si faca trucurile pentru a-si obtine premiul de la sfarsitul demonstratiei lui. In acest caz, ascultarea lui este bazata pe stimuli exteriori si nu pe ceva launtric. Mituind un copil va aduce rezultate temporare. Dar a-l recompensa cum se cuvine pe un copil, il va motiva pe acesta in inima, de fapt locul pe care vrei, ca si parinte, sa-l influentezi.

B-3 Corectarea (sau, indreptarea)

Parintii trebuie sa corecteze atat greselile copilaresti cat si sfidarea directa. Felul de corectare folosit depinde de prezenta sau de absenta intentiilor rele. A fost un

accident, sau a fost intentionat? Asa cum este ilustrat in Apendicele 5, al cartii de fata, doi copii pot savarsi aceeasi actiune, dar pentru unul aceasta sa insemne nesabuinta iar pentru celalalt copilarie. Aceste denumiri devin factorul determinant pentru tipul de corectie potrivit. De fapt, prima intrebare care ar trebui sa si-o puna parintii atunci cand apare necesitatea corectiei, este: "Au fost actiunile copilului meu rezultatul copilariei, sau ale rautatii lui?" Cum vei raspunde la aceasta intrebare va determina ce fel de corectare este necesara.

B-4 Copilarile

Deja am definit copilarile ca fiind o imaturitate inocenta. Termenul inocenta se refera la motive. Nu orice comportament gresit este initiat dintr-o intentie rebela.

Daca ar fi fost asa, ar fi rautate si atunci si-ar atrage o serie cu totul diferita de consecinte. In ce punct copilarile devin rautate? In clipa cand parintele a oferit indrumarea dar ea nu este primita/asculata de copil. Pana cand indrumarea/instruirea nu este data actiunile nerebele, raman simple copilarii.

Greselile care nu sunt savarsite din razvratire si greselile copilaresti, nu trebuiesc lasate necorectate deoarece un copil lasat in voia impulsurile sale copilaresti naturale va aduce rusine mamei lui (vezi, Prov.29:15). Copilul a le carui copilarii nu sunt corectate se va forma ca si facator de rele si cand va creste mare poate deveni un raufacator. Primul pas in corectarea comportamentului copilaresc incepe cu avertizarea, cu un avertisment. Daca avertismentul nu este ascultat consecintele cuvenite trebuiesc aplicate.

C-1 Admonestarea

Corectarea purtarii copilaresti incepe cu admonestarea (Efes.6:4). Cuvantul admonestare inseamna, a pune in minte sau a avertiza. In cresterea copilului admonestarea unui copil inseamna a-l avertiza de nesabuinta actiunilor sale si ca acestea ii pot cauza atat lui cat si altora, mari necazuri. Este ceea ce preotul Eli din Vechiul Testament, ni se spune in 1 Samuel 2:24, nu a facut. El i-a cinstit pe fii sai mai mult decat l-a cinstit pe Dumnezeu.

Natan de obicei isi pune bicicleta in spatele garajului. Astazi, inasa, tatal lui a gasit-o in fata casei. Pentru acea infractiune minora tatal l-a avertizat sa-si puna bicicleta la adapost cand nu o mai foloseste. Acel avertisment a slujit la incurajarea lui Natan sa devina responsabil. Daca a doua zi bicicleta era gasita, din nou, in fata casei, atunci tatal lui poate aplica anumite masuri pentru corectarea nereusitei lui Natan de a se purta responsabil.

ELEMENTE ALE DISCIPLINEI COPILULUI

II

C - 2 Consecintele cuvenite

Unele greseli copilaresti nu vor avea parte de avertisment ci vor atrage consecinte imediate. Aceste consecinte trebuie intai sa fie raportate la greseala si, in al doilea rand, trebuie sa fie logice. Scopul educarii prin consecinte este de a incuraja o buna responsabilitate si de a-l face pe copil sa-si asume raspunderea pentru faptele ce nu sunt savarsite din rebeliune, ci din nesabuinta. Greselile copilaresti se pot savarsi cu bunuri, privilegii, purtare personala, sau prin orice combinatie a acestora.

C - 3 Greselile savarsite cu bunurile materiale

A invata un copil sa fie un bun ispravnic (ingrijitor, proprietar, sau administrator) al bunurilor sale il va ajuta de asemenea sa se poarte responsabil cu bunurile altora.

Dupa ce Natan a fost avertizat cu privire la lasatul bicicletei sale in curte, tatal lui a trecut la cel de-al doilea nivel al corectarii aplicand consecintele cuvenite.

Acestea au fost indepartarea bicicletei de la el pentru vreo doua zile. Intentia acestui raspuns (prin aplicarea consecintelor cuvenite), era de a-l ajuta pe Natan sa invete ca odata cu privilegiul unei biciclete vine si raspunderea ingrijirii ei.

Educarea unui copil sa invete grija fata de proprietate sau bunul material trebuie intotdeauna sa fie insotita de explicare. Indrumati avand viitorul in vedere, intelegand ca lectiile de astazi il pot feri pe copil de o iresponsabilitate materiala din viitor care poate sa-l coste mii de dolari.

C - 4 Privilegiul

Consecintele cuvenite pot fi de asemenea structurate in asa fel incat sa-l ajute pe copil sa se poarte responsabil cu privilegiile sale. De exemplu, Cheryl a intrebato daca poate sa-i hraneasca pe papagali cu arahide. Mama ei i-a oferit un "da" conditionat. Astfel, lui Cheryl i s-a spus sa curete de coaja alunele pe iarba si nu pe terasa, asa cum a facut-o ultima data. Cand ea a fost descoperita pe terasa, stand pe cojile de alune, a trebuit sa suporte o consecinta. Devreme ce ea nu a dat dovada de o purtare responsabila conforma indrumarii primite, privilegiul de a-i hrani pe papagali i-a fost refuzat timp de doua saptamani.

C - 5 Responsabilitatea personala

Copiii trebuie sa fie trasi personal la raspundere pentru erorile savarsite din greseala, dar care afecteaza pe alti oameni, sau provoaca daune materiale. Intr-o zi fiica mea se juca "de-a v-ati ascunselea" in casa si din greseala s-a impiedicat de cablul unei lampi, trantind-o pe jos. Desi accidentul nu a fost intentionat, ea era totusi raspunzatoare pentru greseala ei. Nu a dorit sa o sparga, dar totusi a cauzat o paguba. Consecinte cuvenite au trebuit sa-i fie aplicate pentru a o invata sa fie responsabila pentru greselile ei si pentru a o ajuta sa-si repare greselile.

In functie de varsta ei, i-a fost cerut sa faca treburi suplimentare in casa pentru a castiga destui bani sa plateasca pentru greseala ei(!). Noi i-am cerut aceasta plata pentru ca sa ajunga sa inteleaga notiunea muncii, a banilor, a valorii bunurilor si a responsabilitatii personale.

B - 5 Nesabuinta (rautatea)

Un copil nu se poate spune ca se poarta copilareste atunci cand este neascultator, ci se poarta cu nesabuinta. Parintii trebuie sa inteleaga tot ce inseamna acest

cuvant. Nesabuinta inseamna si amagire, inselaciune, neascultare, necugetare, sau purtare rebela. Rebeliunea este fie activa, fie pasiva. Rebeliunea activa este reprezentata de sfidarea directa - ce consta din neascultare, din a raspunde (replica) parintilor, a refuza sa accepte corectarea, sau a respinge orice forma de autoritate.

Rebeliunea pasiva este reprezentata de sfidarea indirecta. De obicei, ea incepe cu atitudinea ascunsa a copilului, ce in cele din urma se va arata pe chipul lui printr-o privire semeata sau sfidatoare. Alte forme de rebeliune pasiva pot sa includa pretentia de a nu auzi (ce i se spune), de a sustine ignoranta fata de faptul evident pentru care a fost prins, de a face ceva bun pentru ca sa scape de ceea ce i-a fost spus sa faca, sau de a spune in permanenta, "am uitat". In aceasta din urma situatie, gravitatea nu consta doar in incapacitatea copilului de a-si aminti indrumarea, ci in incapacitatea lui de a depune vreun efort sa-si invete lectia. Uitarea nu este o scuza. Poate fi un motiv, dar nu o scuza. Poti sa il dezveti pe copil de la uitare folosind consecintele logice.

Scancitul, rabufnirile, si refuzul de a face ce i se cere pot fi alte forme subtile de rebeliune pasiva a copilului. De prea multe ori, parintii ignora aceste forme, prin aceasta invatandu-si copilul ca anumite forme de rebeliune vor fi tolerate iar altele nu. Aceasta reactie ii va da copilului o impresie confuza subminand in acest fel orice formare a caracterului sau. Purtarea nesabuinta necesita corectare, insa nu orice nesabuinta este corectata in acelasi fel, sau cu aceeasi forta a consecintelor. Gravitatea ofensei, contextul momentului, varsta copilului si caracterizarea purtarii sale, reprezinta factori care trebuiesc luati in seama atunci cand copilul este indreptat (corectat).

Odata ce este identificata purtarea nesabuinta sau rebela, parintele ar trebui sa determine nivelul potrivit de consecinta cuvenita, dupa ce s-au luat in considerare factorii mentionati mai sus. Parintii trebuie sa-si aminteasca ceea ce noi am numit prima regula a corectarii, si anume: pedeapsa trebuie sa se potriveasca nelegiurii. Pedeapsa exagerata exaspereaza copilul. De cealalta parte, pedeapsa prea blanda nu evalueaza corect nelegiuirea.

Deoarece noi stim ca ofensele pot varia de la infractiunile minore la sfidarea directa, corectarea ar trebui sa reflecte nivelul ofensei. Cu alte cuvinte, nesabuinta (rautatea) unui copil se incadreaza in unul dintre cele trei grade (niveluri) descrise mai jos:

1. Infractiuni minore ce necesita o corectare verbala.
2. Infractiuni care cer o anumita actiune (interventie) si care necesita mai mult decat o mustrare verbala.
3. Ofense ce necesita consecinte directe.

Aceste trei niveluri (grade) nu sunt succesive. Adica, nu se succed neaparat in ordine. De fapt, in primii ani nivelul trei este utilizat mai mult decat primele doua niveluri. Nivelurile unu si doi, avertismentele si mustrarile moderate, sunt rezervate cazurilor extreme care se intalnesc mai rar. Urmatoarele scenarii vor aduce clarificari asupra celor spuse aici.

Dupa ce muncitorii au terminat de montat noile usi glasvand de la biroul meu, nepoata mea de 2 ani a gasit ca era amuzant sa deschida usa, sa intre inapoi, si sa

tranteasca usa, repetand actiunea in cealalta directie. Tatal ei a sfatuit-o sa se opreasca de la a mai se juca cu noile usi ale bunicului. Ascultarea ei a durat doar 15 minute dupa care a supus incercarii sfatul tatalui ei. Rebeliunea ei a fost activa si directa, necesitand o corectare de gradul trei. Nu au mai fost necesare, in acel moment, alte avertismente devreme ce tocmai a fost sfatuita/indrumata sa se opreasca. In contrast, haideti sa presupunem ca Ashley (numele fetei) a respectat cerinta tatalui ei. In acel caz, i-ar fi fost oferite laude si incurajari.

Dupa trei saptamani Ashley a venit din nou in vizita si in scurt timp ea redescopera usile biroului. Tocmai cand manutele atingeau manerele de bronz ale usilor ea l-a auzit pe tatal ei spunand: "Ashley, tata te avertizeaza: nu te mai juca la usile de la biroul bunicului". Din cauza timpului care s-a scurs de la avertismentul precedent si a varstei ei, tatal ei i-a oferit in mod corect un avertisment de gradul unu. Ea a fost indemnata (din nou) sa fie cuminte chiar daca a mai fost sfatuita asa cu trei saptamani inainte. Atunci ea a ascultat avertismentul si a apelat la cutia ei cu jucarii pentru distractie.

In acest caz, avertismentul nu a subminat caracterul ascultarii imediate, la fel cum il vedem pe Dumnezeu ca ii spune lui Cain ca jertfa lui nu este primita si ca trebuie sa aduca o a doua (Gen.4:5-7). Nu slabesti cerinta ascultarii, ci judeci neascultarea potentiala in lumina contextului: varsta copilului si caracterizarea purtarii sale.

Urmatorul exemplu, reprezinta o ofensa de gradul doi si consecinta respectiva. Becky, Ryan si Natan se jucau cu mingea in curte. Mama lor, d-na Jones, s-a apropiat de copiii si le-a oferit sfatul (i-a attentionat, avertizat) sa fie atenti sa nu dea cu mingea in gradina de curand semanata. In timp ce privea de pe fereastra bucatariei, d-na Jones a observat lipsa de atentie a lui Becky, evidentiata de cate ori mingea a ajuns la marginea gradinii inainte sa fie prinsa. Inainte ca Becky sa scape mingea de tot in gradina, d-na Jones a pus-o pe un scaun de pe terasa timp de cinci minute pentru a o ajuta sa se linisteasca si sa-si vina in fire.

Joaca neatenta a lui Becky inseamna nesabuinta (rautate) deoarece ea nu a luat in serios avertismentul mamei ei. Desi mingea nu a ajuns niciodata in gradina, era clar ca Becky nu avea grija. Indrumarea oferita de d-na Jones solicita la fel de mult atentie cum privea si joaca cu mingea in limitele impuse. Adica, de a nu o trimite in gradina. Ofensa ei a necesitat mai mult decat un avertisment, dar totusi mai putin de o consecinta de gradul trei.

Iata acum exemple in plus, ale celor trei grade de ofense discutate.

Gradul nr.1 : Mustrarea - aducerea aminte - avertizarea

Ofensa de primul grad necesita o avertizare. Avertismentul nu reduce nevoia si importanta ascultarii imediate (neconditionate). Totusi nu-l vei pedepsi pe copil pentru o singura infractiune daca in mod normal este caracterizat de ascultare. Desi infractiunea lui poate fi rebela dupa litera legii, ea nu necesita aplicarea greutatii complete a pedepsei, ci aceea unei dreptati echilibrate. Faptele copilului trebuie considerate o ofensa de gradul unu datorita purtarii sale normative, deci, care-l caracterizeaza de regula. Mustrarea este consecinta potrivita in acest context.

Cantarind circumstantele si caracterizarea purtarii copilului, orice consecinta aplicata care este mai mare decat avertizarea poate sa fie potential devastatoare pentru

motivatia lui de a urmari desavarsirea morala. Copiii se exaspereaza atunci cand parintii urmaresc perfectiunea si nu moralitatea, mai ales, luand in calcul ca nici ei nu sunt parinti perfecti.

Avertismentele nu este necesar sa fie repetate in fiecare zi. In ilustratia de mai inainte, Natan a primit un avertisment, si nu o pedeapsa pentru ca si-a lasat bicicleta afara, datorita faptului ca el nu putea fi caracterizat neascultator sau neglijent cu lucrurile sale. Dar, daca un copil repeta acelasi comportament rebel zi de zi, atunci faptele sale depasesc cu mult ofensele de gradul unu si doi.

Gradul nr.2 : Admonestarea si pauza de reflectie

Ofensele de gradul doi includ comportamentele (apucaturile) noi, insa inacceptabile, si care devin tot mai comune (frecvente), obiceiuri vechi ce reapar, sau avertismentele de ieri care nu sunt luate in seama. Consecinta poate consta in o bataie peste mana, sau o palma peste fund, si o admonestare generala.

De asemenea, parintii pot folosi metoda numita "pauza de reflectie". Proverbe 22:3 spune: "Omul chibzuit vede nenorocirea si se ascunde, dar cei prosti merg inainte si sunt pedepsiti". Scopul "pauzei reflective" este de a-l ajuta pe copil sa devina mai prudent, mai chibzuit, sa prevada raul si sa evite pedeapsa prin a face ce trebuie (a deveni cuminte). Mama lui Becky a folosit "pauza reflectiva" atunci cand a trimis-o pe terasa si i-a cerut sa stea acolo pe scaun.

O perioada de reflectie, de gandire, il forteaza pe copil sa se opreasca de la ce facea si il pune pe induri. Este indrumat sa se aseze, sa stea intr-un loc, nu ca si pedeapsa, ci in vederea recapatarii autocontrolului gandurilor sale si sa inceapa sa se gandeasca la ce face inainte de a-si atrage consecinte mai grave. Reflectia aceasta este ultima oprire, inainte de a intrece limita. Ideea este de a-l pune pe copil sa se intrebe singur, "vreau intr-adevar sa merg in aceasta directie?" Fie ca este vorba de o noua apucatura, sau de reaparitia unui obicei vechi, in acest fel ii atragi atentia asupra purtarii lui si ii ingadui sa decida ce este drept. Daca nu reuseste sa aleaga binele, in mod automat purtarea lui se inscrie in ofensa de gradul trei.

Utilizarea pauzelor de reflectie nu este un inlocuitor eficient pentru ofensele repetate care necesita pedepsirea, si nici nu ar trebui sa fie confundate cu practica disciplinara a izolarii. Noi credem ca o pauza de reflectie detine un loc anume si are de asemenea un scop anume, dar este limitat. Contrar opiniei populare, folosirea timpurilor de reflectie ca si metoda principala de pedepsire, este una dintre consecintele cele mai putin satisfacatoare deoarece rareori copilul le asociaza cu fapta pentru care este pedepsit. Din moment ce frustrarea parintelui este de obicei unul dintre factorii cei mai dominanti din situatie, mult mai dominant si decat fapta rea in sine, copilul tinde sa asocieze frustrarea parintelui cu reflectia decat cu fapta lui gresita. Pauzele de reflectie sunt eficiente atunci cand sunt folosite ca avertismente finale, si nu ca si consecinte pentru rautate.

Gradul nr.3 : Consecintele si pedeapsa fizica

Acest grad de ofensa se refera la actiunile rele repetate si la atitudinile de (razvratire) rebeliune, atat active cat si pasive, la faptele imorale savarsite impotriva altora,

a fratilor si surorilor, a prietenilor, sau a persoanelor cu autoritate. Acest grad/nivel de ofensa implica consecinte si forme variate de durere.

F - 1 Durerea

Pedeapsa fizica are un singur scop: sa-l ajute pe copil sa se concentreze si sa-si recapete autocontrolul asupra unei anume slabiciuni morale. Fie ca este vorba de nesupunere, de replici date parintilor, sau de minciuna, durerea detine un rol in procesul de disciplinare. Ea atrage in mod foarte serios atentia asupra unei situatii ce trebuie schimbata. In procesul de corectare, durerea intervine in unul sau doua feluri: prin consecinte naturale sau prin consecinte organizate. In primul caz, durerea este repercusiunea naturala a comportamentului gresit, iar in al doilea, trebuie creata artificial.

F - 2 Consecintele naturale

Faptele si actiunile rebele si sfidatoare atrag uneori propriile lor consecinte care devin rezultatul natural al purtarii nesabuite. De exemplu, Becky a fost sfatuita de mama ei sa nu mai alerge pe dalele de ciment din curte din cauza pericolului ca ea sa se impiedice in distantele dintre ele si sa cada. Nesabuita Becky nu a ascultat-o, iar neascultarea ei a rezultat in genunchi juliti si insangerati. In cazul de fata, mama lui Becky nu a mai pedepsit-o pentru neascultare. Cu toate acestea, ea a profitat de durerea cauzata de genunchii raniti pentru a-i da drept invatatura mustrand-o pe Becky pentru neascultare si sfatuind-o sa fie ascultatoare mamei ei pentru a evita asemenea repercusiuni.

Cu toate acestea nu trebuie sa ingaduiti ca educarea prin cauze naturale si logice sa va stapaneasca sau sa va conduca, pe d-voastra sau pe ceilalti membri ai familiei.

De exemplu, copilului d-voastra ii place sa mearga la cresa, dar niciodata nu este gata la timp, astfel trebuind sa va grabiti de fiecare data si sa va aduca in starea de stres. Daca programul la cresa incepe la ora 9,00 dimineata si va trebuie zece minute pentru a ajunge acolo, atunci nu-i spuneti copilului, "daca nu esti gata de plecare la noua fara zece, astazi nu mergi niciunde!". Termenul impus va va crea d-voastra mai multa tensiune fiindca va incredinteaza d-voastra grija de a va intrea tot timpul daca se va incadra in timp, sau nu. Mai degraba stabiliti termenul limita la 8,30. Doar in cazul in care nu este gata atunci, el pierde privilegiul de a merge undeva.

Devansand termenul limita, nu va veti stresa, intrebandu-va tot timpul daca veti ajunge la timp. La 8,25 puteti sa-l avertizati ca mai are cinci minute. Daca prin faptele sale alege sa se prezinte gata de plecare dupa 8,30, atunci privilegiul de a merge la gradinita ar trebui sa-i fie refuzat.

Nu cedati si nu treceti peste termenul pe care-l stabiliti, chiar daca apare pregatit la 8,31. Acest lucru nu va face decat sa-i demonstreze ca ce a-ti spus nu are valoare, si nu-l va invata pe copilul d-voastra disciplina de care are nevoie in impartirea timpului sau. Copilul trebuie sa invete ca in viata sunt unele lucruri foarte exacte. Exceptia facandu-se doar atunci cand copilul este caracterizat de punctualitate, si intarzie o data. A-l priva de cresa in acest caz, nu ar fi intelept, putand chiar sa faceti ceea ce nu recomanda Coloseni 3:21.

F - 3 Consecintele organizate

Durerea nu este intotdeauna consecinta naturala a unui comportament rau (nesabuit). Cand aceasta nu survine natural, ea trebuie creata artificial prin consecinte organizate. Consecintele organizate se concretizeaza prin intermediul pedepsei, a izolarii, a pierderii privilegiilor si a consecintelor logice.

F - 4 Pedeapsa

Termenul cultural folosit pentru consecintele artificiale este "bataia". Cu toate acestea termenul biblic este un altul, "pedeapsa". Pedeapsa inseamna a cauza durere cu scopul ameliorarii comportamentului. Ea nu se aplica cu scopul pedepsirii purtarii sau pentru a "fi chit" cu copilul (deci, a te razbuna). Dumnezeu insusi nu este razbunator, si nu acela este scopul pedepsirii. Referintele biblice ale pedepsei sunt, Deuteronomul 8:5, Evrei 12:6-7, 2Samuel 7:14, Apocalipsa 3:19 si Proverbe 19:18.

Pedepsirea este cuvantul cel mai bun pentru a descrie intentia lui Dumnezeu in folosirea de catre parinti a durerii fizice pentru a indrepta faptele rebele ale copilului. (Folosirea pedepsirii cu nuiua ca si unealta a disciplinei este recomandata doar parintilor care-si exercita autoritatea parinteasca in mod cuvenit. Nu o recomandam parintilor care si-au abandonat aceasta autoritate, inlocuind-o cu prietenia, si care la un moment dat doresc totusi sa pedepseasca cu nuiua pentru ca lucrurile au scapat de sub control.)

A inlatura pedeapsa (bataia) cu nuiua ca si optiune legitima de disciplinare, ii forteaza pe parinti sa foloseasca alte metode pentru a controla purtarea necuviincioasa a copiilor lor. Manipularea folosind vinovatia si/sau dragostea conditionata, reprezinta adesea celelalte metode. Urmările adanci ale acestor metode sunt permanente. In schimb, urma unei nuiuele nu este. Copiii care sunt manipulati sa traiasca in frica si avand in suflet teama respingerii parintesti, sufera o durere mai mare decat cea cauzata de frica (sau, durerea) pedepsei. De aceea, durerea pedepsei reprezinta modalitatea cea mai miloasa de a corecta rebeliunea unui copil - odata ce este aplicata, ea este si terminata! Urmatoarele capitole si indeosebi un apendice, sunt dedicate principiilor pedepsei.

F - 5 Izolarea

Copiii sunt fiinte sociale. Izolarea inseamna a indeparta temporar privilegiul contactului social. De exemplu, cand un copil devine suparator intr-o joaca in grup a mai multora, o optiune este aceea de a-l izola pentru a se juca de unul singur. Durerea, in acest caz, este provocata prin separare. Totusi timpul de joaca nu este intrerupt, ci doar privilegiul de a se juca cu alti copii ii este refuzat.

Izolarea poate sa fie insotita sau sa slujeasca de urmare (consecinta) pedepsei, dar sa nu fie niciodata folosita ca si un inlocuitor obisnuit al ei. Cand un copil este izolat in aceste conditii in camera lui, aceasta sa nu se faca pentru joaca, ci pentru reflectie. Aceasta metoda ar trebui folosita pentru a atrage atentia asupra unei ofense mai grave (cum ar fi, mintitul, inselatul, furatul).

În final, izolarea nu constituie totul în materie de disciplină. Asemenea altor elemente ale disciplinei, ea poate fi foarte eficientă atunci când este folosită cum se cuvine și ineficientă atunci când nu este folosită bine. Izolarea, ca și consecința organizată poate fi aplicată unui copil începând chiar de la vârsta de 9 luni și poate fi folosită până la anii mai mari. Copilul trebuie să învețe că este responsabil pentru felul în care se poartă într-un cadru social. Izolarea este un mijloc prin care acesta poate să-și recapete stăpânirea de sine.

F - 6 Pedepsirea/Consecințele logice

În general, scopul pedepsei este de a-l ajuta pe copil să-și asume responsabilitatea pentru faptele sale, rebele sau nerebele. Felul consecinței depinde de considerentele de vârstă. Nu este totuna când un copil de 3 ani nu o ascultă pe mama lui care i-a interzis să intre în bucatărie și primește o bătaie cu nuiua pentru neascultare și faptul că un copil de 8 ani nu vine direct acasă de la școală, după cum a fost învățat. Cum se presupune să intervenim în aceste cazuri? Deși faptele pot fi echivalente ca și acte de nesupunere, consecințele pot include reacții corective diferite datorită vârstelor lor.

De vreme ce scopul corecției este de a-l ajuta pe copil să se autostăpânească (gverneze singur) după principii morale, trebuie aleasă o consecință care să slujească cel mai bine acestui scop. În exemplul de mai înainte, îndepărtarea unui privilegiu, sau o consemnare (la domiciliu), pot să-l învețe pe copilul de 8 ani gravitatea faptei sale mai mult decât bătaia cu nuiua. Deși aceeași măsură nu se aplică și unui copil mai mic, ea este adesea valabilă pentru vârstele cuprinse între 6-12 ani.

Consecințele organizate pot fi adăugate pedepșirii sau pot veni singure, independent de aceasta. Circumstanțele, vârsta copilului, motivația din spatele faptei, toate trebuie luate în considerare pentru a-l ajuta pe părinte să decidă ce măsuri punitive sunt cele mai eficiente pentru copilul său. Oricare ar fi consecința utilizată, ea trebuie asociată logic cu ofensa lui.

Întrebări de recapitulare:

1. Ce este disciplina biblică și care este intenția lui Dumnezeu în aplicarea ei (nouă)?
2. Explică diferența între purtarea morală și cea neutră moral?
3. Explică scopul stimulentei. La ce sunt folosite să motiveze?
4. Ce întrebări trebuie să-și pună părinții când caută formele cele mai potrivite de corecție?
5. Care este scopul recompensei, și la ce este folosită să motiveze?
6. Cum se pot folosi gresit recompensele?
7. Explică ce diferență există între rebeliunea pasivă și cea activă.
8. Care este prima regulă a pedepșirii?
9. Enumeră și rezumă cele trei grade ale ofensei.

10. Explica diferenta dintre o pauza de reflectie si izolare. De asemenea, explica care este scopul pauzei de reflectie.

11. Care este diferenta intre consecintele naturale si cele artificiale?

Devreme ce principalul scop al disciplinei este de a insufla un comportament responsabil din punct de vedere moral, adica de a conduce la neprihanire, doar disciplina biblica este cea care atinge acest scop cu mult mai mult succes decat stilurile de educatie parinteasca ingaduitoare sau autoritara.

Traducerea si adaptarea cap. 11, "Elements of Discipline", din "Growing Kids God's Way" de Gary si Anne Marie Ezzo. Capela Crestina Petrosani, Noiembrie 1998, Teodor Macavei.

Vreau sa vorbim astazi despre unele din problemele comune care apar intre partenerii familiei crestine. Care sunt unele solutii practice pentru intampinarea lor si ce spune Cuvantul lui Dumnezeu despre acestea. Preocuparea mea in timpul putin pe care-l avem la dispozitie este sa aflam ce spune Dumnezeu despre aceste situatii si care sunt lucrurile practice ce trebuiesc intreprinse pentru rezolvarea problemelor. Intalnirile noastre sunt rare si de aceea vreau sa aveti solutii practice.

DE CE UN ASTFEL DE SUBIECT?

Desi puteam sa aleg alte subiecte, am crezut ca acesta este unul care poate duce la reducerea tensiunilor dintr-o familie crestina ce apar uneori prin aplicarea unor presiuni impropii asupra sotului sau sotiei, de catre celalalt partener.

Este cineva prezent aici care crede ca s-a casatorit (sau se va casatori!) cu "d-l Perfect" sau cu "d-na Perfecta"? Daca, da atunci studiul nu este pentru acestia!! Pot sa plece! Dar, daca nu, atunci vreau sa va vorbesc despre o problema, care desi poate este mai subtila, este cu toate acestea foarte suparatoare si devine recurenta peste ani:

Asteptarile irealiste fata de partenerul tau

Care sunt cateva dintre asteptarile tale irealiste fata de sotul/sotia ta? De cat le "tii impotriva" sotului/sotiei tale?

Scenariul Donnei si a lui Steve:

- sotia, foarte sociabila
- sotul, foarte retras si rezervat

Din aceasta cauza au avut numeroase necazuri inca de la inceputul casatoriei lor. Ea a dorit ca sotul ei sa se implice mai mult in activitati sociale. Sotia a insistat atat

(suparator de mult!!) de mult ca el sa se implice incat el a devenit plin de resentimente, refuzand in cele din urma sa se mai implice in relatia lor. De cealalta parte, ea a devenit foarte frustrata si a ajuns in punctul in care sa renunte sa mai lupte pentru conservarea casniciei lor.

"De ce nu poate sa se apropie de oameni ca si mine? De ce nu se implica si el? Nu inseamna ca nu-i pasa de casnicia noastra!! M-am saturat sa astept sa se schimbe. Vreau sa se incheie chinul acesta!" acestea au fost unele din expresiile ei de frustrare cu sotul ei. Mariajul lor ajunsese acum intr-un punct de criza. Chiar ameninta sa se destrame!

Acum se aflau impreuna in fata pastorului lor pentru consiliere spirituala. Ascultandu-le povestea, pastorul a realizat ca aveau probleme grave...

In ciuda defectelor (cusurilor, lipsurilor) sotului...totusi sotia era cea care avea asteptari irealiste fata de sotul ei. Aceste asteptari necuvenite se aflau la baza conflictului lor marital. Cu toate acestea, sotului ii pasa de casnicia lor si ar fi dorit schimbarea situatiei. O iubea, dar hartuiala constanta si critica ei necontenita l-a dezgustat enorm. Insistentia sotiei si asteptarile ei l-au adus acum in pragul disperarii.

El spunea ca, "ea nu va fi multumita de mine si nu putea fi fericita cu mine pana ce nu deveneam ca ea. Pana cand nu ma schimbam conform dorintei ei, nu putea fi satisfacuta de mine. Asa ca am renuntat sa mai incerc".

Care au fost problemele care au stat la baza conflictului lor marital? De ce nu se mai intelegeau acum, desi fiecare avea sentimente propice continuarii casniciei lor, plus aveau un juramant de credinta inaintea lui Dumnezeu pe care doreau sa-l respecte?

Pastorul a trebuit sa le explice atunci care sunt asteptarile realiste pe care ar trebui sa le aibe (sotul si sotia) partenerii crestini ai unei casnicii crestine care sa duca la producerea unei schimbari in casnicia lor.

Desi sotia cunostea acest adevar, ea nu a renuntat la asteptarile ei irealiste, insistand asupra atingerii lor de catre sotul ei, fapt care a marit prapastia dintre ei si care, din pacate, a dus in cele din urma la separarea lor prin divort.

Evident aceste un scenariu de groaza care nu trebuie sa se repete. Tocmai de aceea vreau sa studiem putin cum se pot evita aceste crize cauzate de asteptarile irealiste ale unui partener fata de celalalt.

In cazul descris, sotul trebuia intr-adevar sa se schimbe, dar sotia era cea nu trebuia sa ia rolul lui Dumnezeu in viata sotului ei, desi nici chiar Dumnezeu nu avea astfel de asteptari fata de el, si tocmai acesta era faptul care facea ca atitudinea sotiei sa fie atat de gresita din punct de vedere biblic. Sotul a gresit, la randul lui, din cauza resentimentelor pe care le-a avut in inima, pentru ca a reactionat gresit si pentru ca a abandonat mariajul lor, fara sa mai incerce sa contribuie la reconcilierea relatiei. Reactiile gresite reciproc au distrus in final unitatea si partasia caminului lor, si i-au separat.

Aveti voi asemenea asteptari irealiste fata de sotul, sotia voastra? Credeti ca sunt foarte justificate, chiar sprijinite de Biblie, dar cu toate acestea nu stiti ce nu merge, de ce nu se vede schimbarea "asteptata" (dorita) la partenerul vostru? Nu stiti de ce? Cum puteti determina daca aveti astfel de asteptari?

Așteptările irealiste față de celălalt partener constituie una dintre cele mai serioase probleme care pot interveni într-o casnicie creștină, și care pot produce unele dintre cele mai îndelungate și mai adânci frustrări care încet să distrugă armonia și legătura familială. Cu toate acestea, fiind o problemă care se dezvoltă în timp, care se află undeva sub suprafața altor conflicte și nu este întotdeauna vizibilă (UN ADEVARAT AISBERG - cea mai mare parte a ghetarului se găsește în apă!), de cele mai multe ori "așteptarea irealistă" nu este percepută de partenerii unei familii. Din contra, uneori acestea sunt considerate justificate și cel ce le susține crede că este perfect bine intenționat.

Cu toate acestea, schimbarea "dorită" la partenerul tău nu este conformă modelului biblic al schimbării spirituale și mai ales, sursa presiunii la care este supus partenerul tău, nu este Duhul Sfânt, ci nerabdarea ta. Necooperativitatea ta. De cele mai multe ori acesta este chiar motivul pentru care nu vezi schimbarea dorită la partenerul tău, fiindcă aceasta nu este în conformitate cu realitatea sau cu definiția biblică a schimbării.

"Un copac falnic se găsea pe marginea unei prăpastii, la munte. Au venit vanturile, frigul, zăpezile, cutremurele, etc. și a rezistat. Totuși în cele din

urma s-a prăbușit pentru că a fost atacat de carii. La fel pot sta lucrurile și cu așteptările irealiste ale partenerilor unei casnicii. Casnicia lor rezista

certurilor - furtunilor - nenorocirilor unul alături de celălalt, dar când s-au supus presiunilor așteptărilor nu au mai rezistat alături pentru că s-au distrus din interior."

Deși exemplul este extrem (situația soției creștine, însă a sotului neconvertit) iată cum se pot manifesta corect și justificat biblic un astfel de "așteptări".

Deci, să pornim de la cea mai justificată dorință de schimbare a partenerului. Aceea a așteptării.

1 Petru 3:1-2 "Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie castigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când va vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere..."

În același timp se spune și sotiilor cum să-și exprime așteptările față de soțiile lor, accentul punându-se pe atitudine:

1 Petru 3:7-8 "Bărbaților, purtați-va și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele cari vor

mosteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre. Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți".

Dacă nu se aplică aceste sfaturi inspirate ale Bibliei, așteptările irealiste pot conduce la frustrare, nemulțumire care să distrugă armonia sotiilor și să amenințe stabilitatea căminului lor.

Iată acum un exemplu al unui personaj care deși necăsătorit a renunțat în mod convenit la așteptările sale irealiste:

1 Regi 5:1.9-14

9) Naaman a venit cu caii și cu carul lui, și s-a oprit la poarta casei lui Elisei.

10) Elisei a trimis sa-i spuna printr-un sol: „Du-te, si scalda-te de sapte ori in Iordan; si carnea ti se va face sanatoasa, si vei fi curat.”

11) Naaman s-a maniat, si a plecat, zicand: „Eu credeam ca va iesi la mine, se va infatisa el insusi, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui, isi va duce mana pe locul ranii, si va vindeca lepra. (ASTEPTAREA)

12) Nu sunt oare raurile Damascului, Abana si Parpar, mai bune decat toate apele lui Israel? N-as fi putut oare sa ma spal in ele si sa ma fac curat?” Si s-a intors si a plecat plin de manie.

13) Dar slujitorii lui s-au apropiat sa-i vorbeasca, si au zis: „Parinte, daca proorocul ti-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi facut? Cu atat mai mult trebuie sa faci ce ti-a spus: „Scalda-te, si vei fi curat.”

14) (RENUNTAREA LA ASTEPTARE) S-a pogorat atunci si s-a cufundat de sapte ori in Iordan, dupa cuvantul omului lui Dumnezeu; si carnea lui s-a facut iarasi cum este carnea unui copilas, si s-a curatit.

DEDUCTIE: Nu putem sa nu observam procesul implicat: UMILINTA, SMERENIE, RENUNTARE LA MANDRIE, ASCULTARE DE VOIA LUI DUMNEZEU (in acest caz exprimata prin profetul Elisei).

Acesta este un bun exemplu al unui om care a renuntat la asteptarile sale irealiste care i-au provocat frustrare si manie. Cu toate acestea, Naaman nu s-a lasat aruncat in deznadejde deoarece el a inteles ca asteptarile sale erau irealiste si a in mod corect a renuntat la ele, atitudine i-a adus vindecarea si binecuvantarea. Povestea lui se putea sfarsi in mod foarte tragic daca el nu ar fi avut discernamant si nu si-ar fi identificat aceste asteptari irealiste.

La fel povestea sotilor mentionati la inceput, s-ar fi sfarsit si ea intr-o nota pozitiva daca ea ar fi identificat (si-ar fi recunoscut!) propriile asteptari irealiste si le-ar fi corectat asemenea generalului sirian Naaman. Ambii sotii puteau sa se smereasca inaintea lui Dumnezeu si fiecare sa-si fi conformat viata asteptarilor lui Dumnezeu.

Acum, daca cineva spune: "Ce este irealist in a vrea ca sotul/sotia sa fie mai evlavios/evlavioasa?" "Cu ce gresesc daca exprim aceste idealuri pe care le vreau in casnicia noastra, mai ales ca sotul/sotia este crestin/crestina?" as raspunde ca uneori cu FORMA in care sunt exprimate, cu LIPSA DE RABDARE aratata fata de partenerul din casnicie, cu INSISTENTA si cu INTOLERANTA cu care sunt exprimate. Prin NEIERTAREA si DISPRETUL intervenit uneori fata de respectivul, prin DEZAMAGIREA pe care o arati fata de el, uneori prin LIPSA DE COOPERARE, sau prin MINIMALIZAREA ROLULUI celuilalt in casnicie doar pentru ca in unele aspecte ale vietii sale nu vrea sa se schimbe, sau intarzie sa o faca!! Si mai ales, cred ca a avea astfel de asteptari este gresit pentru ca presiunile acestea nu vin din partea lui Dumnezeu. Poate ca vin intr-adevar din partea unui om al lui Dumnezeu, dar nu cand vrea El si nu cand este Duhul lui asupra acelu om.

In plus, in ochii lui Dumnezeu, sotul si sotia sunt unul singur - o singura unitate, entitate, formeaza impreuna un trup. Cand ati vazut vreodata o mana

spunandu-i capului ca nu stie ce face? Sau, cand ati vazut un picior spunandu-i celuilalt ca este impiedicat? Sau, ati vazut rinichiul spunandu-i ficatului ca nu stie ce face? Ati vazut vreodata o mana sa "se sature" sa mai conlucreze cu cealalta? Sau, un picior sa nu mai vrea sa iasa la plimbare cu celalalt? NU!!

Sotii sau sotiile, nu ar trebui supusi ca si parteneri ai casniciei crestine la presiuni mai mari, in vederea schimbarii purtarii, decat acestia in mod individual sunt supusi presiunii sa se schimbe ca membrii ai Bisericii, de catre capul ei, Isus Hristos. La fel cum tu nu ai vrea ca cineva din biserica sa te intrebe toata ziua de ce nu faci asa si de ce nu esti asa, la fel nu ar trebui ca tu, ca sot sau sotie, sa soliciți necontentit ca partenerul tau sa se schimbe, fara sa ai rabdare cu el, iar daca nu se schimba sa degradezi relatia cu acesta.

Exista alte forme prin care sa comunicam aceste asteptari de a vedea schimbarea la partenerii nostri? Care sunt acestea?

UN PLAN DE SCHIMBARE

Lupta-te ca un crestin, ca o crestina, (nu ca sot, sau ca sotie - crezand ca beneficiezi de un avantaj fata de Dumnezeu in ce-l priveste pe cel de langa tine fiindca te-ai casatorit cu el; la urma urmei si D-zeu este casatorit cu noi!!) crezand ca de datoria ta nu este sa-ti schimbi partenerul, ci sa te schimbi pe tine! Nu sa pretinzi schimbare, ci sa arati schimbare. Nu sa ceri sa fie mai bun, ci sa arati ca esti mai bun, mai buna.

Francis de Assisi a spus: De acum incolo, "vreau, nu sa fiu inteles, ci sa inteleg; vreau nu sa fiu iubit, ci sa iubesc". Acest crez de viata al lui Assisi ar trebui sa ne motiveze si pe noi, sotii si sotiile crestine.

Lupta ca un crestin/crestina.

In unele din aceste cazuri nu cred ca "comunicare" (aceasta salutata cheie), este solutia salvatoare! Ba, chiar cred ca are loc prea multa comunicare in astfel de situatii a asteptarilor fata de celalalt. Lupta cu tine insuti dupa modelul biblic de renuntare la sine, dupa modelul biblic de dragoste agape. Lupta cu firea ta, cu asteptarile tale, chiar daca iti par atat de justificate biblic! Lupta cu nerecunostinta ta fata de Dumnezeu ca ti-a dat un partener crestin. Nerecunostinta sau nemulțumirea ta este mult mai grava decat imperfectiunile partenerului tau. Acesta fiind crestin, se afla deja pe calea neprihanirii si a desavarsirii, iar Dumnezeu posedă deja controlul inimii lui si are acces la spiritul lui. Ai incredere in El pentru schimbarea lui/ei!!! Cu aceste trasaturi ale caracterului tau trebuie luptat, nu cu el sau cu ea!!

Poate putin Romani 14 ar trebui aplicat in cazurile de nemulțumire, nerabdare fata de lipsa de schimbare a partenerului tau!

Sau,

Efes.4:1-3 Va sfatuiesc dar eu, cel intemnitat pentru Domnul, sa va purtati intr-un chip vrednic de chemarea, pe care ati primit-o, cu toata smerenia si blandetea, cu indelunga rabdare; ingaduiti-va unii pe altii in dragoste, si cautati sa pastrati unirea Duhului, prin legatura pacii.

Sau,

Efes.4:30-32 Sa nu intristati pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ati fost pecetluiti pentru ziua rascumpararii. Orice amaraciune, orice iutime, orice manie, orice strigare, orice clevetire si orice fel de rautate sa piara din mijlocul vostru. Dimpotriva, fiti buni unii cu altii, milosi, si iertati-va unul pe altul, cum v-a iertat si Dumnezeu pe voi in Hristos.

ATENTIE la inversunarea, amaraciunea sau resentimentele care se pot naste si adaposti in inima ta pentru mult timp, aspecte care pot sa-ti afecteze grav relatia ta sincera cu sotul/sotia.

O RETETA!?

Nu cred ca sotul tau poate, ca si crestin, fii atat de nesimtit incat atunci cand intra in dormitor si te vede rugandu-te, intrata profund in prezenta lui Dumnezeu, sa te intrerupa grosolan pentru a-si cere drepturile sexuale! Daca nu ar fi crestin, ar face asta, dar ca si crestin cred ca s-ar simti muștrat de prezenta lui Dumnezeu, de propria lui constiinta regenerata.

LA OGLINDA CU ELE!!

Poate cu aceste asteptari ar trebui sa faci exact ceea ce a sugerat autorul unei cartii!! Sa le scrii pe o bucata de hartie, sa mergi in fata oglinzii si sa ti le reciti cu voce tare, pretinzandu-ti sa satisfaci fiecare din acele cerinte, apoi sa rupi hartia!!

Cu toate acestea sunt unele lucruri pe care trebuie sa le faca impreuna.

Dar cum relatia sotilor crestini este intemeiata intai pe Hristos, tot de la acesta ar trebui sa se porneasca si la "schimbarea" partenerilor nostri, daca putem spune asa.

NOUA SA NE PLACA

De cele mai multe ori aceste intentii de a vedea schimbare la partenerii nostri este izvorata nu din dorinta de a-i vedea pe acestia ca devin mai placuti lui Dumnezeu, ci mai placuti noua. Desigur si acea dorinta poate sa existe, dar este depasita de a noastra. La baza se gaseste dorinta ca ei sa ne placa noua, de a ne oferi noua, incurajare, sprijin, dragoste, intelegere, timp, etc. si desi esti indreptatit(a) sa le primești, totusi nu le ceri de la persoana potrivita.

Ca si credincios/credincioasa se presupune sa-ti stimezi partenerul mai presus de tine insuti:

Filip.2:3-4 Nu faceti nimic din duh de cearta sau din slava desarta; ci in smerenie fiecare sa priveasca pe altul mai pe sus de el insusi. Fiecare din voi sa se uite nu la foloasele lui, ci si la foloasele altora.

Iar ca si rezultat sa se intervina aceea armonie si unitate despre care se vorbeste in versetele urmatoare si care-si au locul mai mult ca oriunde intre un sot crestin si o sotie crestina:

Filip.2:1-2 Deci, daca este vreo indemnare in Hristos, daca este vreo mangaiere in dragoste, daca este vreo legatura a Duhului, daca este vreo milostivire si vreo indurare, faceti-mi bucuria deplina, si aveti o simtire, o dragoste, un suflet si un gand.

Arata recunostinta lui Dumnezeu pentru Fiul Sau, iubindu-l pe El mai intai, apoi aratand intr-o maniera biblica dragoste si celuiilalt: cel mai aproape al tau, poate fi sotul sau sotia!

Matei 22:37-40 Isus i-a raspuns: „Sa iubesti pe Domnul, Dumnezeul tau, cu toata inima ta, cu tot sufletul tau, si cu tot cugetul tau.” „Aceasta este cea dintai, si cea mai mare porunca. Iar a doua, asemenea ei, este: „Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti.” In aceste doua porunci se cuprinde toata Legea si Proorocii.

INCURAJATI-VA UNII PE ALTII

Evrei 10:24-25

Sa veghem unii asupra altora, ca sa ne indemnăm la dragoste si la fapte bune. Sa nu parasim adunarea noastra, cum au unii obicei; ci sa ne indemnăm unii pe altii, si cu atat mai mult, cu cat vedeti ca ziua se apropie.

Col 1:10 pentru ca astfel sa va purtati intr-un chip vrednic de Domnul, ca sa-I fiti placuti in orice lucru: aducand roade in tot felul de fapte bune, si crescand in cunostinta lui Dumnezeu:

1Ti 2:10 ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor cari spun ca sunt evlavioase.

1Ti 6:18 Indeamna-i sa faca bine, sa fie bogati in fapte bune, sa fie darnici, gata sa simta impreuna cu altii,

Tit 2:7 si da-te pe tine insuti pilda de fapte bune, in toate privintele. Iar in invatatura, da dovada de curatie, de vrednicie,

Tit 2:14 El S-a dat pe Sine insusi pentru noi, ca sa ne rascumpere din orice faradelege, si sa-Si curateasca un norod care sa fie al Lui, plin de ravna pentru fapte bune.

Tit 3:8 Adevarat este cuvantul acesta, si vreau sa spui apasat aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut in Dumnezeu, sa caute sa fie cei dintai in fapte bune. Iata ce este bine si de folos pentru oameni!

Tit 3:14 Trebuie ca si ai nostri sa se deprinda sa fie cei dintai in fapte bune, pentru nevoile grabnice, si sa nu stea neroditori.

Iata cateva dintre ASTEPTARILE REALISTE, INDREPTATITE (BIBLICE) pe care le putem avea ca parteneri crestini dintr-o casnicie crestina:

1) Sa astepti ca sotul/sotia sa asculte de Hristos (daca nu o fac inca, sa o faca; daca au facut-o, sa continue sa o faca) :

Efes.5: 21 Supuneti-va unii altora in frica lui Hristos.

2) Sa astepti ca sotul/sotia sa se lepede de sine :

Mat.16:24 „Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea, si sa Ma urmeze

3) Sa astepti ca sotul/sotia sa caute mai intai imparatia lui Dumnezeu :

Mat.6:33-34 Cautati mai intai Imparatia lui Dumnezeu si neprihanirea Lui, si toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu va ingrijorati dar de ziua de maine; caci ziua de maine se va ingrijora de ea insasi. Ajunge zilei necazul ei.

4) Sa astepti ca sotul/sotia sa fie dispusi sa se schimbe, sa se apropie mai mult de Dumnezeu :
2Cor.3:18 Noi toti privim cu fata descoperita, ca intr-o oglinda, slava Domnului, si suntem schimbati in acelasi chip al Lui, din slava in slava, prin Duhul Domnului.

5) Sa astepti ca sotul/sotia sa te iubeasca asa cum Hristos si-a iubit Biserica :
Efes.5:25 Barbatilor, iubiti-va nevestele cum a iubit si Hristos Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea

6) Sa astepti ca sotul/sotia sa te trateze si sa-ti vorbeasca cu respect :
Efes.4:29 Nici un cuvânt stricat sa nu va iasa din gura; ci unul bun, pentru zidire, dupa cum e nevoie, ca sa dea har celor ce-l aud.

7) Sa astepti ca sotul/sotia sa fie in mod individual generos/generoasa :
1Ioan 3:16 Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea ca El Si-a dat viata pentru noi; si noi deci trebuie sa ne dam viata pentru frati.

8) Sa astepti ca sotul/sotia sa ierte :
Mat.18:21-22 Atunci Petru s-a apropiat de El, si I-a zis: „Doamne de cate ori sa iert pe fratele Meu cand va pacatui impotriva mea? Pana la sapte ori?`` Isus i-a zis: „Eu nu-ti zic pana la sapte ori, ci pana la saptezeci de ori cate sapte.

Mat.6:12 ...si ne iarta noua greselile noastre, precum si noi iertam greselile nostri (Grecesti: Lasa-ne datoriile noastre, cum si noi am lasat pe ale datornicilor nostri.)

Cine este responsabil de schimbarea partenerilor nostri? Cine spune Biblia ca se ocupa? Noi sau Dumnezeu?
Filip.1:6 Sunt incredintat ca Acela care a inceput in voi aceasta buna lucrare, o va ispravi pana in ziua lui Isus Hristos.

Noi nu am spus la juraminte in aceea zi: "Ma angajez sa te schimb si sa nu te crut!!"

CONCLUZIE : Dupa ce ati auzit care sunt asteptarile realiste, sa nu uitati ca partenerul vostru, sotul/sotia vor astepta la randul lor ca voi sa intreprindeti aceleasi actiuni in ce va priveste. Asteptarile realiste ale unor crestini casatoriti sunt o strada cu doua sensuri, nu cu sens unic! Daca astepti ca sotul/sotia ta sa fie asa atunci ai face bine sa te asiguri ca in primul rand tu esti asa!!

A deaf husband and a blind wife are always a happy couple.
Danish proverb

Marriage is the art of two incompatible people learning to live compatibly.

PROBLEME DE DISCIPLINA

"Copiii invata foarte de timpuriu sa insele. Din nefericire, adesea o invata de la parintii lor."

Capitolele precedente au slujit in aducerea elementelor de disciplina in atentia cititorului. In acestea am parcurs atat elementele incurajatoare cat si pe cele corective, segmentand fiecare component pentru a-i evalua rolul in strategia generala de educare a copilului. Daca ar fi sa evidentiem un singur adevar din aceste capitole acela ar fi ca disciplina (educatia) biblica nu este un teren de opinii subiective. Mai degraba, aceasta este reprezentata printr-o metoda obiectiva de corectare si incurajare a inimii copilului de a face binele, de a-l iubi pe Dumnezeu, si de a le sluji altora.

Scopul acestui capitol este de a pune in lumina relatia existenta intre principiile disciplinei si comportamentele cele mai intalnite la varstele copilariei timpurii. Aceste comportamente includ scancitul, apucaturile, scenele temperamentale, mintitul, vorbitul urat, cearta dintre frati si surori, hiperactivitatea, si altele. (la momentul potrivit termenii vor fi explicati)

Dorim sa ne facem cunoscuta pozitia de la bun inceput. Desi toti copiii au tendinta de a avea astfel de comportamente, si de regula o fac daca vad ca le ating scopurile dorite, aceste probleme de comportament nu pot scapa controlului parintesc. Si mai important este faptul ca parintii vor incuraja sau vor descuraja aceste purtari prin felul in care ei insisi se poarta. Acest proces este denumit "educarea prin consolidare".

Educarea prin consolidare

De obicei, in spatele actiunilor unui copil se afla niste motive. Pentru a-si atinge scopurile sale, copilul poate apela la metode care sa-l ajute (sa obtina ce doreste) si poate renunta la cele ce nu-i sunt de folos. Orice purtare care este sprijinita de parinti este numita educare prin consolidare. Purtarea care este descurajata de acestia este numita educarea prin descurajare. Atat purtarea buna cat si cea rea poate fi supusa educatiei prin consolidare. Daca parintii cedeaza scancitului copilului lor (din dorinta de a obtine ceva de la ei cu orice pret, acesta o cere insistent cu o voce plangacioasa; n.tr.), ii consolideaza (incurajeaza) respectivul comportament. Daca iau masuri imediate de a corecta si a preveni scancitul, atunci ei il descurajeaza. Daca un copil este laudat pentru bunavointa ce-l caracterizeaza, cum ar fi faptul ca-si face patul singur dimineata fara sa i se spuna, comportamentul respectiv va fi cimentat (consolidat) in el. Cand nu-i sunt aduse nici un fel de laude atunci obiceiul respectiv este descurajat. Parintii trebuie sa fie in stare sa recunoasca beneficiile si obligatiile educatiei prin consolidare. Purtarea pozitiva trebuie incurajata, iar cea negativa, descurajata.

SCANCITUL

Scancitul este o forma inacceptabila de comunicare care devine suparatoare pentru cel ce o aude, daca nu se intervine. Pe langa ca este suparatoare, adesea

reprezinta o contestare subtila a autoritatii parintesti. Scancitul este o deprindere invatata, nu un semnal al unor profunde tulburari emotionale. Exista doua motive pentru care copiii incearca metoda scancitul. In primul rand, ei scancesc pentru a protesta impotriva unei indrumari sau interdictii impuse de parinte. Deoarece copilul mic nu indrazneste sa-si conteste in mod direct mama sau tatal, el incearca in schimb un planset neconvingator, cu jumatate de voce, dar deosebit de insistent. "Nuuu vreaaau sa...!" este o expresie sau exprimare care poate fi trecuta cu vederea de parinte, in timp ce un, "NU VREAU SA FAC ASA!!" sa atraga consecinte imediate. Un al doilea motiv pentru care copiii pot scanci este cel mai elementar: este eficient. Un scancit insistent, continuu si trecut cu vederea le poate epuiza si dispera chiar si pe cele mai puternice mame. Chiar daca aceasta poate ajunge sa se sature si sa cedeze, totusi nu este destul motivata sa corecteze aceasta apucatura.

Cand poate incepe scancitul?

La ce varsta poate incepe scancitul? De indata ce copilul d-voastra incepe sa comunice idei. Desi savarsit cu jumatate de gura si deosebit de neconvingator, si fara sa fie motivat de rebeliune la inceput, scancitul poate deveni fie un obicei (o apucatura!) prost, fie o unealta de manipulare, daca este incurajat. Scancitul mai devreme de cincisprezece luni de regula reflecteaza doar un vocabular limitat. De exemplu, daca bebelusul d-voastra vrea mai multa mancare, s-ar putea sa foloseasca un planset neconvingator pentru a o cere. Desi aceasta este o expresie a scancitului, in aceasta etapa ea nu reprezinta un protest sau o contestare autoritatii parintesti.

Oferirea unei alternative

Radacina problemei nu este scancitul, ci lipsa unor alternative de comunicare. Copiii intre 8 si 12 luni sunt destul de capabili sa comunice constient, dar nu sunt totusi capabili sa o faca si verbal. Pentru a preveni scancitul si pentru a-i incuraja dezvoltarea verbala, incepe de la varsta de 8 luni sa-l inveti pe copilul tau sa comunice prin limbajul semnelor. Poti efectiv sa-l inveti urmatoarele expresii: "Te rog", "Multumesc", "Nu, multumesc", "Mai multa mancare", sau, "Gata". Poate in libraria din orasul d-voastra se gasesc carti care sa ilustreze comunicarea prin semne.

(Am descoperit de cele mai multe ori ca bebelusii care sunt crescuti dupa filozofiile egoiste - toata atentia asupra lui - dupa metoda atasamentului sau a cresterii neo-primitive, raman in urma in dezvoltarea capacitatilor motrice elementare. Dezvoltarea este imbunatatita prin rutina, dar este diminuata in educatia ce-l are in centru pe copil. Interactiunea ordonata si supravegheata cu mediul inconjurator este necesara copilului pentru a-l aduce la potentialul sau deplin.)

Lucrati la fiecare expresie pe rand, purtand mana copilului in traiectoria miscarii presupuse sa exprime fara a spune insa nici un cuvânt. Incepeti cu "Te/Va rog", adaugand numele mancarii dorite doar la urma. Spre exemplu, "Te rog, mai multa branza", "Te rog, mai multa carne", "Te rog, mai mult lapte". Cand sesizati ca copilul intelege dar refuza sa raspunda, folositi consecintele naturale pentru a stimula raspunsul corect. Daca vrea mai multa mancare, nu i-o dati pana ce nu o "semnaleaza". Daca doreste sa se dea jos de la masa, tineti-l in scaun. Daca va treziti intr-o inolestare, treceti mai degraba la izolarea copilului decat sa-i oferiti

ocazia sa va conteste in mod direct. Faceti-va timp pentru aceasta deprindere a lui, fiti consecventi si mai presus de toate aveti rabdare cu copilul.

Scancitul la un copil mai mare

Doamna Jones a ajutat-o pe Becky sa-si invinga scancitul prin a-i oferi niste indrumari precise. Cunoscand potentialul scancitului, d-na Jones a spus, "Becky, vreau ca sa asculti atent la ce spune mama si sa te gandesti mai inainte sa raspunzi". O asemenea admonestare a ajutat-o pe Becky sa se concentreze asupra slabiciunii ei, ajungand in cele din urma sa-si invinga obiceiul. Parintele trebuie sa se gandeasca mai inainte sa ofere indrumarile necesare.

Puteti eradica scancitul la copiii mai mari, intai, prin a stabili cu claritate intoleranta comportamentului si a le pune in vedere gravitatea lui. In al doilea rand, daca copilul cere ceva cu un ton scancit, puneti ceasul sa sune dupa trei sau cinci minute. Dupa aceea, invitati-l pe copil sa intrebe din nou, dupa ce-a sunat ceasul. A trebui sa astepte reprezinta, in acest caz, consecinta naturala care-l va face pe copil sa se gandeasca mai atent cum sa intrebe cuviincios data viitoare.

In al treilea rand, daca consecintele naturale nu sunt suficient de eficiente ca si masuri, transformati ofensa intr-o incalcare obiectiva. Adica, puneti copilului sa repete cu voce tare ceea ce-i cereti. De exemplu, o mama poate raspunde la scancit in felul urmator: "Natan, repeta dupa mine ce spun: "Da, mama, nu mai scancesc"." Copilul sa raspunda, "Da, mama, nu mai scancesc". Odata ce copilul s-a auzit acceptand verbal cerinta mamei, de obicei nu o mai incalca. O bataie moderata peste mana, sau folosirea izolarii vor fi consecinte suficiente daca alege totusi sa nu asculte.

TEMPERAMENTUL SI SCENELE DE FRUSTRARE

Nu puteti sa va asteptati ca un copil sa ajunga la o maturitate emotionala mai inainte ca sa se maturizeze si in alte aspecte ale personalitatii lui. Felul in care isi stapaneste si isi exprima emotiile sale este mult mai important decat simplul fapt ca se stapaneste si se exprima. Exista mai multe feluri de exprimare, bune sau rele, insa scenele temperamentale (crizele) reprezinta o forma gresita.

De regula, scenele temperamentale survin in urma unei educatii deficiente si a lipsei unui program in timpul infantilitatii si a primilor ani ai copilarii. A spune ca acestea (iesirile temperamentale) sunt o faza normala a dezvoltarii, care in cele din urma va fi depasita, nu face decat sa demonstreze lipsa de cunoastere a inclinatiilor unui copil. Fara corectarea necesara, singurul lucru care va fi depasit vor fi doar tipatul, lovitul si trantitul pe jos. Atitudinea din spatele iesirii temperamentale ramane. Nu este depasita. Dimpotriva, ea va apare din nou si din nou atata vreme cat parintii vor trata doar simptomul si nu originea bolii. Tipatul si lovitul sub forma de protest, mai tarziu se vor dezvolta in forme si mai violente de agresivitati fizice si verbale.

O scena temperamentala reprezinta forma suprema de contestare a autoritatii parintesti. Cand un parinte ii raspunde, telul acestuia nu ar trebui sa devina suprimarea emotiilor copilului, ci de a-l ajuta sa-si dobandeasca autocontrolul in momentele de dezamagire si de a-l ajuta sa deprinda/invețe formele cuvenite (acceptate) de exprimare. Fara o asemenea educare, este posibil ca in cele din urma copilul sa devina rob al impulsurilor sale emotionale, devenind o prada usoara de care altii sa

profite (vezi, Proverbe 25:28).

Motivatiile scenelor (iesirilor) temperamentale

Copiii fac scene temperamentale din doua motive - pentru santaj si pentru razbunare. Micutul Stevie isi santajeaza mama sa-l asculte prin izbucniri temperamentale.

El a vazut ca aceste iesiri sunt o metoda eficienta de control, utilizabila indeosebi in public. Doamna Jones cedeaza in fata lui, prin aceasta consolidand (incurajand) comportamentul lui.

Daca un copil sesizeaza (simte) ca mama lui nu cedeaza si ca este de neinduplecat, atunci razbunarea poate deveni motivul unui astfel de comportament. Unii copii descopera ca merita sa faca scene temperamentale in ciuda durerii asociate, pentru ca il duce pe parinte pana la limita, in punctul in care sa cedeze. Pentru acesti copii, aceasta este o dulce razbunare.

Ce ar trebui sa faca un parinte cand este "incercat" in felul acesta? Raspunsul va depinde de varsta copilului. Pentru un copil mai mic de 2 ani, izolarea imediata este cea mai buna masura care se poate lua. Nu trebuie sa-i vorbiti, ci doar luati-l in brate si puneti-l in patutul lui. Acesti copiii nu se vor complace in iesiri temperamentale daca nimeni nu le acorda atentie. "Scena" cu pricina are nevoie de spectatori pentru ca sa fie reusita, iar izolarea il inlatura pe copil de pe scena teatrului (din lumina reflectoarelor).

Urmati aceeasi procedura si pentru copiii trecuti de varsta de 2 ani. In timpul scenei copilului mai mare de 2 ani, nu trebuie sa-l pedepsiti cu nuiaua, sa-i vorbiti, sau sa-l mituiti in speranta ca se va opri. Mai degraba, informati-l ca dupa ce se calmeaza din iesirea lui temperamentala isi va primi pedeapsa meritata. Apoi, faceti ce spuneti. Fara consecintele cuvenite, scena facuta va castiga o adevarata valoare in ochii copilului. Copilul trebuie sa invete ca nu poate scapa plangand, aratandu-si incapatanarea sau prin izbucniri de furie. Exista alte forme tolerabile de comunicare, dar scenele (iesirile) temperamentale nu se includ printre acestea!

Scenele de frustrare

Scenele de frustrare si iesirile temperamentale nu sunt unul si acelasi lucru. In primul caz, capacitatile motrice ale copilului si puterea lui de a se stapani in public nu se gasesc la acelasi nivel cu puterea lui de intelegere. De exemplu, cand Becky a incercat sa-si aseze papusile in cerc, una dintre ele se rasturna incontinuu pe spate.

Astfel, Becky a stiut in mintea ei ce dorea sa vada, ce-si dorea sa reuseasca, dar nu putea sa obtina fizic acest lucru. Scenele de frustrare intervin atunci cand copilul stie ce vrea sa realizeze, dar nu stie cum. Problema fundamentala este frustrarea, nu rebeliunea, din moment ce fondul izbucnirii sale nu are nici o legatura cu indrumarea parinteasca.

In mod natural noi dorim sa ne ajutam copiii nostri atunci sunt se supara (ca nu le iese ceva; n.tr.). Cu toate acestea, nu sariti intotdeauna prea repede. Puneti-va la dispozitie, insa mai intai insistati ca copilul sa va ceara ajutorul. O simpla afirmatie de felul, "Mama te ajuta daca vrei, dar tu trebuie sa o ceri", ii incredinteaza copilului responsabilitatea problemei cooperarii. Aceasta virtute ii va fi necesara mai tarziu in viata. Daca sesizati, o crescanda frustrare din partea copilului si nu se

vadeste nici o rezolvare, atunci trebuie pus punct timpului de joaca.

Ce vom mai studia in continuare?

Capitolul "Necinstei" cuprinde:

- mintitul
- fabulatul
- motivele pentru care copilul minte
- ce sa faci cand copilul tau minte
- furtul
- inselatul

Conflictele dintre copiii aceleiasi familii (frati si surori)

- lovitul si impinsul
- vorbele grele
- formarea respectului fata de frati si surori

Scopul Lui Dumnezeu In Casatorie

In aceasta lectie vor fi discutate planul lui Dumnezeu pentru casatorie ce a fost intai descris in cuvintele inspirate ale lui Moise, in Gen.2:18-25.

"Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul sa fie singur; am sa-i fac un ajutor potrivit pentru el.”

Domnul Dumnezeu a facut din pamant

toate fiarele campului si toate pasarile cerului; si le-a adus la om, ca sa vada cum are sa le numeasca; si orice nume pe care-l dadea omul fiecarei

vietuitoare, acela-i era numele. Si omul a pus nume tuturor vitelor, pasarilor cerului si tuturor fiarelor campului; dar, pentru om, nu s-a gasit nici

un ajutor, care sa i se potriveasca. Atunci Domnul Dumnezeu a trimes un somn adanc peste om, si omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una

din coastele lui si a inchis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a facut o femeie si a adus-o la om. Si omul a zis:

„Iata in sfarsit aceea care este os din oasele mele si carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, pentru ca a fost luata din om.” De aceea va lasa

omul pe tatal sau si pe mama sa, si se va lipi de nevasta sa, si se vor face un singur trup. Omul si nevasta lui erau amandoi goi, si nu le era rusine”.

Aici vor fi explicate conceptele de "parasire" (lasare) a parintilor si de "unire" (alipire) a sotilor. Citirea versetelor indicate si rugaciunea impreuna a viitorilor soti este o conditie esentiala pentru ca acest studiu sa-si gaseasca utilitatea.

A. Din cate se cunoaste in Biblie exista o singura afirmatie despre uniunea casatoriei si care este repetata in Biblie de patru ori. Gen.2:24, Mat.19:5, Marcu 10:7, 8

si Efes.5:31.

Observatie: Dumnezeu Insusii a facut aceasta afirmatie, odata, inainte de caderea omului in pacat, si de trei ori, dupa aceea! Un plan bun de casatorie al celor doi
posibili parteneri include cunoasterea acestor concepte cat si a accentelor puse de Dumnezeu pe diferitele parti ale planului Sau. Exista astazi prea multe casnicii
nefericite, atat pentru necrestini cat si pentru crestini! Motivul, consta in neglijarea scopului suprem al lui Dumnezeu din aceasta uniune distincta intre doi oameni.

I. Scopul lui Dumnezeu din aceasta uniune este de a-i indruma pe sotii sa-si "lase" tatal si mama. Ce inseamna aceasta?

1. In primul rand nu inseamna a-i abandona, evita si a-i neglija. Poruncile lui Dumnezeu sunt clare in aceasta directie: Exod.20:12, Marcu 7:9-13, 1Tim.5:8.

2. Nici nu inseamna a te muta neaparat in alta parte. Distanta fizica nu ar trebui sa afecteze atitudinea de responsabilitate fata de acestia.

B. A-ti "lasa" parintii implica schimbarea completa a relatiei cu acestia.

1. Inseamna a stabili o relatie adulta cu acestia.

2. Inseamna ca trebuie sa fii mai preocupat(a) de ideile si opiniile partenerului tau de casnicie, decat de ale parintilor tai.

3. Inseamna ca nu mai trebuie sa fii complet dependent(a) de parinti pentru implinirea unor nevoi sentimentale, pentru incuviintare in decizii, pentru sfatuire si asistenta.

4. Inseamna a elimina orice atitudini nepotrivite fata de parintii tai si a incheia exemplar orice conflicte ale trecutului, inainte de a te uni de consoarta ta!

5. Inseamna a nu incerca sa-ti schimbi sotul/nevasta dupa preferintele lor, sau pentru ca nu le place cum sunt.

6. Inseamna sa faci din relatia ta cu partenerul din casnicie (relatia sot-sotie) relatia ta umana prioritara.

Ar trebui sa te preocupe sa continui sa fii un fiu bun (sau, o fiica buna), dar mai intai trebuie sa fii preocupat(a) in a fii un sot, o sotie buna. De aceea, copiii nu au nevoie de parinti care se neglijeaza unul pe celalalt ca sotii. Dimpotriva, au nevoie de parinti care la randul lor sa le demonstreze cum se traieste in casnicie. Care sa le arate cum sa fie sotii si parinti buni.

Ca si parinti, telul nostru ar trebui sa fie sa-i pregatim pe copiii nostri cum sa se descurce cand pleaca, nu doar cum sa se poarte cand stau. Ei nu trebuie sa ajunga ca adulti niste dependenti emotionali de parintii lor! De asemenea, voi insiva ar trebui sa va pregatiti sufleteste pentru ziua despartirii lor de voi invatand sa faceti lucruri impreuna, si sa va adanciti relatia de prietenie. Cand copiii vostri se casatoresc nu trebuie sa incercati sa le coordonati vietile. Trebuie sa-i ingaduiti tanarului sot sa devina capul familiei sale, sa ia singur deciziile casei, in ce priveste ajutorul potrivit sa se astepte mai intai de la sotia lui si nu de la parinti! Ea ii este de acum

incolo principalul ajutor si sprijin! La fel, trebuie sa va incurajati fiica sa depinda de sotul ei pentru calauzire, ajutor, companie si afectiune.

II. Planul lui Dumnezeu pentru casatorie este ca sotul si sotia sa se "alipeasca" unul de celalalt.

In zilele noastre casatoria este privita ca un contract bazat nu pe un juramant inaintea lui Dumnezeu, ci pe conditia ca problemele pe care le vor intampina cei doi sa nu fie prea mari ca sa nu le poata face fata singuri. De indata ce aceasta conditie este incalcata, se considera divortul. Juramantul a devenit partea religioasa a casatoriei, dar cea practica este influentata de puterea omeneasca a partenerilor de a stavili atacul asupra sentimentelor, a unitatii lor si a placerilor lor.

Descompunerea institutiei familiei a devenit atat de profunda incat unii au sugerat reinnoirea anuala a certificatului de casatorie, iar altii propun evitarea intocmirii unuia tocmai din cauza sanselor extrem de mari ca acesta sa nu fie respectat!

Pentru prea multi casatoria este o chestiune de convenienta sau de sansa. Este uneori privita ca o etapa temporara in dobandirea libertatii individuale. Totul depinde de soarta, sau de cat de puternice caractere sunt mirii.

Insa, nu asa a planuit Dumnezeu casatoria. El a randuit-o sa fie o relatie permanenta, durabila si stabila. El spune ca doreste ca sotul si sotia sa se "lipeasca" unul de celalalt (Marcu 10:7-9). Atunci,

1. Casatoria devine o chestiune nu de sansa, ci de alegere constienta si deliberata.
2. Nu este o chestiune de convenienta ci de obedienta, deci de ascultare.
3. Nu este o chestiune de ursita, ci de cat de mult cineva vrea sa se apropie de Dumnezeu, care este liantul unei asemenea uniuni. Cu cat sotii se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atat se vor apropia mai mult unul de celalalt!

C. O casnicie buna este bazata pe un angajament reciproc, si nu pe o "atractie fatala" reciproca! Nu se poate ajunge prea departe intr-o alegere dictata de instinctele animale, sau de placerile carnale.

1. Conform lui Maleahi 2:14 si Prov.2:17, casatoria reprezinta un legamant irevocabil, sau o intelegere ce nu poate fi rupta.

2. Ca prin urmare, definirea biblica a casatoriei este fagaduinta pe care si-o fac barbatul si femeia de a-si fi credinciosi indiferent de cost, sau de ce se intampla.

a. Sotia fagaduieste ca-i va fi credincioasa sotului chiar daca acesta este lovit cu raie, chelie, si burta. Chiar daca isi pierde sanatatea, serviciul, sau farmecul.

Chiar daca devine nevrednic de ea, dupa toate considerentele exterioare!

b. Sotul promite sa fie credincios, chiar daca sotia lui isi pierde frumusetea, sau atractia, chiar daca nu mai este atat de ordonata si curatica, supusa sau tacuta.

Chiar daca nu pare sa satisfaca toate dorintele trupesti ale sotului, daca cheltuiește bani fara intelepciune, sau gateste oribil. Etc.!!

c. Mariajul reprezinta initierea unei relatii pentru care fiecare isi asuma o responsabilitate deplina si in care se angajeaza, unul sa iubeasca cum Hristos si-a iubit

Biserica, iar celalalt sa se supuna cum El s-a supus Tatalui, chiar pana la crucificare!

D. In multe privinte a te casatori este similar cu a deveni crestin.

1. Cand devii crestin iti lasi in urma felul vechi de viata, egoismul, individualismul, neprihanirea de sine, renunti sa te mai justifici singur, te intorci inspre Hristos si depinzi de El.

2. In aceasta intoarcere spre El, te dedici Lui. Esenta credintei mantuitoare este daruirea ta de sine Lui, increderea deplina in lucrarea Lui de pe cruce care sa-ti acopere pacatul (Rom.10:9; Fapte 16:31; Filip.3:7,8; 1Tes.1:9,10.).

3. Tot asa casatoria in termenii lui Dumnezeu implica o completa renuntare la sine si o daruire completa celuilalt (fara nici un fel de conotatii sexuale!). Inseamna o disponibilitate de a imparti totul, si de a renunta la tot unul pentru celalalt.

a. O casatorie dupa voia lui Dumnezeu consta in alipirea unul de celalalt, nu doar din punct de vedere fizic (si asta!), dar si la boala si in sanatate, la durere sau in placere, la bucurie si la necaz, in saracie si bogatie, etc.

b. O casatorie in voia lui Dumnezeu implica o verticalitate absoluta a fiecaruia in parte, in relatia lui cu Dumnezeu. Fara ca aceasta relatie pe verticala cu Tatal ceresc sa fie buna, cei casatoriti nu se pot astepta ca cea de pe orizontala, dintre ei, sa fie buna! O astfel de casatorie inseamna a aplica fara rezerve conceptele crestine de iertare si de toleranta, de rugaciune si de sacrificiu de sine. O buna familie este alcatuita din doi buni iertatori!

III. Scopul lui Dumnezeu in casatorie consta in unirea celor doi.

A. La cel mai elementar nivel aceasta consta din unirea lor fizica, la relatia lor sexuala.

1. Priviti la 1 Corinteni 6:16. Amintiti-va ca sexul a fost in primul rand inventia lui Dumnezeu si nu a vreunei minti pervertite si obsedate!!

2. In limitele casatoriei relatiile sexuale sunt pure, sfinte si minunate, o binecuvantare rezervata celor doi, dar daca sunt initiate in afara casatoriei sunt pacatoase, degradante si pangaritoare pentru suflet. (Lev.21:14; Prov.5:20; 1Cor.7:9; Evrei 13:4)

B. Unirea dintre cei doi consta in mai mult decat o relatie fizica.

a. reprezinta impartirea posesiunilor lor, parerilor lor, timpului lor, puterilor, talentelor, suferintelor si bucuriilor lor, a eseurilor si a succeselor lor, etc.

b. reprezinta cautarea binelui celuilalt, mai presus decat implinirea celor personale si cautarea interesului personal (Filip.2:3-4; Efes.5:28; Prov.31:12, 27).

c. cei doi, nu mai sunt deloc doi, iar aceasta uniune trebuie sa se manifeste in modalitati practice. Dumnezeu nu a intentionat-o sa fie doar o teorie idealista, ci o practica, un stil de viata. (1Cor.12:25)

C. La aceasta unitate nu se ajunge cu usurinta, fara efort din partea celor doi sotii! Evident, problema fundamentala este pacatosenia lor.

O CASATORIE "SUB ACOPERIRE"(!?). La fel ca in gradina Edenului cei doi fiind constienti de pacatosenia lor vor incerca sa se "acopere" cu scuze si justificari pentru pacatul lor. Cu toate acestea ca doi care au cunoscut "acoperirea" oferita de Dumnezeu prin jertfirea lui Isus, ar trebui sa fie dispusi sa-si dezvaluie pacatele unul celuilalt si sa se roage unul pentru celalalt. Si mai folositoare este "dezgolirea" lor fara rusine inaintea privirii patrunzatoare si cercetatoare a Celui cu care avem de-a face pentru ca sa fie curatati si imbracati in neprihanirea Lui. Aceasta implica o mare sinceritate si umilinta. La fel cum pacatul a distrus unitatea si intimitatea primei familii, o va face si cu voi. El este bariera unei si mai mari apropieri dintre cei doi. Insa de cele enumerate mai jos amandoi pot fi vinovati:

- Unitatea familiei este distrusa de pacatul egoismului.
- Unitatea familiei este distrusa de pacatul mandriei si a justificarii de sine.
- Unitatea familiei este distrusa de pacatul nerecunostintei, al neiertarii, si al incapatanarii.
- Unitatea familiei este distrusa de pacatul unei vorbiri stricate, a utilizarii unor cuvinte aflate pe granita bunului simt, a cuvintelor insinuante.
- Unitatea familiei este distrusa de pacatul neglijentei celuilalt, nerabdarii si impulsivitatii.
- Unitatea familiei este distrusa de pacatul cruzimii, sau asprimii.

Pentru ca aceste lucruri sunt asteptate sa intervina in relatia celor doi conditia supravietuirii casniciei lor depinde de cum se folosesc fiecare si impreuna de calea deschisa si vie ce duce la tronul harului (Evrei 4:16; 10:20). De aceea, daca doriti sa cunoasteti intimitate, sa fiti in unitate va trebui sa veniti la Isus Hristos! Pentru ca o casatorie sa dureze si sa prospere ea trebuie sa se afle "sub acoperirea" sangelui lui Hristos.

Intrebari recapitulative ale "scopului lui Dumnezeu in casatorie"

Sa se raspunda la aceste intrebari atat de unul cat si de celalalt, impreuna.

1. Cine este cel ce a randuit institutia familiei?
2. Care este scopul casatoriei?
3. In ce privinte este buna casatoria?
4. Ce inseamna a fi un "ajutor potrivit"? (vezi, Gen.2)
5. Care este relatia umana prioritara a sotilor?
6. Ce inseamna "lasarea" parintilor pentru a te uni cu sotul, sotia ta?
7. Ce sugereaza "lipirea" sotilor?
8. In ce privinte sotii sunt "un singur trup"?
9. Care sunt cateva dintre barierele ce impiedica intimitatea/unitatea sotilor?

10. Ce trebuie facut pentru a depasi aceste handicapuri si a va apropia mai mult unul de celalalt?
11. Ce crezi ca este casatoria?
12. Examinati-va chiar acum relatia voastra: care sunt aspectele ei bune si care sunt cateva dintre aspectele ce-i lipsesc? Faceti o comparatie intre cele doua liste!
Fiti sinceri, realisti, ca inaintea lui Dumnezeu.
13. Ce teme biblice avem pentru realizarea divortului? Dati referinta biblica.
14. Care sunt cateva dintre aspectele permanentei casatoriei?

De, Teodor Macavei. O parte destul de mare din acest material provine din cartea "STRENGTHENING YOUR MARRIAGE", fosta "How to develop deep unity in the marriage relationship", de Wayne Mack; Presbyterian and Reformed Publishing Co., Phillisburg, New Jersey.

Pregatire pre-maritala

Ce este casatoria?? Noi am studiat deja cateva definitii biblice ale ei, dar putem sa luam seama si la ceea ce a spus un stralucit ganditor: "Casatoria este singurul joc al vietii in care ambii parteneri fie pierd impreuna, fie castiga impreuna!!" Pregatirile pre-maritale pe care le parcurgem discutand si studiind impreuna au scopul de a elimina cat mai mult cu putinta riscul acestui "joc". Ca si rezultat sper ca voi, potentiali parteneri pe viata, veti deveni mai realisti cu privire la voi insiva, veti percepe mai realist casatoria iar relatia voastra va reiesi consolidata si imbogatita.

Intrebari la care nu trebuie sa-mi scrieti raspunsul dar la care doresc sa va ganditi profund si la care sa-mi raspundeti verbal :

- Cum v-ati cunoscut?? Cine a facut "primul pas"??
- Cine a propus primul sa va intalniti???
- Ce ti-a placut din capul locului la celalalt??
- Cand ati realizat in inima voastra ca celalalt este "perechea" ta??
- In ce privinte crezi ca partenerul tau de casnicie se aseamana cu parintii lui (ei)?? (asta, daca traiesc si ii cunosti!!)
- Indica doua versete biblice pe care ai dori ca intreaga ta viata alaturi in casnicie sa se intemeieze:

Iata alte definitii crestine ale casniciei la care poate vreti sa va ganditi. Relatia casniciei este ca o scoala, un mediu de invatatura si de formare in care Dumnezeu il foloseste tot timpul pe celalalt pentru a tine lectiile. Crezi ca-ti va place/conveni situatia aceasta?? Daca de la bun inceput privesti casatoria ca pe un teren de crestere si de evoluare spirituala a ta, atunci vei putea sa fii satisfacut(a), si sa satisfaci pe celalalt. Mariajul nu necesita perfectiune, insa trebuie sa i se acorde prioritate. Este o institutie pentru pacatosi. Nimeni nu-i obligat sa se inscrie. Cu toate acestea, ea atinge cea mai rafinata implinire atunci cand cei doi pacatosi o

privesc ca pe o academie a dragostei agape pe care fiecare trebuie sa o absolve cu brio, daca este sa dureze!! Iti dai seama ca nu poti ramane "repetent"??

Dumnezeu va folosi casnicia pentru a te lamuri (rafina) precum aurul in cuptorul lui. Da, intr-adevar, ea are momentele ei nespuse de fericire, dar Dumnezeu o va folosi pentru a te asemana si mai mult cu Fiul Lui. Esti gata de o intensificare a purificarii tale?? Asta este ceea ce va face casnicia!!

Cele mai multe cupluri spun ca sunt casatorite pentru ca se iubesc. Haideti sa presupunem ca in aceasta societate pentru a fi casatoriti voi trebuie sa convingeti un juriu din tribunal ca intr-adevar va iubiti unul pe celalalt. Formulati fiecare in parte urmatoarea pledoarie.

I. TEMA IN SCRIS : "Pledoaria casatoriei"

Descrieti in detaliu (si evident cat mai convingator posibil) si punct cu punct (ca o pledoarie a unui avocat care-si prezinta cazul) motivele pe care le aveti pentru casatorie si ca intr-adevar aceasta se face din dragoste. Includeti propria voastra definitie a dragostei. Lasati deoparte, va rog, cliseele religioase!! Exprimati-va ca si cum casatoria voastra atarna de cum veti convinge "juriul"!!

II. TEMA IN SCRIS : "Motivele fiecaruia"

Pe o alta bucata de hartie descrieti pe o coloana motivele tale pentru care doriti sa va casatoriti cu logodnicul/logodnica, si apoi pe o alta coloana motivele pentru care ea/el crezi ca doreste sa se casatoreasca cu tine. Deci, trebuie sa descrii, odata, motivele tale pentru care ai vrea sa te casatoresti, si apoi motivele pe care crezi ca le are celalalt sa se casatoreasca cu tine. E greu?? Sper sa nu fie! Dupa ce le-ati insiruit, comparati-le unul cu celalalt.

Acum comparati-le cu motivele ce apar in urmatoarea lista compusa atat din observatiile specialistilor in domeniu (da, exista si din acestia!!) si educatie familiala crestina. Luati seama la aceste motive!! Ele nu sunt niste motive biblice, sanatoase, si daca credeti ca vreunul din ele se gaseste pe lista voastra, sau chiar in minte, trebuie discutate cu pastorul vostru. Deci,

- din razbunare pe parinti, din ciuda??
- din cauza imaginii negative despre sine, crezand ca mariajul iti va repara aceasta imagine facandu-te sa te simti mai apreciat(a)?? Amintiti-va ca cei se casatoresc trebuie sa se uneasca pentru a-si darui reciproc, nu pentru a primi de la celalalt!!
- teama de a imbatrani necasatorit (a), a ramane burlac, sau "fata mare"??
- pentru a avea pe cineva sa comanzi??
- din teama de singuratate??
- pentru recuperarea emotionala din rana rezultata in urma precedentei relatii de dragoste??
- pentru a scapa dintr-o familie cu probleme??
- pentru ca ati avut relatii sexuale??
- pentru ca ati inceput sa va curtati si credeti ca este rusinos sa va despartiti acum, de teama de ce vor zice oamenii??

Ce astepti tu de la casnicie?

Fiecare persoana care se casatoresti are anumite asteptari de la casnicie. Acestea provin din multe surse cum ar fi, de la parinti, din carti, de la biserica, sau din societate. Unele asteptari le-ai mostenit inconscient. De aceea, este bine acum sa-ti treci in revista aceste asteptari, sa afli care sunt, care merita pastrate si la care

trebuie sa renunti. Ideea de "asteptare" sugereaza speranta ca relatia ta va avea o anumita trasatura care sa-ti satisfaca nevoile, sau aspiratiile tale. Speranta este buna si iti mentine entuziasmul in casatorie, dar sunt unele sperante irealiste la care tu trebuie sa renunti.

Aveti voi asemenea asteptari irealiste fata de viitorul sot, viitoarea sotie?? Credeti ca sunt foarte justificate, chiar sprijinite de Biblie, dar cu toate acestea nu stiti ce nu merge, de ce nu se vede schimbarea "asteptata" (dorita) la partenerul vostru?? Nu stiti de ce?? Cum puteti determina daca aveti astfel de asteptari?

Asteptarile irealiste fata de celalalt partener constituie una dintre cele mai serioase probleme care pot interveni intr-o casnicie crestina, si care pot produce unele dintre cele mai indelungate si mai adanci frustrari care incet sa ajunga sa distruga armonia si legatura familiala. Cu toate acestea, fiind o problema care se dezvolta in timp si care se afla undeva sub suprafata altor conflicte si nu este intotdeauna vizibila (UN ADEVARAT AISBERG - cea mai mare parte a ghetarului se gaseste in apa!!!), de cele mai multe ori "asteptarea irealista" nu este perceputa de partenerii unei familii. Din contra, uneori acestea sunt considerate justificate si cel ce le sustine crede ca este perfect bine intentionat. De aceea, ar trebui sa vi le revizuiti inainte de casatorie!

Cu toate acestea, schimbarea "dorita" la partenerul tau nu este conforma modelului biblic al schimbarii spirituale si mai ales, sursa presiunii la care este supus partenerul tau, nu este Duhul Sfânt, ci nerabdarea ta. Necooperativitatea ta. De cele mai multe ori acesta este chiar motivul pentru care nu vezi schimbarea dorita la partenerul tau, fiindca aceasta nu este in conformitate cu realitatea sau cu definirea biblica a schimbarii.

"Un copac falnic se gasea pe marginea unei prapastii, la munte. Au venit vanturile, frigul, zapezile, cutremurele, etc. si a rezistat. Totusi in cele din urma s-a prabusit pentru ca a fost atacat de carii. La fel pot sta lucrurile si cu asteptarile irealiste ale partenerilor unei casnicii. Casnicia lor rezista certurilor - furtunilor -- nenorocirilor, unul alaturi de celalalt, dar cand s-au supus presiunilor asteptarilor nu au mai rezistat alaturi pentru ca s-au distrus din interior."

Iata cum se pot manifesta corect si justificat biblic un alt fel de "asteptari". Deci, sa pornim de la cea mai justificata dorinta de schimbare a partenerului.

1Petru 3:1-2 "Tot astfel, nevestelor, fiti supuse si voi barbatilor vostri; pentru ca, daca unii nu asculta Cuvantul, sa fie castigati fara cuvânt, prin purtarea nevastelor lor, cand va vor vedea felul vostru de trai: curat si in temere..."

In acelasi timp se spune si sotilor cum sa-si exprime asteptarile fata de sotile lor, accentul punandu-se pe atitudine:

1Petru 3:7-8 "Barbatilor, purtati-va si voi, la randul vostru, cu intelepciune cu nevestele voastre, dand cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele cari vor mosteni impreuna cu voi harul vietii, ca sa nu fie impiedecate rugaciunile voastre. Incolo, toti sa fiti cu aceleasi ganduri, simtind cu altii, iubind ca fratii, milosi, smeriti".

Daca nu se aplica aceste sfaturi inspirate ale Bibliei, asteptarile irealiste pot conduce la frustrare, nemulțumire care sa distruga mai tarziu armonia sotilor si sa ameninte stabilitatea caminului lor. Iata acum un exemplu al unui personaj care desi necasatorit a renuntat in mod convenit la asteptarile sale irealiste:

2 Regi 5:9-14

9) Naaman a venit cu caii si cu carul lui, si s-a oprit la poarta casei lui Elisei.

10) Elisei a trimis sa-i spuna printr-un sol: „Du-te, si scalda-te de sapte ori in Iordan; si carnea ti se va face sanatoasa, si vei fi curat.”

11) Naaman s-a maniat, si a plecat, zicand: „Eu credeam ca va iesi la mine, se va infatisa el insusi, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui, isi va duce mana pe locul ranii, si va vindeca lepra. (ASTEPTAREA)

12) Nu sunt oare raurile Damascului, Abana si Parpar, mai bune decat toate apele lui Israel? N-as fi putut oare sa ma spal in ele si sa ma fac curat?” Si s-a intors si a plecat plin de manie.

13) Dar slujitorii lui s-au apropiat sa-i vorbeasca, si au zis: „Parinte, daca proorocul ti-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi facut? Cu atat mai mult trebuie sa faci ce ti-a spus: „Scalda-te, si vei fi curat.”

14) (RENUNTAREA LA ASTEPTARE) S-a pogorat atunci si s-a cufundat de sapte ori in Iordan, dupa cuvantul omului lui Dumnezeu; si carnea lui s-a facut iarasi cum este carnea unui copilas, si s-a curatit.

DEDUCTIE: Nu putem sa nu observam procesul implicat: UMILINTA, SMERENIE, RENUNTARE LA MANDRIE, ASCULTARE DE VOIA LUI DUMNEZEU (in acest caz exprimata prin profetul Elisei). Acesta este un bun exemplu al unui om care a renuntat la asteptarile sale irealiste care i-au provocat frustrare si manie. Cu toate acestea, Naaman nu s-a lasat aruncat in deznadejde deoarece el a inteles ca asteptarile sale erau irealiste si in mod corect a renuntat la ele, atitudine ce i-a adus vindecarea si binecuvantarea. Povestea lui se putea sfarsi in mod foarte tragic daca el nu ar fi avut discernamant si nu si-ar fi identificat aceste asteptari irealiste.

Daca te deranjeaza felul de a fi al partenerului tau din casnicie intreaba-te "cum ar fi sa fiu casatorit (a) cu o persoana ca mine si daca mi-ar place asa ceva??"

Acum, daca cineva spune: "Ce este irealist in a vrea ca sotul/sotia sa fie mai evlavios/evlavioasa?" "Cu ce gresesc daca exprim aceste idealuri pe care le vreau in casnicia noastra, mai ales ca sotul/sotia este crestin/crestina??" as raspunde ca, uneori cu FORMA in care sunt exprimate, cu LIPSA DE RABDARE aratata fata de partenerul din casnicie, cu INSISTENTA si cu INTOLERANTA cu care sunt exprimate. Prin NEIERTAREA si DISPRETUL intervenit uneori fata de respectivul, prin DEZAMAGIREA pe care o arati fata de el, uneori prin LIPSA DE COOPERARE, sau prin MINIMALIZAREA ROLULUI celuilalt in casnicie doar pentru ca in unele aspecte ale vietii sale nu vrea sa se schimbe, sau intarzie sa o faca!!! Si mai ales, cred ca a avea astfel de asteptari este gresit pentru ca presiunile acestea nu vin din partea lui Dumnezeu. Poate ca vin intr-adevar din partea unui om al lui Dumnezeu, dar nu cand vrea El si nu cand este Duhul lui asupra aceluia om. In plus, in ochii lui Dumnezeu, sotul si sotia sunt unul singur - o singura unitate, entitate, formeaza impreuna un trup. Cand ati vazut vreodata o mana spunandu-i capului ca nu stie ce face?? Sau, cand ati vazut un picior spunandu-i celuilalt ca este impiedicat??

Sau, ati vazut rinichiul spunandu-i ficatului ca nu stie ce face?? Ati vazut vreodata o mana sa "se sature" sa mai conlucreze cu cealalta?? Sau, un picior sa nu mai vrea sa iasa la plimbare cu celalalt?? NU!!!

Sotii sau sotiile, nu ar trebui supusi ca si parteneri ai casniciei crestine la presiuni mai mari, in vederea schimbarii purtarii, decat acestia in mod individual sunt supusi presiunii sa se schimbe ca membrii ai Bisericii, de catre capul ei, Isus Hristos. La fel cum tu nu ai vrea ca cineva din biserica sa te intrebe toata ziua de ce nu faci asa si de ce nu esti asa, la fel nu ar trebui ca tu, ca sot sau sotie, sa soliciți necontenit ca partenerul tau sa se schimbe, fara sa ai rabdare cu el, iar daca nu se schimba sa degradezi relatia cu acesta.

Exista alte forme prin care sa comunicam aceste asteptari de a vedea schimbarea la partenerii nostri?? Care sunt acestea??

UN PLAN DE SCHIMBARE - Lupta-te ca un crestin, ca o crestina, (nu ca sot, sau ca sotie - crezand ca beneficiezi de un avantaj fata de Dumnezeu in ce-l priveste pe cel de langa tine fiindca te-ai casatorit cu el; la urma urmei si Dumnezeu este casatorit cu noi!!!) fara sa crezi ca este de datoria ta sa-ti schimbi partenerul, ci sa te schimbi pe tine! Nu sa pretinzi schimbare, ci sa arati schimbare. Nu sa ceri sa fie mai bun, ci sa arati ca esti mai bun, mai buna. Francis de Assisi a spus: De acum incolo, "vreau, nu sa fiu inteles, ci sa inteleg; vreau nu sa fiu iubit, ci sa iubesc". Acest crez de viata al lui Assisi ar trebui sa ne motiveze si pe noi, sotii si sotiile crestine.

Iata cateva dintre ASTEPTARILE REALISTE, INDREPTATITE (BIBLICE) pe care le putem avea ca parteneri crestin dintr-o casnicie crestina:

1) Sa astepti ca sotul/sotia sa asculte de Hristos (daca nu o fac inca, sa o faca; daca au facut-o, sa continue sa o faca) :

Efes.5: 21 Supuneti-va unii altora in frica lui Hristos.

2) Sa astepti ca sotul/sotia sa se lepede de sine :

Mat.16:24 „Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea, si sa Ma urmeze

3) Sa astepti ca sotul/sotia sa caute mai intai imparatia lui Dumnezeu :

Mat.6:33-34 Cautati mai intai Imparatia lui Dumnezeu si neprihanirea Lui, si toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu va ingrijorati dar de ziua de mane; caci ziua de mane se va ingrijora de ea insasi. Ajunge zilei necazul ei.

4) Sa astepti ca sotul/sotia sa fie dispusi sa se schimbe, sa se apropie mai mult de Dumnezeu :

2Cor.3:18 Noi toti privim cu fata descoperita, ca intr-o oglinda, slava Domnului, si suntem schimbati in acelasi chip al Lui, din slava in slava, prin Duhul Domnului.

5) Sa astepti ca sotul/sotia sa te iubeasca asa cum Hristos si-a iubit Biserica :

Efes.5:25 Barbatilor, iubiti-va nevestele cum a iubit si Hristos Biserica si S-a dat pe Sine pentru ea

6) Sa astepti ca sotul/sotia sa te trateze si sa-ti vorbeasca cu respect :

Efes.4:29 Nici un cuvânt stricat sa nu va iasa din gura; ci unul bun, pentru zidire, dupa cum e nevoie, ca sa dea har celor ce-l aud.

7) Sa astepti ca sotul/sotia sa fie in mod individual generos/generoasa :

I Ioan 3:16 Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea ca El Si-a dat viata pentru noi; si noi deci trebuie sa ne dam viata pentru frati.

8) Sa astepti ca sotul/sotia sa ierte :

Mat.18:21-22 Atunci Petru s-a apropiat de El, si I-a zis: „Doamne de cate ori sa iert pe fratele Meu cand va pacatui impotriva mea? Pana la sapte ori?`

Isus i-a zis: „Eu nu-ti zic pana la sapte ori, ci pana la saptezeci de ori cate sapte.

Mat.6:12 ...si ne iarta noua greselile noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri (Greceste: Lasa-ne datoriile noastre, cum si noi am lasat pe ale datornicilor nostri.)

Cine este responsabil de schimbarea partenerilor nostri? Cine spune Biblia ca se ocupa?? Noi sau Dumnezeu??

Filip.1:6 "Sunt incredintat ca Acela

care a inceput in voi aceasta buna lucrare, o va ispravi pana in ziua lui Isus Hristos". Noi nu am spus la

juraminte in aceea zi: "Ma angajez sa te schimb si

sa nu te crut!!!" Asteptarile unor crestini casatoriti sunt o strada cu doua sensuri, nu cu sens unic!! Daca astepti

ca sotul/sotia ta sa fie asa atunci ai face bine sa te

asiguri ca in primul rand tu esti asa!!!

NOUA SA NE PLACA??

De cele mai multe ori aceste intentii de a vedea schimbare la partenerii nostri este izvorata nu din dorinta de a-i vedea pe acestia ca devin mai placuti lui Dumnezeu,

ci mai placuti noua. Desigur si acea dorinta poate sa existe, dar este depasita de a noastra. La baza se gaseste dorinta ca ei sa ne placa noua, de a ne oferi noua,

incurajare, sprijin, dragoste, intelegere, timp, etc. si desi esti indreptatit/a sa le primesti, totusi nu le ceri de la persoana potrivita. Dar cum relatia sotilor crestini este

intemeiata intai pe Hristos, tot de la acesta ar trebui sa se porneasca si la "schimbarea" partenerilor nostri, daca putem spune asa.

Ca si credincios/credincioasa se presupune sa-ti stimezi partenerul mai presus de tine insuti:

Filip.2:3-4 Nu faceti nimic din duh de cearta sau din slava desarta; ci in smerenie fiecare sa priveasca pe altul mai pe sus de el insusi. Fiecare din voi sa se uite

nu la foloasele lui, ci si la foloasele altora.

Iar ca si rezultat sa se intervina aceea armonie si unitate despre care se vorbeste in versetele urmatoare si care-si au locul mai mult ca oriunde intre un sot crestian

si o sotie crestina:

Filip.2:1-2 Deci, daca este vreo indemnare in Hristos, daca este vreo mangaiere in dragoste, daca este vreo legatura a Duhului, daca este vreo milostivire si

vreo indurare, faceti-mi bucuria deplina, si aveti o simtire, o dragoste, un suflet si un gand.

Arata recunostinta lui Dumnezeu pentru Fiul Sau, iubindu-l pe El mai intai, apoi aratand intr-o maniera biblica dragoste si celuilalt: cel mai aproape al tau,

poate fi sotul sau sotia!!

Matei 22:37-40 Isus i-a raspuns: „Sa iubesti pe Domnul, Dumnezeul tau, cu toata inima ta, cu tot sufletul tau, si cu tot cugetul tau.` „Aceasta este cea dintai,

si cea mai mare porunca. Iar a doua, asemenea ei, este: „Sa iubesti pe aproapele tau ca pe tine insuti.` In aceste doua porunci se cuprinde toata Legea si

Proorocii.

INCURAJATI-VA UNII PE ALTII

Evrei 10:24-25 Sa veghem unii asupra altora, ca sa ne indemnam la dragoste si la fapte bune. Sa nu parasim adunarea noastra, cum au unii obicei; ci sa ne indemnam unii pe altii, si cu atat mai mult, cu cat vedeti ca ziua se apropie.

III. TEMA IN SCRIS : "Asteptarile mele fata de celalalt"

Urmatorul exercitiu consta in a insirui pe o bucata de hartie (alta!!!??) a unor asteptari pe care le ai de la viitorul tau partener de casnicie. Acestea pot fi foarte simple sau destul de complicate. De exemplu, sotul se poate astepta ca sotia sa-l astepte cu masa pusa si mancarea incalzita cand vine de la serviciu. Sau, se astepta ca aceasta sa-l astepte in usa casei si sa-i sara in brate, sarutandu-l indelung. Dintre cele mai complicate...poate ca sotul se asteapta ca sotia lui sa-l satisfaca sexual oricand doreste el. Sotia, la randul ei se poate astepta ca sotul ei sa mearga pe la casa parintilor ei in fiecare Duminica...sa petreaca Sambetele acasa si sa nu mearga niciodata la pescuit cu prietenii...etc. Aterne pe hartie asteptarile pe care tu le ai fata de viitorul sot, viitoare sotie, fara sa i le impartasesti. Pastreaza-le pana la urmatoarea noastra intalnire de consiliere pre-maritala!!

LUPTA CA UN CRESTIN/CRESTINA. In unele din aceste cazuri nu cred ca "comunicarea" (aceasta salutata cheie), este solutia salvatoare!! Ba, chiar cred ca are loc prea multa "comunicare" in astfel de situatii a asteptarilor fata de celalalt. Lupta cu tine insuti dupa modelul biblic de renuntare la sine, dupa modelul biblic al dragostei agape. Lupta cu firea ta, cu asteptarile tale, chiar daca iti par atat de justificate biblic!! Lupta cu nerecunostinta ta fata de Dumnezeu ca ti-a dat un partener crestin. Nerecunostinta sau nemulțumirea ta este mult mai grava decat imperfectiunile partenerului tau. Acesta fiind crestin, se afla deja pe calea neprihantirii si a desavarsirii, iar Dumnezeu posedea deja controlul inimii lui si are acces la spiritul lui. Ai incredere in El pentru schimbarea lui/ei!!! Cu aceste trasaturi ale caracterului tau trebuie luptat, nu cu el sau cu ea!!! Poate putin din Romani 14 ar trebui aplicat in cazurile de nemulțumire, nerabdare fata de lipsa de schimbare a partenerului tau!!

Sau din,

Efes.4:1-3 Va sfatuiesc dar eu, cel intemnitat pentru Domnul, sa va purtati intr-un chip vrednic de chemarea, pe care ati primit-o, cu toata smerenia si blandetea, cu indelunga rabdare; ingaduiti-va unii pe altii in dragoste, si cautati sa pastrati unirea Duhului, prin legatura pacii.

Sau din,

Efes.4:30-32 Sa nu intristati pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ati fost pecetluiti pentru ziua rascumpararii. Orice amaraciune, orice iutime, orice manie, orice strigare, orice clevetire si orice fel de rautate sa piara din mijlocul vostru. Dimpotriva, fiti buni unii cu altii, milosi, si iertati-va unul pe altul, cum v-a iertat si Dumnezeu pe voi in Hristos.

Un sot surd si o sotie oarba vor fi intotdeauna un cuplu fericit!! (Proverb danez)

ROLURI, RESPONSABILITATI, DECIZII.

CINE DECIDE??

Ce spune Cuvantul lui Dumnezeu cu privire la rolul sotiei si la rolul sotului? Citeste Efes.5:21-23.

Care este cuvantul ce descrie responsabilitatea unei sotii fata de sotul ei? Compara cu 1 Petru 3:1.

Ce sugereaza cuvintele "ca Domnului" cu privire la rolul sotiei?

Conform versetului 33 din Efeseni 5, ce atitudine se presupune sa aiba sotia fata de sot si ce inseamna acest lucru in viata de zi cu zi?

Scrie o definitie personala a cuvantului "supunere".

Supunerea femeii nu inseamna ca ea este inferioara sau ca nu trebuie sa aiba nici o initiativa in familia ei. Supunerea nu o limiteaza in nici un fel. Citeste Proverbe 31:10-31 si noteaza-ti cum isi foloseste femeia talentele ei.

Care este rolul barbatului? Este supunerea un lucru care face parte din rolul sau? Ce spune Efes.5:21?

Ce exemplu trebuie sa ofere barbatul cand conduce in casnicie? Vers.25-29.

Compara felul in care Hristos si-a iubit Biserica cu felul in care un barbat se presupune sa-si iubeasca nevasta.

In casnicie, fiecare daruieste celuilalt si primeste de la celalalt. Casatoria consta din complementarea reciproca a partenerilor. Fiecare il intregeste pe celalalt.

Aceasta a fost intentia lui Dumnezeu cand a spus ca "nu este bine ca omul sa fie singur".

"Cand un barbat si o femeie se unesc prin casatorie umanitatea cunoaste o restaurare sau o intregire a ei. "Mandria" barbatului este de a recunoaste ca femeia

a fost creata pentru el pe cand "mandria" femeii este de a recunoaste ca barbatul ar fi incomplet fara ea.

Umilinta femeii este de a intelege ca a fost facuta

pentru barbat; umilinta barbatului este de a intelege ca el nu este complet fara ea. Ambii impartasesc demnitatea, onoarea si valoarea casatoriei in mod egal.

Intr-adevar, la randul sau fiecare partener sufera o "coborare" si o "inaltare" inaintea celuilalt. Nici unul nu este complet fara celalalt. Fiecare depinde de celalalt."

Dr. Dwight Small

Cine ia deciziile in familie? Mai exact, cine are cea mai mare influenta in luarea deciziilor? Ultimul cuvânt?

Fiecare ia deciziile in domeniul in care este mai daruit?

Are fiecare suficiente ocazii de a da ce are mai bun?

Faceti vreo diferenta intre deciziile minore si cele majore? Cum le diferentiati, dupa ce criterii?

Cum actionati atunci cand va aflati in impas si trebuie sa luati o decizie? Daca partenerul nu este prezent?

In ce domenii ale vietii de familie aveti dreptul de a lua decizii fara sa va consultati partenerul?

Iata cateva ganduri in legatura cu rolurile sotului si ale sotiei si cu luarea deciziilor:

Principiul supunerii reciproce (Efes.5:21 "Supuneti-va unii altora in frica lui Hristos") in casnicie este similar modelului de supunere dintre membrii Trupului lui Cristos, Biserica. Sunt momente cand in Trup este potrivit ca un membru sa exercite conducere asupra altor membrii, exercitandu-si darul sau spiritual (vezi, 1 Cor.12:14-26). Totusi, nici un dar spiritual luat de unul singur nu califica automat pe un membru sa fie liderul, sau cel ce are tot timpul ultimul cuvnt. Aceasta pozitie apartine Capului, lui Isus Cristos Insusi. Tot asa, in casnicia in care exista aceasta primordiala supunere reciproca, rolul barbatului de a conduce va putea fi exercitat fara piedici, iar rolul sotiei de a se supune va fi indeplinit cu usurinta de aceasta fara riscul aparitiei unei autoritati unilaterale. Intr-o casatorie crestina, autoritatea suprema este Hristos!!

Deci, luati-va deciziile in supunere si temere unul fata de celalalt si cu gandul ca acestea trebuie sa se potriveasca cu voia lui Hristos, Intemeietorul familiei voastre.

La urma urmei cine ar vrea sa greseasca in a face ce vrea Dumnezeu? De aceea, prin rolul sau conducator barbatului ii revine o mai mare responsabilitate in aflarea si determinarea acestei "voi", iar femeii ii revine rolul de a sprijini nemijlocit implinirea ei. Nici unul nu poate sa acuze pe celalalt daca se confunda aceasta "voie" pentru familia lor, caci raspunderea in cazul greselii le apartine in egala masura.

CUM SA RAMANETI UNITI IN DECIZIILE BANESTI

Un exemplu de raspundere in luarea deciziilor este aspectul financiar-material al unei familii. O adevarata unitate intre sot si sotie nu poate exista acolo unde vederile fiecaruia asupra banilor difera. In continuare va vor fi prezentate principiile financiare biblice dupa care sa va luati in deciziile voastre viitoare. Ele vor fi de asemenea insotite de sugestii practice. Daca nu se respecta principiile Cuvantului si nu se aplica modelul supunerii in deciziile ce privesc acest aspect al vietii de familie sunt sanse putine ca intre cei doi sa existe o unitate adevarata.

Daca conform Gen.2:24 in casatorie cei doi devin una (un singur trup), de aici decurge si faptul ca tot ce are unul dintre cei doi va fi impartit cu celalalt in casnicie. Astfel, trebuie incluse bunurile materiale (mobila, casa, masa, masina, etc.) cat si banii. A spune ca eu si sotia mea suntem una la capitolul financiar al familiei noastre este o chestiune simpla, dar a face ca aceasta sa devina realitate necesita timp si efort. Din experienta pot spune ca chestiunea banilor poate detine potentialul diviziunii dintre cei doi. Ambii pornesc in casnicie cu dorinta de a se intelege asupra banilor insa practica ne demonstreaza ca fiecare partener are idei si nevoi care difera de ale celuilalt si astfel nu de putine ori intervin tensiuni ce sunt cauzate tocmai din aceasta pricina. Daca luam in considerare o situatie economica dramatica ca cea a vremurilor in care voi va casatoriti veti observa cum multe dictate in privinta modului de cheltuire a banilor par sa vina din exteriorul familiei voastre si cum

acestea influenteaza foarte mult armonia voastra la acest capitol. De exemplu, cand sotul si sotia au idei diferite asupra banilor lucrurile stau asa fiindca:

1. el crede ca banii sunt foarte importanti, iar ea, nu.
2. ea crede ca ar trebui sa se economiseasca cat de mult se poate pentru necazuri (urgente) sau pentru nevoi viitoare.
3. El isi alege (sau, pastreaza) locul de munca in primul rand pentru banii ce se pot castiga acolo. Ea poate crede ca alti factori cum ar fi locuinta, mediul, vecinatatea cu parintii, o biserica buna, o scoala serioasa, si prietenii, ar trebui sa atarne mai mult in balanta.
4. Ea crede ca ar trebui sa daruiasca generos bisericii si lucrarii ei in timp ce el este ingrijorat sa ajunga familiei lor si de aceea practica zeciuiala!!!
5. El pare sa fie inclinat sa cheltuiasca bani cu larghete pe distractii, excursii, recreere si carti. Ea este mai rezervata sustinand ca daca vrea distractii si recreere batutul covoarelor si plimbatul pruncilor este mai eficient!! Nu costa nimic.
6. El ar vrea sa munceasca cat de mult poate. Ar vrea sa stea peste program, sau chiar sa caute un al doilea loc de munca. Nevoile financiare ale familiei pot fi implinite mai usor. De partea cealalta ea l-ar vrea mai mult pe acasa, petrecand mai mult timp cu copiii si ajutand cu treburile casei. Pentru ea o buna familie inseamna timpul petrecut impreuna. Ceea ce el sacrifica pentru a castiga mai mult este exact ceea ce-i pare ei mai pretios. Banii nu sunt totul si mai ales, pe lume sunt unele lucruri care nu se pot cumpara cu bani. Cum ar fi fericirea!!!
7. El are unele idei in ce priveste prioritatile dupa care trebuie cheltuiti banii castigati. Un casetofon nou, spune el, o masina automata de spalare, spune ea. Si asa mai departe....

Acestea au fost doar exemple de potential diviziv care ameninta armonia familiala. Daca rade cineva de cat de banale sunt problemele, sa se casatoreasca!!! Familia este lumea detaliilor care daca nu se afla la locul lor desfiinteaza oameni in toata firea. Intensitatea cu care un cuplu poate dezbate modul de cheltuire al banilor depinde in mare masura de cati bani dispun. Asta nu o spunem ca sa se inteleaga ca mai multi bani ii vor feri pe cei doi sa se certe. Cei bogati ne-o dovedesc cu prisosinta!! O spunem doar ca sa atragem din nou atentia asupra contextului economic in care va intemeiati familia voastra. Nu doar fiindca se pare ca nu poti castiga modest si indestulador in tara noastra, dar abia daca te poti ingriji de pe o zi pe alta. Ca si cum asta nu ar fi suficient sa aduca probleme, cei doi fiind pacatosi mai au si o fire inclinata spre egoism. Adesea, educatia (sau, exemplul) primita in familiile de unde au venit sotii determina comportamentul lor in acest domeniu. Cei ce au avut tata risipitor si betivi, vor fi inclinati spre maxima precautie, daca au puterea sa nu calce pe urmele lor (putere cunoscuta de cei ce sunt nascuti din nou!), dar aceasta experienta a trecutului ii poate face sa se ciocneasca cu celalalt partener in casnicie care nu a cunoscut astfel de parinti.

Modul in care un cuplu casatorit poate atinge si pastra armonia familiala in domeniul banesc nu este doar o problema teoretica sau ideologica. Dimpotriva, este una practica care trebuie infruntata de cei doi si pentru care trebuie sa se pregateasca din timp.

Fara sa gresim trebuie sa spunem ca armonia dintr-o familie in aceasta privinta consta intr-un respect reciproc si sincer fata de filozofia biblica a banilor. Un cuplu crestin ar trebui sa accepte aceasta filozofie nu doar fiindca este eficienta si fiindca produce unitate (armonie), ci fiindca reprezinta ceea ce Dumnezeu vrea de la ei.

Cu toate acestea adoptand conceptia biblica a banilor amandoi vor observa ca vor beneficia de o armonie sporita intre ei, dar care reprezinta doar unul dintre beneficii. A le spune celor casatoriti sa fie uniti la acest capitol si a-i face sa se simta vinovati din cauza dezacordurilor lor nu va conduce automat la unitate. De regula, unitatea apare doar atunci cand se accepta un standard comun, sau un sistem de valori comune. In opinia mea, cele mai multe conflicte materiale din casnicie se datoreaza unei lipse de intelegere a principiilor scripturale privitoare la bani. Majoritatea acestor conflicte se pot rezolva cand cei doi aplica deopotriiva aceste principii in vietile lor. Iata care sunt cateva dintre aceste principii invocate.

A. Dumnezeu este acela care-i da omului puterea de a avea un profit, de a castiga bani.

(Expresiile care atrag cel mai mult atentia asupra acestor principii biblice vor aparea cu litere mari.)

Deut.8:17-18

Vezi sa nu zici in inima ta: „Taria mea si puterea manii mele mi-au castigat aceste bogatii.” Ci adu-ti aminte de Domnul, Dumnezeul tau, **caci EL ITI VA DA**

PUTERE SA LE CASTIGI, ca sa intareasca legamantul incheiat cu parintii vostri prin juramant, cum face astazi.

1Cronici 29:11, 12

A Ta este, Doamne, marirea, puterea si maretia, vesnicia si slava, **caci TOT CE ESTE IN CER SI PE PAMANT ESTE AL TAU**; a Ta, Doamne, este

domnia, **caci Tu Te inalti ca un stapan mai presus de orice! DE LA TINE VINE BOGATIA** si slava, Tu stapanesti peste tot, in mana Ta este taria si puterea, si mana Ta poate sa mareasca si sa intareasca toate lucrurile.

Prov.10:22

BINECUVANTAREA DOMNULUI IMBOGATESTE, si El nu lasa sa fie urmata de nici un necez.

1Cor.4:7

Caci cine te face deosebit? **CE LUCRU AI, PE CARE SA NU-L FI PRIMIT?** si daca l-ai primit, de ce te lauzi ca si cum nu l-ai fi primit?

B. Tot ceea ce noi avem apartine Domnului.

Psalmul 24:1 **AL DOMNULUI ESTE PAMANTUL CU TOT CE ESTE PE EL**, lumea si cei ce o locuiesc!

1Cronici 29:11, 14

A TA ESTE, DOAMNE, marirea, puterea si maretia, vesnicia si slava, **caci TOT CE ESTE IN CER SI PE PAMANT ESTE AL TAU**; ... Caci ce sunt eu,

si ce este poporul meu, ca sa putem sa-Ti aducem daruri de buna voie? **TOTUL VINE DE LA TINE**, si **DIN MANA TA PRIMIM** ce-Ti aducem.

Observati cum darurile si jertfele pe care noi le aducem lui Dumnezeu, sau mai bine zis, le aduceau copiii lui Israel, nu le putem considera ca le-au castigat cu sudoarea fruntii lor, ci ca "au venit de la El si din mana Lui le-au primit". De asemenea, nu putem sa nu remarcam ce ne spun principiile A si B despre

utilizarea banilor!! Noi suntem doar niste "administratori" ai lor si a orice altceva posedam. De aceea, trebuie sa ne folosim bunurile noastre cu intelepciune, dupa multa rugaciune si cu discernamant, dupa cum El ne calauzeste, asa cum El doreste, nu cum am dori noi.

C. In viata exista multe lucruri care sunt mult mai scumpe decat aurul (sau, banii).

Din pricina spatiului si a cernelii ma voi limita doar la a reda portiunile ce subliniaza principiul biblic al utilizarii banilor si nu intreg versetul, sau versetele. Va rog sa cititi intreg contextul portiunilor desprinse in Bibliile voastre. Acele "lucruri" mai pretioase decat banii sau posesiunile materiale vor aparea cu litere mari.

Mat.16:26 ...sa-si piarda SUFLETUL...sau sa castige toata lumea??

Luca 12:15 ...VIATA cuiva nu sta in belsugul avutiei lui...

Prov.15:16, 17 ...Mai bine putin, cu FRICA DE DOMNUL, decat o mare bogatie, cu turburare! Mai bine un pranz de verdeturi, si DRAGOSTE, decat un bou ingrasat, si ura.

Prov.16:8 Mai bine putin, CU DREPTATE (cinstit atat inaintea oamenilor, cat si inaintea lui Dumnezeu), decat mari venituri, cu strambatate.

Prov.16:16 Cu cat mai mult face CASTIGAREA INTELEPCIUNII decat a aurului! Cu cat este mai de dorit CASTIGAREA PRICEPERII decat a argintului!

Prov.22:1 Un NUME BUN este mai de dorit decat o bogatie mare, si A FI IUBIT pretuieste mai mult decat argintul si aurul.

Ieremia 9:23, 24 „Asa vorbeste Domnul: ,Inteleptul sa nu se laude cu intelepciunea lui, cel tare sa nu se laude cu taria lui, bogatul sa nu se laude cu bogatia

lui. Ci cel ce se lauda sa se laude ca are PRICEPERE si Ca Ma CUNOASTE, Ca STIE ca Eu sunt Domnul, care fac mila, judecata si dreptate pe pamant!

Caci in acestea gasesc placere Eu, zice Domnul."

Luca 12:20, 21 Dar Dumnezeu i-a zis: ,Nebunule! Chiar in noaptea aceasta ti se va cere inapoi SUFLETUL; si lucrurile, pe cari le-ai pregatit, ale cui vor fi?^

Tot asa este si cu cel ce isi aduna comori pentru el, si NU SE IMBOGATESTE fata de Dumnezeu. (evident, "lucrurile" importante sunt sufletul omului, nu banii lui)

Mat.96:19, 20 Nu va strangeti comori pe pamant, unde le mananca moliile si rugina, si unde le sapa si le fura hotii; ci strangeti-va COMORI IN CER, unde nu le mananca moliile si rugina si unde hotii nu le sapa, nici nu le fura.

1Tim.6:6, 9 Negresit, EVLAVIA insotita de multamire este un mare castig. Caci noi n-am adus nimic in lume, si nici nu putem sa luam cu noi nimic din ea.

Daca avem, dar, cu ce sa ne hranim si cu ce sa ne imbracam, ne va fi de ajuns. Cei ce vor sa se imbogateasca, dimpotriva, cad in ispita, in lat si in multe pofte nesabuite si vatamatoare, cari cufunda pe oameni in prapad, si pierzare.

1Tim.6:17, 18, 19 17 Indeamna pe bogatii veacului acestuia sa nu se ingamfe, si sa nu-si puna nadejdea in niste bogatii nestatornice, ci in Dumnezeu, care ne da toate lucrurile din belsug, ca sa ne bucuram de ele. Indeamna-i sa faca bine, sa fie bogati in FAPTE BUNE, sa fie DARNICI, GATA SA SIMTA IMPREUNA CU ALTII, asa ca sa-si stranga pentru vremea viitoare drept comoara o buna temelie pentru ca sa apuce ADEVARATA VIATA.

Filip.3:7, 8, 9 Dar lucrurile, cari pentru mine erau castiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba inca, si acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, fata de pretul nespus de mare al CUNOASTERII LUI HRISTOS ISUS, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate si le socotesc ca un gunoi, ca sa CASTIG PE HRISTOS, si SA FIU GASIT IN EL, nu avand o neprihanire a mea, pe care mi-o da Legea, ci aceea care se capata prin credinta in Hristos, NEPRIHANIREA, pe care o da Dumnezeu, prin credinta.

Efes.3:8 Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toti sfintii, mi-a fost dat HARUL ACESTA SA VESTESC NEAMURILOR BOGATIILE NEPATRUNSE ALE LUI HRISTOS...

Psalmul 19:9, 10; Psalmul 119:72 FRICA DE DOMNUL este curata, si tine pe vecie; judecatile Domnului sunt adevarate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de pret decat aurul, decat mult aur curat; sunt mai dulci decat mierea, decat picurul din faguri...Mai mult pretuieste pentru mine LEGEA GURII TALE, decat o mie de lucruri de aur si de argint.

Prov.19:1 Mai mult pretuieste saracul, care umbla in NEPRIHANIREA LUI, decat un bogat cu buze stricate si nebun.

Prov.31:10; 19:14 Cine poate gasi o FEMEIE CINSTITA? Ea este mai de pret decat margaritarele...Casa si averea le mostenim de la parinti, dar O NEVASTA PRICEPUTA este un dar de la Domnul.

Mat.6:33; Colos.3:1, 2 Cautati mai intai IMPARATIA LUI DUMNEZEU si NEPRIHANIREA LUI, si toate aceste lucruri (nevoi materiale, de exemplu) vi se vor da pe deasupra...sa umblati dupa LUCRURILE DE SUS, unde Hristos sade la dreapta lui Dumnezeu. Ganditi-va LA LUCRURILE DE SUS, nu la cele de pe pamant.

Psalmul 127:3, 5 Iata, FIII (COPIII) sunt o mostenire de la Domnul, rodul pantecelui este o rasplata data de El... FERICE de omul care isi umple tolba de sageti cu ei!

Ganditi-va acum cum va fac sa munciti aceste "lucruri" si cu cat mai pretioase decat valorile materiale sunt ele!! Desi nu sunt totul in aceasta viata, bunurile materiale si banii merita totusi efortul nostru onest in obtinerea lor. Dar ceea ce nu pot sa-i procure omului banii castigati si obiectele posedate sunt exact aceste lucruri descrise si subliniate in versetele de mai sus. Fericirea, pacea sufleteasca, iertarea lui Dumnezeu, mantuirea, harul, infierea, "lucrurile de sus", "bogatiile" lui Dumnezeu, etc.

D. Lacomia, nemulțumirea și îngrijorarea în privința banilor sau a posesiunilor materiale sunt pacat.

Exodul 20:17 Sa NU POFTESTI casa aproapelui tau; sa nu poftesti nevasta aproapelui tau, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici magarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tau.

Col.3:5 De aceea, omorati madularele voastre cari sunt pe pamant: curvia, necuratia, patima, POFTA REA, si LACOMIA, care este o inchinare la idoli.

(adesea, lacomia reprezinta o tentativa nereusita se a aduce satisfactie eu-ului, in loc de a arata recunostinta lui Dumnezeu pentru ce ai!)

Evrei 13:5 Sa nu fiti IUBITORI DE BANI. MULTUMITI-VA CU CE AVETI, caci El insusi a zis: „Nicidecum n-am sa te las, cu nici un chip nu te voi parasi.”

Luca 12:15 „VEDETI SI PAZITI-VA de orice fel de lacomie de bani; caci viata cuiva nu sta in belsugul avutiei lui.”

OBSERVATIE: expresia de mai sus, "belsugul avutiei" nu reprezinta o stare materiala mostenita sau pur si simplu venita din mana lui Dumnezeu, ci

sugereaza mai degraba o dorinta necontrolata de a avea mai mult si de a castiga mai mult, dorinta generata de lacomie, asa cum ne indica contextul.

Mat.6:25, 31, 34 De aceea va spun: NU VA INGRIJORATI de viata voastra, gandindu-va ce veti manca, sau ce veti bea; nici de trupul vostru,

gandindu-va cu ce va veti imbraca. Oare nu este viata mai mult decat hrana, si trupul mai mult decat imbracamintea? ...NU VA INGRIJORATI dar, zicand:

„Ce vom manca???” Sau: „Ce vom bea?” Sau: „Cu ce ne vom imbraca?” ...NU VA INGRIJORATI dar de ziua de maine; caci ziua de maine se va ingrijora de ea insasi. Ajunge zilei necazul ei.

Ganditi-va la ce ne spun aceste versete in perspectiva goanei unora dupa lucruri mai noi, mai bune, mai frumoase, mai stralucitoare, la a concura cu vecinul tau in ce priveste masina, casa, mobila, cariera, etc. Concluzia unor buni crestini ar trebui sa fie:

Caci noi n-am adus nimic in lume, si nici nu putem sa luam cu noi nimic din ea. Daca avem, dar, cu ce sa ne hranim si cu ce sa ne imbracam, ne va fi de ajuns. (1Tim.6:7, 8)

E. Dumnezeu se asteapta ca noi sa ne folosim pe deplin capacitatile si puterile noastre, date de Dumnezeu, pentru a munci serios si cinstit. Acesta este felul normal al lui Dumnezeu de a implini nevoile noastre zilnice. De asemenea, El rasplateste de regula munca serioasa cu o masura de prosperitate.

Exodul 20:9 Sa LUCREZI sase zile, si sa-ti faci lucrul tau.

Prov.13:11 Bogatia castigata fara truda (fara munca, repede si necinstit) scade, dar ce se strange incetul cu incetul (treptat si prin munca cinstita), creste.

Prov.6:6, 9, 10-11 Du-te la furnica, LENESULE; uita-te cu bagare de seama la caile ei, si intepleteste-te! ... Pana cand vei sta culcat, LENESULE? Cand

te vei scula din somnul tau?... Sa mai dormi putin, sa mai atipesti putin, sa mai incrucisezi putin mainile ca sa dormi!... si saracia vine peste tine, ca un hot, si lipsa, ca un om inarmat.

Prov.10:4 Cine lucreaza cu o mana lenesa saraceste, dar MANA CELOR HARNICI IMBOGATESTE.

Prov.14:23 ORIUNDE SE MUNCESTE ESTE SI CASTIG, dar oriunde numai se vorbeste, este lipsa (saracie).

Prov.26:14 Cum se invarteste usa pe tatanile ei, asa se invarteste LENESUL in patul (in locul) lui.

Efes.4:28 Cine fura, sa nu mai fure; ci mai degraba sa lucreze cu mainile LUI LA CEVA BUN, CA SA AIBA CE SA DEA CELUI LIPSIT.

Col.3:23, 24 ORICE FACETI (oricare ar fi sarcina, munca voastra), sa FACETI (lucrati) din toata inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii cari stiti ca veti primi de la Domnul rasplata mostenirii. Voi slujiti (de fapt) Domnului Hristos.

1Tes.4:11, 12 Sa cautati (faceti sa fie telul vostru) sa traiti linistiti, sa va vedeti de treburi, si Sa LUCRATI CU MANILE VOASTRE, cum v-am sfatuit. si astfel sa va purtati cuviincios cu cei de afara, si sa n-aveti trebuinta de nimeni (fara de depindeti de nimeni si fara sa datorati nimanui ceva).

Prov.28:20, 22; 20:21; 21:20; Un OM CREDINCIOS este napadit de binecuvantari, dar cel ce vrea sa se imbogateasca repede (cati romani vor asta oare??) nu ramane nepedepsit... Un om pizmas se grabeste sa se imbogateasca (este hotarat sa castige fara scrupule, cu orice pret), si nu stie ca lipsa va veni peste el... O mostenire repede castigata de la inceput (ilicita), nu va fi binecuvantata la sfarsit... Comori de pret si untdelemn sunt in locuinta celui intelept, dar omul fara minte le risipeste.

F. Aceste versete demonstreaza principiile sugerate la inceputul punctului E, si anume ca Dumnezeu doreste ca noi sa ne folosim puterea si capacitatea de munca pentru a lucra serios si cinstit, si ca acesta este felul normal in care Dumnezeu implineste nevoile noastre, rasplatind munca cinstita cu o masura de bunastare. Cu toate acestea, pasajele de mai sus invata mai mult de atat. Ele contin si avertismente privitoare la imbogatirea rapida si fara scrupule, la "smecheriile" financiare, sau vorbesc cu privire la lipsa de multumire cu ce ai, prezicand pedeapsa sigura a acestor oameni.

1. In zilele noastre cand oamenii incearca sa se imbogateasca repede neglijandu-si viata lor spirituala, copiii si nevestele lor, biserica si saracii, acestor versete ale Cuvantului lui Dumnezeu trebuie sa li se acorde o mare atentie.

2. Multi au ignorat mesajul acestor versete suferind acum consecintele purtarii lor fiind instrainati de Dumnezeu, de sotile lor, sau de copiii lor.

3. Fara sa gresim putem spune ca munca din greu este o porunca a lui Dumnezeu, dar daca omul devine atat de preocupat si mistuit de munca lui incat isi neglijeaza celelalte indatoriri date lui de Dumnezeu, Proverbele ne spun ca acesta nu va ramanea nepedepsit!!

G. A darui Domnului si oamenilor nevoiasi este atat un privilegiu si o investitie, cat si o responsabilitate a sotilor.

2 Cor.9:7 FIECARE sa dea dupa cum a hotarat in inima lui: nu cu parere de rau (cu sovaire), sau de sila (fortat sau manipulat de liderii bisericii!), caci „pe cine da cu bucurie, il iubeste Dumnezeu.” (si vers.6) Sa stiti: cine seamana putin, putin va secera; iar cine seamana mult, mult va secera.

Luca 6:38 DATI, si vi se va da; ba inca, vi se va turna in san o masura buna, indesata, clatinata, care se va varsa pe deasupra. Caci cu ce masura veti masura, cu aceea vi se va masura.

Prov.14:21 Cine dispretuieste pe aproapele sau face un pacat, dar FERICE de cine are mila de cei nenorociti.

Prov.19:17 CINE ARE MILA DE SARAC, IMPRUMUTA PE DOMNUL, SI EL II VA RASPLATI BINEFACEREA.

Prov.22:9 OMUL MILOSTIV (GENEROS) va fi binecuvantat, pentru ca da saracului din painea lui.

Efes.4:28 Cine fura, sa nu mai fure; ci mai de graba sa lucreze cu mainile lui la ceva bun, CA SA AIBA CE SA DEA CELUI LIPSIT.

Gal.6:6 Cine primeste invatatura in Cuvant, sa faca parte din toate bunurile lui si celui ce-l invata (sau, sa contribuie la sprijinirea materiala a acestuia!).

H. Se cuvine sa va planuiti atat cum sa va castigati banii cat si cum sa-i cheltuiti.

Prov.20:18 "Planurile se pun la cale prin sfat! Fa razboiul cu chibzuinta". Desi acest verset nu se aplica cu exactitate finantelor, el sustine totusi necesitatea planuirii detaliilor oricarui domeniu al vietii.

Prov.27:23, 24 "Ingrijeste bine de oile tale, si ia seama la turmele tale. Caci nici o bogatie nu tine vesnic, si nici cununa nu ramane pe vecie". Din nou vedem ca principiul planuirii si al supravegherii atente atat a cheltuirii cat si a obtinerii banilor este afirmat cu claritate de aceste versete.

Luca 14:28 "Caci, cine dintre voi, daca vrea sa zideasca un turn, nu sta mai intai sa-si faca socoteala cheltuielilor, ca sa vada daca are cu ce sa-l sfarseasca?"

In acest verset care nu se refera direct la planuirea financiara vedem cum Isus se exprima favorabil cu privire la omul care-si face planuri inainte de a construi.

Luca 16:9-10 "Si Eu va zic: Faceti-va prieteni cu ajutorul bogatiilor nedrepte (bani, bunuri materiale)... Cine este credincios in cele mai mici lucruri, este credincios si in cele mari..."

Atat contextul cat si continutul acestor versete recomanda folosirea intelepciunii si a planuirii in castigarea si cheltuirea banilor. Este adevarat ca aceste planuri trebuie facute judicios si prin rugaciune avand in minte principiile biblice expuse aici. Odata facute aceste planuri se cuvine sa fie supuse Domnului si suveranitatii Sale care sa le ajusteze si sa le schimbe cum doreste. Privitor la planurile noastre trebuie sa facem cum spune Iacov, "Daca va vrea Domnul, vom trai si vom face cutare sau cutare lucru" (Iacov 4:15). A nu face asa, Iacov ne spune ca este aroganta, indrazneala si ingamfare, si toata lauda noastra este rea (vezi, Iacov 4:16). Dar chiar daca se presupune sa ne facem planurile noastre si sa ne rugam pentru ele, trebuie sa fim gata sa renuntam la ele pentru Domnul. Vezi, Prov.3:5-7

Increde-te in Domnul din toata inima ta, si nu te bizui pe intelepciunea ta! Recunoaste-L in toate caile tale, si El iti va netezi cararile. Nu te socoti singur intelept; teme-te de Domnul, si abate-te de la rau!

I. Se presupune sa traim in limitele castigului nostru si sa nu ne facem datorii care s-ar putea sa nu fim in stare sa le achitam.

Prov.6:1, 2, 3 "Fiule, daca te-ai pus chezas (GARANT) pentru aproapele tau, daca te-ai prins (IL GIREZI; GIRANT) pentru altul, daca esti legat prin

fagaduinta gurii tale, daca esti prins de cuvintele gurii tale, fa totusi lucrul acesta, fiule: dezleaga-te, caci ai cazut in mana aproapelui tau! De aceea du-te, arunca-te cu fata la pamant, si staruieste de el.

La prima vedere acest verset poate parea sa sugereze sa nu-i ajuti pe alti oameni, dar nu este o interpretare buna. Avertismentul pe care pasajul ni-l ofera este acela

de a evita situatia in care sa fii pus in situatia in care sa fii obligat sa achiti o datorie mai mare decat poti.

Cuvintele "legat" si "prins" cat si tonul urgent al pasajului ne

arata ca datoria pe care omul o are este una mare. Poate fi una care sa te duca in faliment, sau datorii, sau sa te impiedice sa-ti indeplinesti alte obligatii, fata de

Dumnezeu, sotie, sau familie. Deci, conform acestui pasaj, nu ar trebui sa nu ne luam obligatii financiare iresponsabile, sa ne aruncam in datorii care sa ne fie greu, sau imposibil sa le achitam.

Prov.22:7 Bogatul stapaneste peste cei saraci, si cel ce ia cu imprumut, este robul celui ce-i da cu imprumut.

Alte pasaje ne arata ca totusi crestinul se poate imprumuta (exista biserici care sustin ca crestinii nu se pot imprumuta si apeleaza la un pasaj ca cel de mai sus! Vezi,

2Imparati 4:3; 6:5; Exodul 22:14, 15; Mat.5:42; 21:1-3. Avertismentul este impotriva unor imprumuturi frecvente si excesive care sa duca la indatorarea celui ce se

imprumuta incat isi pierde libertatea (civila sau financiara). Multe familii s-au indatorat atat de mult cumparand lucruri care nu le erau neaparat necesare, sau de care

se puteau lipsi, incat acum sunt sclavii creditorilor lor. Acest lucru este gresit si ar trebui evitat de orice crestin.

Rom.13:7, 8 Dati tuturor ce sunteti datori sa dati: cui datorati birul, dati-i birul; cui datorati vama, dati-i vama; cui datorati frica, dati-i frica; cui datorati

cinstea, dati-i cinstea. Sa nu datorati nimanui nimic...

Cu alte cuvinte, nu va faceti datorii pe care nu puteti sa le achitati, si achitati datoriile pe care le aveti.

Acestea sunt doar cateva aspecte ale filozofiei biblice a banilor, si reprezinta coordonatele si standardele dupa care deciziile financiare ale unei familii crestine

trebuie luate. Toate disputele si deciziile sotilor ar trebui sa se raporteze la acestea daca doresc ca familia lor sa nu sufere material mai mult decat oricum sufera in

aceasta lume plina de nevoi. In plus, cuplul care face pasi seriosi in aplicarea acestor principii va dobandi armonia familiala autentica care sa le faca viata alaturi atat

de placuta.

II. Un alt pas important inspre formarea unei conceptii financiare identice a sotilor se va face atunci cand aplica detaliile si principiile acestea in situatiile practice ale

vietilor lor. Pentru a implementa aceste principii financiare biblice v-as sugera urmatoarele actiuni:

A. Incepeti prin a determina realist venitul vostru.

1. Inainte de a determina cat de mult puteti cheltui trebuie sa aflati cat veti castiga. Nu puteti cheltui ce nu aveti!

2. Pentru a determina venitul vostru faceti o lista a tuturor castigurilor sau profiturilor lunare. Includeti salariul, dobanda de la banca, ajutorul venit de la altii, familie, prieteni, etc.

B. După ce ati determinat venitul puteti acum sa va planuiti cheltuielile inevitabile.

1. In capul listei voastre ar trebui sa se afle o parte generoasa pentru lucrarile bisericii voastre.

a. Observati ca nu am spus sa rezervati o "parte generoasa" pentru Domnul deoarece cred ca pentru niste crestini aceasta problema nu se pune, tot ce au ei apartinand Domnului. Aceasta insemnand ca ar trebui sa ne folosim toti banii intr-un fel placut lui Dumnezeu si nu pentru a ne satisface placeri si pacate nelegiuite.

Din acest punct de vedere, toti banii nostri apartin Domnului. Administrarea crestina a acestora este completa, nu partiala.

b. Scriptura ne spune limpede ca o parte a banilor nostri ar trebui sa fie folositi pentru sprijinirea lucrarilor bisericii noastre. (priviti la, Fapte 6:4; 1Cor.9:7-11, 13, 14; 1Cor.15:57-16:2; Gal.6:6-10; 1Tim.5:17, 18; Luca 10:1-7)

c. Atunci, o buna administrare a banilor vostri va include punerea deoparte a unei parti generoase pentru biserica voastra. Lucrul acesta ar trebui practicat proportionat, cu regularitate, cu consecventa, si bucurie si cu chibzuinta.

d. In opinia mea, ideea ca ar trebui sa amanam o daruire generoasa bisericii noastre pana ce ne achitam datoriile, ni se ridica salariul, sau pana ce ne cresc copiii, ne cumparam casa, etc., se contrazice Scripturilor. Intr-adevar atunci poate vom fi in stare sa dam mai mult, insa a da generos se face acum, nu atunci!!

2. Puneti deoparte partea de bani care va este necesara achitarii costurilor intretinerii (apa, curent, canal, etc.)

a. De pilda, puteti sa va aproximati cat de mult trebuie sa platiti pe luna pentru acestea facand calculul pe tot anul si impartindu-l apoi pe 12 luni, afland astfel cat trebuie sa retineti lunar pentru a achita aceste cheltuieli. Evident, aceasta include sa nu se mai scumpeasca apa si curentul!!! Retineti ideea.

b. Priviti la, Luca 3:7, 8, 13, Marcu 12:17 si Romani 13:6, 7 pentru a vedea cat de important este ca crestinii sa-si plateasca impozitele si cheltuielile de intretinere.

3. Puteti face o detaliere a nevoilor familiei (vezi, 1Tim.5:8). Pe aceasta lista veti trebui probabil sa includeti:

- a. cheltuielile pentru intretinere
- b. chiria, impozitul
- c. apa, curentul, canalul, telefonul (!?), caldura, etc.
- d. mancarea
- e. mobila si altele din casa
- f. imbracamintea (curatarea si intretinerea hainelor)
- g. doctorul de familie...etc.
- h. concediul si recreerea
- i. economiile si investitiile
- j. literatura
- k. educatia (a voastra, sau a copiilor)
- l. ajutorarea altora (a orfanilor, a batranilor, etc.)
- m. accidente, urgente

3. Ajunsi aici, daca volumul cheltuielilor voastre il depaseste pe cel al veniturilor atunci va trebui sa faceti eforturi pentru a echilibra aceasta balanta. Iata cateva sugestii in aceasta directie:

a. puteti sa incercati sa va reducati cheltuielile. Parcurgeti-va calculele si intrebati-va daca:

1) cheltuiti pe ceva complet inutil, ceva de care un aveti neaparata nevoie??

2) cheltuiti pe ceva de care va mai puteti lipsi din cand in cand??

3) cheltuiti pe ceva care se poate cumpara mai ieftin in alta parte sau se poate inlocui cu un produs de alta calitate, dar mai ieftin??

4) cheltuiti pe ceva care se poate procura pe alta cale??

5) cheltuiti pe ceva care poate cumparat impreuna cu altii si puteti folosi echitabil alaturi de acestia?? (de exemplu, o carte a bisericii, un spatiu de joaca, etc.)

b. puteti sa va sporiti venitul daca

1) mai gasiti un loc de munca dupa-amiaza (cine poate!)??

2) lucrati cu ora la un patron??

3) lucrati acasa pentru altii??

4) lucrati in zilele libere??

5) lucrati pentru oameni invalizi, batrani, neajutorati care va pot plati serviciile??

Uneori la astfel de slujbe temporare va puteti duce si membrii familiei pentru a nu le lipsi acestora prea mult.

6) munceste si sotia??

Evident aceasta posibilitate implica cunoasterea de catre sot a locului ei de munca cat si indeplinirea unor cerinte morale de catre partea angajatoare. Aceasta este o situatie care de cele mai multe ori produce tensiuni intre soti, de aceea increderea sotului trebuie neaparat obtinuta. De asemenea, aparitia copiilor in viata familiei poate necesita mai mult prezenta acasa a sotiei, fara a-i impiedica cariera, daca intr-adevar ea se remarca ca un eficient om de afaceri, un presedinte, primar sau director!! Dar daca sotia este doar o secretara ce poate fi inlocuita, nu vad de ce familia ar trebui incercata mai mult decat este!!

Se poate imbunatati venitul familiei tale invatand sa faci ceva nou?? Cum ar fi sa dezmembrezi masini, motoare, sa faci croitorie, ceramica, gradinarit, tamplarie, traducere, editare de text pe calculator, etc. De fapt, sunt numeroase exemplele cand slujbele acestea au devenit profesii in toata regula, devenind chiar principala ocupatie a familiei. Nu asteptati sa va dea cineva de lucru!! Cautati-va singuri!!

Nu va rusinati sa faceti orice si nu fiti pretentiosi cu privire la cine va da de lucru!! Nu exista prea multi patroni crestini si poate ca acela care va primeste are nevoie tocmai de un crestin aflat in "misiunea" castigarii existentei sale in aceasta lume, ca tine!!!

CONCLUZIE

"De aceea va lasa omul pe tatal sau si pe mama sa, si se va lipi de nevasta sa, si se vor face un singur trup" (Gen.2:24).

- 1) Este lucrul acesta posibil?? Adica, sa se ajunga la o asemenea unitate si armonie incat cei doi sa fie "un singur trup"??
- 2) Se poate cunoaste o armonie perfecta in casnicie in orice privinta a vietii??

Da, se poate daca:

- 1) Isus Hristos v-a salvat din pacatele voastre si a rupt puterea pacatului asupra vietilor voastre.
- 2) va veti lua in serios rolurile voastre in casatorie si le veti implini ca atare.
- 3) veti cauta impreuna pe Domnul nu numai pentru orice problema ci si pentru a-i da Lui ce i se cuvine, inchinare, glorie, recunostinta.
- 4) va veti iubi cu dragostea Lui si
- 5) veti respecta si aplica principiile financiare biblice prezentate aici.

Sa le recapitulam cu acest prilej.

1. In viata sunt lucruri mult mai de pret decat banii si bunurile materiale.
2. Atat lacomia cat si nemulțumirea sunt pacate care vor fi grabnic pedepsite.
3. Dumnezeu este cel ce in primul rand ii da omului puterea de a-si castiga existenta, si nu o face prin sudoarea fruntii lui.
4. Valorile ceresti sunt mult mai de dorit decat cele lumesti si pamantesti.
5. De regula, Dumnezeu rasplateste munca facuta bine.
6. Tot ce posedam apartine Domnului, odata cu noi. Administrarea crestina a banilor nu este partiala ci totala!!
7. A sustine lucrarea Domnului prin Biserica este atat un privilegiu cat si o investitie, nu doar o datorie sau o obligatie.
8. Se cuvine sa economisim bani pentru urgente si neazuri.
9. Trebuie evitate "ofertele" de a castiga bani repede si sigur (!).
10. Sa nu cheltuim mai mult decat castigam.
11. Trebuie sa cheltuim judicios si sa o facem disciplinat.
12. Se cuvine sa caut voia lui Dumnezeu pentru cheltuielile noastre.
13. Se cuvine sa muncesc nu doar ca sa am pentru familie, ci si pentru a-i putea ajuta pe altii.

Pentru a vedea pe ce versete din Cuvantul lui Dumnezeu se inspira aceste principii trebuie sa reveniti asupra materialului prezent, citindu-l tot inca odata!!

Materialul acesta a fost preluat si adaptat in mare masura din cartea lui Wayne Mack "Strengthening Your Marriage", fosta, "How To Develop Deep Unity In The Marriage

Relationship", publicata de Presbyterian and Reformed Publishing Co., Phillisburg, New Jersey, S.U.A.

Raspunderea pentru aceasta lucrare revine lui Teodor Macavei. Puteti

obtine informatii suplimentare despre casnicia crestina si standardele ei divine apeland la,

CAPELA CRESTINA PETROSANI

AUREL VLAICU NR. 11

PETROSANI, 2675, HD

ROMANIA

sau, vizitand locatia de pe Internet, www.rcrwebsite.com